

Cá thu

G O N G J I - Y O U N G

Ebolio

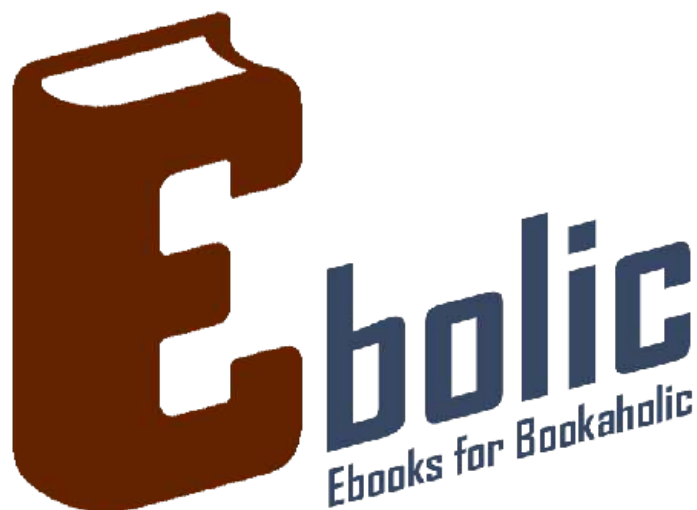

nhà nam

nhà nam
100-100-100

Tác phẩm: **Cá thu**
Nguyên tác: **고등어**
Tác giả: **Gong Ji-young**
Thể loại: **Tiểu thuyết**
Dịch giả: **Nghiêm Thu Hương**
Nhà phát hành: **Nhã Nam**
Nhà xuất bản: **Hội Nhà Văn**
Năm xuất bản: **7/2015**

Dự án Ebolic #24

Chụp sách: **Kpage**

Đánh máy: **Sophia, Uyên Võ, Hà My, Vân Anh**

Soát lỗi: **Pivoine**

Soát lỗi lần 2 (24/10/2017): **Tornad**

Điều hành & xuất bản: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **28/6/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: ebook@bookaholic.vn

Group: [facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

[Chương 1: Bóng hình mờ ảo của mối tình xưa](#)

[Chương 2: Cuộc hội ngộ đêm mưa thu rơi](#)

[Chương 3: Người chồng của cô, người tình của anh](#)

[Chương 4: Có biết người phụ nữ tên No Eun Rim không?](#)

[Chương 5: Sương – Đoạn đường mù sương](#)

[Chương 6: Những khoảng buồn nơi ký ức.](#)

[Chương 7: Ba người phụ nữ](#)

[Chương 8: Những tháng ngày ngày suy sụp trong ký ức](#)

[Chương 9: Lúc này tôi đang nghĩ. Sao có thuở mình lại là con người](#)

[Chương 10: Thời đại bị đánh cắp](#)

[Chương 11: Bắt đầu một cuộc chia ly khác](#)

[Chương 12: Nơi mùa thu ra đi, làn gió đông kéo về](#)

[Chương 13: Niềm hy vọng mang tên tuyệt vọng](#)

[Hậu ký của tác giả](#)

Câu chuyện bắt đầu từ Myeong Woo và Eun Rim rủ nhau đi trốn, thật xa khỏi những người quen biết, xa khỏi phong trào sinh viên, và quan trọng nhất, là xa khỏi chồng của Eun Rim.

Nhưng rồi, đến phút cuối, Myeong Woo lại bỏ cuộc. Anh cũng bỏ lại Eun Rim bơ vơ trên con phố đầy gió heo may, một mình đối diện với tất cả những chỉ trích của mọi người. Những tưởng mối tình giữa hai người sẽ đặt dấu chấm hết ở đó, như vô vàn dang dở trong thời đại ấy. Nào ngờ bảy năm sau, dĩ vãng một lần nữa được khơi lại...

Cá Thu khắc họa lại những nỗi đau và mộng tưởng của cả một thế hệ sinh ra vào thập niên sáu mươi, trưởng thành trong thập niên tám mươi của thế kỷ XX đầy biến động. Và khi thời đại đó qua đi, những con người ấy trở nên lạc lõng, không ngừng trăn trở kiếm tìm bản ngã, trong một xã hội giờ đây đã không còn cần đến nhiệt huyết và hy sinh.

Chương 1:

Bóng hình mờ ảo của mối tình xưa

Rốt cuộc là vì sao? Anh hỏi.

Cái đó... Là vì đến giờ em mới biết em không yêu anh. Tôi trả lời.

Anh nhìn tôi chăm chăm với nét mặt sững sờ. Em điên rồi!

Tôi giữ lấy bàn tay anh khi anh dậm bước vào phòng.

Em đã tin rằng em yêu anh Geon Seop. Em đã tin chắc là như thế.

Nhưng hóa ra sự thật lại không phải vậy.

Chắc anh không biết đối với em, nhận ra điều này quan trọng biết nhường nào.

Thế nhưng, vẻ như không thèm quan tâm, anh nở nụ cười đặc trưng.

Vốn lẽ... hương vị của sự bất luân cũng đắng cay như thế.

Nói xong, anh đóng sầm cửa phòng lại.

Tôi xách chiếc túi đã mang theo suốt từ đêm qua lên, đi về hướng bến xe buýt.

Tôi đã muốn một lần được thật lòng nói lời xin lỗi cuối cùng.

Nhưng ngay cả cơ hội đó tôi cũng đánh mất rồi.

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

Tháng 10 năm 1987.

Chiều hôm cuộc điện thoại đó gọi đến, Myeong Woo đang trên đường trở về từ Bucheon. Anh vừa đi gặp cô con gái Myeong Ji. Con bé hơi sốt nên thay vì đi chơi vườn bách thú như đã hứa khi tạm biệt nhau hồi tháng

trước anh chỉ đưa con đến trung tâm thương mại, mua bóng bay và mì ống cho nó rồi hai bố con chia tay. Vì lẽ đó mà hôm nay anh trở về nhà sớm hơn mọi lần đi gặp con gái.

Thời tiết vô cùng u ám. Bầu trời xám xịt nặng nề đổ dài phía sau mỗi dãy nhà. Đường như toàn bộ thế gian bị bao trùm bởi một màn sương mờ ảm. Mỗi khi có cơn gió thổi qua, những chiếc lá đang dính trên cành cây lại rụng rơi lả tả. Hẳn là do gió mà lá cây lìa cành trông đều như đang dập dềnh múa lượn trong không trung.

Đèn tín hiệu chuyển sang màu vàng, anh thoáng ngần ngừ rồi nhẹ nhàng nhấn phanh. Nếu là bình thường, chắc hẳn anh đã bỏ qua những tín hiệu cảnh báo thế này và phóng xe đi thẳng, nhưng hôm nay không hiểu sao anh lại không làm vậy. Cứ dừng lại, nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp cũng được, ý nghĩ ấy chợt nảy ra trong đầu. Với một người có thói quen làm mọi việc theo kế hoạch đã định trước, việc nào ra việc nấy như anh, thì những cảm xúc thế này tuy hết sức nhỏ nhoi nhưng lại là ngoại lệ, một ngoại lệ thực sự. Có lẽ là do thời tiết u ám. Nhưng cũng có thể lý giải theo kiểu của người luôn gắn tất cả mọi việc với vận mệnh. Rằng, điều này cho thấy một điềm báo đang manh nha trong sâu thẳm lòng anh.

Dẫu sao anh vẫn nhả phanh chân sau khi kéo phanh tay. Anh đưa hai tay lên xoa xoa mặt rồi nhìn lướt qua gương chiếu hậu. Có vẻ cắt tóc trước khi đi gặp Myeong Ji là một quyết định đúng đắn. Với mái tóc cắt ngang tai, chiếc áo sơ mi nhưng kẻ màu be đầy nam tính và áo giắc két vải thô màu cà phê đậm bên ngoài, trông anh trẻ trung hơn nhiều so với tuổi ba mươi ba. Gương mặt không một nếp nhăn, mái đầu cắt ngắn, ánh mắt lơ đãng và sống mũi cao thẳng khiến anh thường được nhận xét là có vẻ ngoài lạnh lùng. Nhưng thực ra nếu nhìn kỹ từng đường nét, đôi mắt lơ đãng cùng cặp lông mày nhạt trên gương mặt anh lại đem đến một cảm giác vô cùng ấm áp.

Sau khi ngừng xoa mặt, anh đặt một tay lên tay phanh. Đã là ngày thứ tư bận túi bụi, nhưng tinh thần anh vẫn rất tỉnh táo. Chỉ có điều đầu lười anh

đang mọc lên mấy cái bọt. Những bọt nước nhọn như mũi kim này luôn nhô ra mỗi khi anh mệt mỏi, làm anh phải hạn chế ăn những món chua, còn các món bình thường hay nước giải khát, thậm chí cả rượu đều không thành vấn đề. Nhưng anh luôn cảm thấy trong miệng mình liên tục mọc lên những nốt mới và mỗi khi phát hiện ra anh lại đẩy lưỡi cọ nó vào răng cửa, cảm nhận cái đau sắc nhọn qua nốt bọt như đầu mũi kim. Ngay cả anh cũng không biết vì sao mình cứ chà răng lên những nốt đó để xác nhận cảm giác đau đớn, như ngay lúc này, khi xe đã dừng và tay chân hoàn toàn thoải mái, anh lại tiếp tục cọ cọ đầu lưỡi vào răng cửa. Và đương nhiên, lại vẫn đau nhói.

Anh hạ cửa kính xe xuống. Có lẽ vì trận mưa thu, những làn gió lạnh mang đầy hơi ẩm ùa vào xe qua khung cửa kính. Những giọt mưa nhỏ bé bay trong không khí quất nhẹ vào gò má xám xịt của anh vỡ ra nghe lộp bộp. Nếu đổi lại là cô em Myeong Hee đang làm trong công ty quảng cáo, thế nào cô cũng thốt lên:

Mấy hạt mưa vỡ tan rồi kìa!

Gió thổi rất lạnh nhưng anh cố tình không đóng cửa kính. Trước đây, anh thuộc típ người cho rằng một ngày thu thực sự thì bầu trời phải hơi u ám chứ không nên cao và trong xanh. Nhưng đó đã là chuyện của mười năm trước. Mà không, nói chính xác thì anh không nảy sinh bất đồng với ai vì kiên quyết cho rằng ngày thu u ám mới là đẹp nhất, đã từ mười năm trước.

Khi đèn tín hiệu ở phía đối diện ngã tư xa xa chuyển sang màu xanh, anh đồng thời nhả phanh tay bên phải và giậm chân ga. Đúng lúc chiếc xe tiến về phía trước, ngọn gió làm tung bay những chiếc lá vàng lại ùa vào trong xe. Gió lần này rất lạnh. Anh xoay kính lên. Đây là mùa thu đầu tiên kể từ khi anh theo Myeong Hee chuyển về sống dưới chân núi khu Suyu-ri. Mỗi buổi sáng đi ra bãi đỗ xe của khu nhà, anh lại thấy lá rụng rơi suốt đêm phủ kín trên xe mình. Có lẽ không khí mát lành vùng núi nên lá rụng mang sắc màu lung linh rất đẹp. Lá đỏ, lá vàng, lá màu nâu đậm, nếu không thì là sắc

vàng chanh... Trong khi gạt đi đám lá rụng, anh lơ đãng chọn lấy những chiếc lá có hình dáng và màu sắc đẹp nhất.

Hồi đầu, anh còn không hiểu tại sao mình lại nhặt mấy thứ lá này. Ngay cả ở tuổi dậy thì, anh cũng chưa từng làm những việc tương tự. Nhớ cấp ba, anh thậm chí từng rất khó chịu khi rút nhành hoa khô ra khỏi phong thư của cô bạn gái quen ở câu lạc bộ Văn học, tựa hồ mối quan hệ giữa hai người bỗng chốc đi theo chiều hướng rất xấu. Mà ngay cả bây giờ anh vẫn có cảm giác ghê ghê. Nghĩ lại anh cũng không thể lý giải nổi tại sao mình không thích kẹp bông hoa khô đẹp đẽ vào giữa những bức thư nói chuyện về Dostoevsky hay Prévert, nhưng từ đó về sau anh quả thật bắt đầu nghi ngờ từng câu từng từ cô gái kia thổ lộ. Suy cho cùng, Dostoevsky hay Prévert được viết trong thư chẳng phải mở tri thức khoa trương nhằm mục đích truyền tải những nỗi niềm đa cảm hay sao. Thế nên anh cũng nhanh chóng kết thúc mối quan hệ qua thư với cô bạn kia.

Không nhớ tên cô bạn hồi ấy là gì nhỉ... Đến giờ chắc cô đã là bà mẹ hai con rồi cũng nên... Anh đang miên man nghĩ vậy thì bàn chân vô thức duỗi về phía trước đập vào chân phanh. Đáng ra khi qua phần đường dành cho người đi bộ, phải dừng xe lại quan sát rồi mới được đi nhưng anh đang định cứ thế phóng đi thì có một người phụ nữ tay dắt theo đứa bé con băng qua trước mặt. Do thắng phanh gấp nên cả người anh đổ về phía trước, đồng băng cát xét chất đống trong cái hốc nhỏ cạnh hộp số rơi xuống ào ào. Người phụ nữ đứng sững lại. Đứa bé chừng hai tuổi mặc chiếc áo khoác to sụ màu xám đang được mẹ nắm tay kéo đi cũng khựng lại, sợ hãi đưa mắt nhìn về phía anh. Người phụ nữ quần một chiếc chần địu màu xanh da trời đã bạc phéch, trùm từ ngực đến hông. Từ chỗ anh có thể không nhìn rõ nhưng chắc chắn còn một em bé nữa đang được địu trên lưng mẹ.

Anh chậm chậm thở hắt ra luồng hơi ứ trong cổ họng, ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ. Nói đúng ra thì đây là vạch trắng dành cho người đi bộ qua đường, không dừng lại quan sát là lỗi của lái xe, vậy mà vẻ mặt người phụ nữ lại đầy vẻ sợ sệt. Cô khoảng hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt trông rất trẻ với vài lọn tóc lơ thơ buông xuống vàng trán, cô chỉ đứng yên và nhìn

chăm chăm về phía anh, như thể đang lo sợ liệu có phải mình đã đem đến phiền toái cho anh hay không. Anh hơi giơ cánh tay phải lên, ra hiệu cho người phụ nữ nhanh chóng qua đường. Phải đến lúc này, người phụ nữ mới bớt vẻ hoảng hốt, nắm tay đứa con kéo đi. Dù đây là đường dành cho người đi bộ nhưng cũng không thể bất ngờ chạy qua đường với hai đứa con như thế được, đây rõ ràng là biểu hiện của sự vô tâm. Anh bỗng nảy ra ý định hạ kính xe xuống mắng cho cô ta vài câu.

— Đây cô kia, không phải vì cái mạng tôi hay cái mạng cô nhưng cô cũng phải đi đứng thế nào vì mấy đứa trẻ chớ hả!

Tuy nhiên, khi nhìn thấy nét mặt hối lỗi và dáng vẻ vội vàng dắt con qua đường của người phụ nữ, thật lòng anh chỉ muốn mở cửa xe mà hét lên:

— Cô ơi, đây là nơi mà cô có quyền được đi qua. Dù với ai hay vì bất kỳ việc gì thì cũng xin cô bỏ ngay cái vẻ mặt hối lỗi đó đi cho!

Anh khởi động lại xe, cùng lúc với tay phải ra xếp lại đồng băng cát xét vừa rơi xuống ghế. Trong khi mắt nhìn thẳng về phía nước còn tay bận bịu thu dọn đồng băng, anh cũng tìm luôn bản nhạc số 6 của Brahms. Có lần vào một ngày thu, một ngày trời thu u ám hết thế này, Yeo Kyeong đã bảo chẳng bản nhạc nào phù hợp với thời tiết hơn bản này nữa. Anh nhớ khi cô quay sang hỏi: “Phải vậy không anh Myeong Woo?” một bên má cô hiện ra lúm đồng tiền, và đúng lúc anh đáp: “Ừ, đúng vậy” thì tiếng đàn công bát cũng nhẹ nhàng cất lên. Đó là âm thanh của một ngày thu gió thổi bay những phiến lá rụng lên vỉa hè, âm thanh như tiếng gió trầm nhất mà chỉ những người tinh tế mới nhận ra. Chính vì thế mà hễ mùa thu đến, anh luôn để băng cát xét đó trên xe. Nhưng giờ, khi nhìn thấy cuốn băng đầu tiên cầm lên tay, anh chợt phì cười.

“Trường mẫu giáo Kiss Kiss Kiss.”

Đó là cuốn băng cát xét lúc này anh mua cho Myeong Ji, bên trên vẽ hình một chú gấu và một chú thỏ con đang nắm lấy ba quả bóng bay màu đỏ, xanh, vàng bay lơ lửng giữa trời. Vì con bé năng nặc đòi nên anh đi mua, lên xe anh còn xé bỏ lớp vỏ ni lông, nhét vào đồng băng có sẵn và

định bụng sẽ nhớ đưa cho con khi về đến nhà. Vậy mà giao con bé cho mẹ nó xong, anh cũng quên khuấy mất. Myeong Ji còn bé bỏng nhưng đã hiểu rằng khi lên xe của ba thì dù chỉ có một mình cũng vẫn phải ngồi ghế sau, nó luôn biết thân biết phận trèo lên xe và tự động tìm một tư thế thoải mái nhất ở băng ghế sau. Trên chỗ ngồi rộng rãi, nó một tay bám lấy tay nắm cửa, một tay cầm túi Cheetos và véo von hát theo lời bài hát mà anh mở cho nó nghe trong xe bằng giọng ngọng nghịu:

*Bông hoa tím, bông hoa xinh đẹp bên hông nhà chúng ta
Bông hoa nhỏ xinh giữa các bông hoa là hoa păng xê.*

Bài hát này anh vẫn còn nhớ. Đây là bài hát đầu tiên anh và các bạn được một cô giáo đáng người mảnh dẻ mặc váy ngắn đến đầu gối dạy cho khi mới vào lớp một ở trường tiểu học công. Khi đó, anh còn không biết màu tím là màu gì. Chính vì thế anh từng nghĩ Tím chính là tên của loài hoa đó, chỉ riêng cái tên Tím thôi cũng đủ thần bí, đẹp để lắm rồi. Cứ như tên một nàng công chúa ở đất nước xa xôi nào đó trong truyện cổ tích vậy... bông hoa nhỏ xinh.

Nụ cười nở rộng trên khuôn mặt anh. “*Ding dong dong dong deng dong...*” Bài hát tiếp theo là “*Mái tóc xoăn của em tôi*”. “*Em tôi, cậu em nghịch ngợm có mái tóc xoăn, tên thì chỉ một nhưng biệt danh thì đến ba bốn...*” Anh từ từ quay lại nhìn phía sau. Không có Myeong Ji, trên chiếc ghế bọc da thuộc đen chỉ còn vương vãi những mẩu bánh vụn màu vàng từ túi Cheetos con bé ăn dở. Đó là một màu vàng đậm như phấn hoa còn lại sau khi lũ bướm vàng bay mất.

Đến lúc đó anh mới nhận ra mình gom những chiếc lá vàng rơi kia lại vì Myeong Ji. Những chiếc lá kẹp trong quyển sách dày, đặt trên nóc giá sách, giờ đây chắc đã được gần hai mươi trang. Nghĩ tới Myeong Ji nên anh hay nhặt lá, vì nghĩ tới nụ cười thích thú nở bừng trên khuôn mặt sáng ngời của con gái mà việc nhặt lá vàng, cũng như lau sạch hơi nước trên lá rồi kẹp

chúng vào giữa những trang sách đã được anh đều đặn thực hiện trong vô thức.

Anh đi qua cổng khu nhà tiến vào bãi đỗ xe. May mà một chiếc xe đang lùi ra nên anh hoàn toàn có thể chờ trong góc và đỗ xe vào chỗ trống đó. Có điều tay lái của người đang điều khiển chiếc xe Grandeur trắng kia hình như rất kém. Đập ngay vào mắt anh là mảnh giấy ghi dòng chữ “MỚI TẬP LÁI” dán ở tấm kính sau. Cứ thế này không khéo đâm vào mất, anh đang nghĩ vậy thì chiếc xe Grandeur không lùi nữa mà cứ thế tiến lên rồi lại tiếp tục lùi. Nhưng cả lần này, tay lái mới kia có vẻ vẫn chỉ xoay vô lăng hết như cũ, cứ thế lùi lại thế nào cũng va vào xe bên cạnh cho xem. Anh đành xuống xe bước về phía chiếc Grandeur.

“Nếu cô không ngại, để tôi giúp được không?”

Người phụ nữ nhìn lướt qua chiếc Pride màu vỏ lạc của anh, suy nghĩ giây lát rồi mở cửa xe bước xuống. Đập vào mắt anh là một đôi giày da thô kệch mới thịnh hành. Năm 1980, khi anh bắt đầu vào đại học, kiểu giày này cũng từng rất được ưa chuộng. Có cô gái đã từng đi đôi giày ấy cùng chiếc quần bó chèn tới trước mặt anh. Nhưng hiện giờ anh không thể nhớ ra đó là cô gái như thế nào. Đã là chuyện của mười năm trước rồi còn gì. Với kỹ năng thành thục, anh điều khiển chiếc Grandeur lùi hẳn ra ngoài rồi mở cửa xe bước xuống. Người phụ nữ chừng hơn ba mươi tuổi, chỉnh lại chiếc áo khoác Burberry dài đến mắt cá chân, mím chặt đôi môi tô son màu mận rồi nói:

“Lần đầu tiên tôi gặp một cái bãi đỗ xe thế này đây.”

Cô ta trông bực bội đến độ không phun nước bọt tía lia đã là may lắm rồi. Khi anh còn chưa biết phải phản ứng thế nào với thái độ bó tay của người phụ nữ thì chiếc Grandeur trắng đã rời đi, để anh đứng ngây ra trong làn khói trắng. Hình ảnh người phụ nữ ở phần đường dành cho người đi bộ chợt hiện ra trong đầu anh. Chính vì người phụ nữ lái chiếc Grandeur mà anh nghĩ cần phải dạy cách nói lời xin lỗi, dù là cho mình Myeong Ji. Chỉ cần dạy con bé cách phân biệt lúc nào nói lời xin lỗi lúc nào không là được

rồi, vừa nghĩ anh vừa đánh xe vào khoảng trống rộng rãi nơi chiếc Grandeur mới rời đi. Sau đó anh tắt cuốn băng “Trường mẫu giáo Kiss Kiss Kiss” vẫn đang phát ra tiếng nhạc vui nhộn trong xe mình.

Chẳng ai có thể quay trở lại thế giới mẫu giáo. Bây giờ, không còn những thầy cô giáo luôn thiết quân luật, trừng phạt những đứa trẻ nghịch ngợm hay la hét như thời của anh nữa. Phát giác ra chuyện này đầu tiên bao giờ cũng là mấy đứa ngỗ nghịch chứ không phải đám con ngoan trò giỏi. Tình cờ chúng nhận ra, dù mình có giỏi trò như thường lệ cũng không ai trách mắng hết, hơn nữa, bất kể làm chuyện xấu xa gì, chỉ cần kết quả có vẻ ổn thì trái lại có thể được biểu dương chưa biết chừng. Còn những đứa trẻ ngoan lại luôn chậm chạp ù lì. Cứ ra sức khóc và lặng lẽ chờ đợi, đến tận khi mặt trời lặn mất, hành lang tối mù mới ngỡ ngàng hiểu ra. Cái người danh là giáo viên phán xử mọi người công bằng đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của mình rồi. Thế nhưng trong đa số tình huống có hồi hận cũng vô dụng, thế nên bị kịch liền bắt đầu.

Anh xuống xe, định lấy khóa cửa nhưng rồi lại trở vào xe, lấy cuốn băng cát xét của Myeong Ji nhét vào túi áo giắc két.

Anh bước vào cửa lớn, đang đứng chờ thang máy thì có nhân viên bảo vệ tiến lại từ bên kia sảnh tươi cười cất tiếng:

“Ôi, bây giờ anh mới về à? Có cô nào chờ anh từ nãy đến giờ đấy.”

“Phụ nữ ư?”

“Chờ chút...”

Ông bảo vệ vốn luôn giữ vẻ nghiêm nghị với các khách lạ, thậm chí cả với những người sống trong khu nhà, giờ đây bỗng tỏ ra rất hồ hởi. Có thể thấy ông ta đang ôm thứ gì đó như hy vọng, về một điều mới mẻ có thể xảy ra khi một người phụ nữ đến tìm một người đàn ông đơn thân sống khép kín.

“Đã quá bốn giờ rồi. Cô ấy bảo sẽ chờ đến bốn giờ ở quán cà phê bên dưới.”

Ông bảo vệ hình như bị viễn thị. Sau khi kéo tay áo lên, ông ta còn hơi nghiêng đầu ra sau, để mắt cách đồng hồ xa nhất có thể rồi thông báo với anh như vậy. Myeong Woo cũng nhìn lướt qua đồng hồ. Đã quá mười lăm phút so với thời điểm bốn giờ. Đó là một khoảng thời gian lưng chừng, có thể người ta đã bỏ đi, cũng có thể người ta vẫn cố nán lại chờ thêm chút nữa. Đúng lúc đó thang máy tới. Tiếng chuông reo lên cũng là lúc dòng người hối hả bước về phía cổng chính. Myeong Woo không hề ngần ngại, bước thẳng vào thang máy. Ông bảo vệ có vẻ hơi thất vọng khi thấy những lời ông vừa truyền đạt dường như chẳng mấy may tác động đến anh.

“Từ từ đã, biết đâu cô ấy vẫn chưa đi. Tôi cũng nói với cô ấy rằng thời gian đi về của anh không mấy cố định. Nếu cô ấy quay lại thì tôi nên nói với cô ấy thế nào đây?”

Tiếng ông bảo vệ im bật theo cánh cửa thang máy đóng lại. Là cô em dâu, hay Yeo Kyeong chăng? Cả hai đều không thể. Cô em dâu đã lên đây một lần từ mười ngày trước, còn nếu là Yeo Kyeong thì không lý gì ông bảo vệ lại hồ hởi thế. Thêm nữa, Yeo Kyeong cũng có chìa khóa mà. Dù cô không phải loại phụ nữ vô tâm vô tính đến mức tự tiện mở cửa vào nhà anh. Anh đi qua hành lang, đến căn phòng số 907 và tra chìa khóa vào ổ. Căn hộ này được anh sử dụng làm phòng ở kiêm văn phòng làm việc. Như mọi lần, vừa về đến nhà là anh cởi ngay áo giắc két và kiểm tra điện thoại. Hộp thư trả lời tự động hiển thị con số “7”. Song không hẳn chỉ có bảy cuộc điện thoại gọi đến mà còn có thể nhiều hơn nhưng hệ thống không hiển thị thêm được. Anh ấn nút phát lại.

Píp tút tút...

Không một cuộc điện thoại nào được ghi lại.

Anh ngồi lên chiếc ghế xoay, gác chân lên bàn và nhìn về phía ngọn núi xa xa qua khung cửa kính của căn hộ. Có lẽ những đám mây e thẹn đang quần quanh lưng chừng núi chính là nguyên nhân làm cho ngọn núi trông thật xa xôi và mờ ảo. Anh thấy mệt, mí mắt chực sụp xuống, bọng nước ở đầu lưỡi lại càng thêm sắc nhọn, do vừa từ bên ngoài gió lạnh đột ngột di

chuyển vào trong phòng chắng. Anh thoáng nhắm mắt, thả người sâu xuống ghế để cảm nhận cơ thể mình. Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Thực sự anh chỉ muốn ngã xuống giường và cứ thế làm một giấc. Trên bàn đang chất đống công việc phải hoàn thành gấp rút trong vòng một tuần nhưng lòng anh lại bị giấc ngủ ngọt ngào mê hoặc. Hộp thư thoại tự động sẽ xử lý cuộc điện thoại này.

— Đây là văn phòng của Kim Myeong Woo. Bây giờ tôi không thể nghe máy nên xin quý vị để lại địa chỉ cùng số điện thoại, tôi sẽ liên lạc lại ngay. Nếu tiện, xin hãy cho biết thời gian quý vị gọi tới, xin cảm ơn. Thành thật xin lỗi.

Câu trả lời tự động là thế. Tất nhiên anh không hề cảm thấy có lỗi với những người đã gọi đến và để lại nhắn trong hộp thư thoại. Làm vậy rõ ràng tốt hơn so với việc ngắt điện thoại luôn mà không để lại bất kỳ thông tin gì. Phép lịch sự đó gần như là kết quả của một quyết tâm cao nơi anh. Bởi cho đến tận bây giờ, dù là nói chuyện với ai anh cũng chưa từng sử dụng cách nói trang trọng lịch sự, ví dụ như: “Bây giờ tôi không thể nghe máy nên xin quý vị...” Con người ta chỉ giả vờ ân cần thế thôi. Anh nghĩ rằng trên thực tế chẳng có ai thân thiện và cũng chẳng còn ai lịch sự hơn thế này được nữa.

Tiếng chuông điện thoại tiếp tục vang lên. Anh nhớ ra vừa nãy khi ấn nút phát lại đã tắt luôn thiết bị ghi âm. Anh đưa hai tay day day hốc mắt, thầm nghĩ, reo một lúc rồi nó cũng phải tắt. Nhưng đúng lúc đó, anh nhớ đến lời ông bảo vệ.

Anh ngược mắt lên nhìn đồng hồ. Đã bốn giờ hai mươi lăm phút. Không có lẽ... Trong đầu anh bỗng sượt qua một linh cảm, đồng thời cũng thấy hơi tò mò không biết rốt cuộc người đó là ai. Anh đứng dậy khỏi ghế, đi về phía bàn và cầm lấy ống nghe.

“Vâng!”

Trong ống nghe không có tiếng trả lời. “Hai cà phê”, từ âm thanh quen thuộc này có thể đoán ra đầu dây bên kia là quán cà phê dưới tầng hầm.

Thình thoảng anh lại có một vị khách như vậy. Những khách hàng đến tìm anh do được ai đó giới thiệu, nhưng lại không hé răng nói câu nào... Phần lớn họ là phụ nữ. Có lần, một cô gái ngồi chờ anh ở quán cà phê dưới tầng hầm nhưng khi anh xuống đến nơi thì cô ta lại đổi ý bỏ đi mất.

“Em là.. Eun Rim.”

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia cất lời như thể không còn e ngại gì nữa. Bàn tay anh đang đưa ra định kéo chiếc gạt tàn lại gần hơn để dập tắt điếu thuốc trên tay bỗng nhiên khựng lại. Trên khuôn mặt nghiêm nghị cứng nhắc như tấm bìa các tông thoảng lướt qua một nụ cười mơ hồ.

“A lô... Nói ra thế này thật kỳ lạ... Anh quên em rồi phải không? Em là Eun Rim. No Eun Rim đây... A lô?”

“Anh vẫn đang nghe.”

Anh nói một câu ngắn gọn rồi bỗng dừng nuốt nước bọt đánh “ợc”. Âm thanh đó dường như quá to nên anh lại cố bật ra hai tiếng ho khan vô thường vô phạt, nhưng trái lại chỉ càng kỳ quặc hơn. Anh ngậm chặt miệng, một khoảng lặng trôi qua. Khoảng lặng đó kéo dài đến tận lúc anh dập tắt điếu thuốc đang cầm trên tay, rồi lại rút ra một điếu thuốc khác trong túi, tìm hộp diêm ở sau cửa bật lửa châm thuốc trong khi vẫn kẹp ống nghe giữa vai và cằm. Một tiếng cười nhẹ phá vỡ sự im lặng. Nói thế nào nhỉ? Một tiếng cười nhẹ đến mức nếu đem đặt lên cân thì chắc không đủ làm nhúc nhích chiếc kim thẳng bằng trên bất kỳ cái cân nào.

“A lô.”

Lần này đến lượt anh lên tiếng như để giữ lấy giọng nói đang trở nên xa xăm. Bởi vì đó là giọng nói ở đầu dây bên kia. Vì nó ở bên kia đầu dây nên anh không thể sờ, không thể nhìn và có thể biến mất bất kỳ lúc nào như một ảo ảnh. Phải chăng là anh đang mơ? Hoặc không thì là ảo giác? Hay trong số những khách hàng của anh lại cũng có một người No Eun Rim... Anh lan man nghĩ đến tất cả các tình huống không mong muốn đó. Tiếng cười tắt và giọng người phụ nữ nói lại vang lên:

“Xin lỗi anh. Tự dưng em lại bật cười. Em nghĩ và thấy thật buồn cười... Chỗ này là quán cà phê dưới tầng hầm. Chắc anh vẫn nhớ hồi hai mươi sáu tuổi em cũng từng lén gọi điện cho anh phải không?”

“...”

Anh nhận ra mình không dám hít thở trong suốt thời gian Eun Rim cất tiếng, đến lúc này anh mới thở ra một hơi thật dài. Tai bỗng cảm giác nóng ran.

Đúng rồi. Đúng là Eun Rim. Người phụ nữ nói ra câu đó, người phụ nữ nói chuyện bằng chất giọng nhẹ như hát của dân Seoul chính gốc, người phụ nữ vẫn có thể gọi điện và cười như không có gì sau suốt bảy năm.

“Em có việc ở gần đây nên ghé qua...”

Giọng nói đã trở nên vô cùng điềm tĩnh.

“Vì chắc rằng giờ này có thể gặp anh...”

Eun Rim không nói hết câu và cười thật nhẹ. Câu nói “Chắc rằng giờ này có thể gặp anh” như nghẹn lại trong cổ họng cô.

“Anh biết rồi. Chờ đó. Anh xuống ngay.”

Giống như đôi tình nhân đã hẹn hò lâu ngày, anh ngắt lời Eun Rim bằng một câu ngắn gọn. Cũng giống như đây là cuộc hẹn đương nhiên phải gặp, Eun Rim ngắt máy. Nhưng anh thì chưa, anh không đặt ống nghe xuống mà vẫn tiếp tục lắng nghe âm thanh phát ra từ nó thêm một lúc nữa.

Tút tut... Tút tut...

Bỗng dưng âm thanh đơn điệu này lại gợi nhớ những ký ức xa xăm. Giống như câu thần chú, ký ức ủa tới cùng cảm giác xây xẩm mặt mày. Trong quá khứ, từng có lần anh cứ thế đứng yên trong bốt điện thoại công cộng ven đường cầm chắc ống nghe dù Eun Rim đã gác máy từ lâu, lắng nghe những âm thanh vô nghĩa thế này. Đó là một tối mùa thu đầy hơi ẩm. Anh còn nhớ nhiệt độ không khí khi cơn gió thổi qua và những đường dây điện run rẩy trên cao. Cả trận mưa lớn âm âm đổ xuống đêm đó, làm tất cả

sông ngòi tràn ứ nước, gió bão quét sạch cây hai bên đường và sấm chớp nổ ùng ùng suốt đêm. Chí ít vào mùa thu năm hai mươi bảy tuổi, trong lòng anh đã từng như thế.

Anh đặt ống nghe trở lại vị trí. Ngay khi kết thúc cuộc điện thoại, anh chợt nhận ra rằng mình đang run. Trong lúc vội tới gạt tàn để dụi tắt điếu thuốc vẫn cầm trên tay, anh cảm thấy một luồng khí nóng từ lòng bàn tay mình. Cảm giác giống như hơ tay lại gần lò sưởi. Sau khi dập tắt điếu thuốc, anh chậm chậm bước tới cửa sổ. Bầu trời đang dần xuống tận chân núi như sắp có cơn mưa rào ập đến.

Ký ức cũng giống như mây đen đang ùa xuống đỉnh núi, ồ ạt tuôn trào trong thời gian ngắn ngủi.

Anh nuốt khan. Đúng vậy. Khi đó cũng là một ngày mùa thu. Tiết trời hình như rất đẹp. Một người phụ nữ bước lại phía anh. Sau lưng cô là dãy nhà cao tầng thẳng tắp còn sau dãy nhà là bầu trời trải rộng xanh ngắt. Dưới bầu trời đó, người phụ nữ xách một chiếc túi nặng trĩu, mím chặt khuôn miệng chứa đựng lòng quyết tâm còn nặng hơn thế và bước về phía anh. Cô đi tới trước mặt, mới đầu anh định làm vẻ thản nhiên, hai bàn tay trống không đút trong túi sau đó ánh mắt anh bắt đầu nhìn lơ đãng xung quanh. Anh không cầm theo chiếc túi đáng ra phải mang theo. Chừng ấy đã đủ để hiểu ra nhiều điều nhưng ánh mắt cô dường như vẫn không muốn tin.

— Đồ của anh đâu?

Cô hỏi trong khi đặt chiếc túi nặng trĩu xuống.

— Chúng ta không thể làm thế này được.

Để tránh nhìn thẳng vào mắt cô, anh cố tình lôi điếu thuốc lá trong túi ra rồi chậm rãi nói. Có lẽ vì muốn giọng mình nghe lý tính chứ không kiêu ngang ngược, anh nói nhỏ hơn thường ngày rất nhiều. Khuôn mặt Eun Rim trở nên đông cứng. Nhưng vẫn như thế không hề muốn tin, cô kéo dãn đôi lông mày đang cau lại và cố gắng nở nụ cười.

— Em đã nói rồi. Em sẽ cùng anh đến Changwon. Ở đó, chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Em cũng đã nói với anh Geon Seop như thế rồi.

Eun Rim nói liền thoảng. Khuôn mặt cô hiện rõ vẻ lo lắng, sợ chỉ cần ngừng lời thì những hứa hẹn giữa hai người sẽ tiêu tan.

— Anh đã gặp chị Myeong, hôm qua... Chuyện này không đúng đắn. Chúng ta sẽ không được tha thứ. Giờ không phải lúc chúng ta làm thế này đâu.

Anh nói thật nhanh và nhấn mạnh vào cụm từ “không đúng đắn”. Sự buông lỏng trong suy nghĩ, những mối quan hệ, những khoảng trống, những ánh nhìn trực diện cháy bỏng trong khoảnh khắc ngăn ngui, lúc này anh thực sự sợ tất cả những điều đó. Cả Eun Rim lẫn tình yêu đều đã đào bới và bước vào cuộc đời anh qua những khoảng trống ấy. Eun Rim khó nhọc mở miệng:

— Chị Myeong nói vậy sao? Chuyện này, không đúng đắn? Anh mong rằng ai đó, chúng ta, rằng người khác sẽ tha thứ cho chúng ta sao?

Eun Rim đã đánh mất cả nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt, bắt đầu hỏi bằng một giọng chậm rãi. Khi nổi giận sẽ nói thật chậm là đặc điểm của cô. Hơi thở cô gấp gáp, có lẽ do tức giận mà mặt cô đỏ bừng bừng. Nhưng trước chuyện này anh lại như một người sành sỏi ăn chơi, vờ như không biết và thản nhiên nhả khói thuốc lên bầu trời.

— Em đã chuẩn bị hết rồi. Em không ngờ anh lại thay đổi như thế chỉ trong có bốn ngày... Em... Ngay cả trong mơ em cũng không tưởng tượng nổi việc này...

Eun Rim ngược mắt nhìn anh tựa như đã quá mệt mỏi để nói thêm điều gì. Vài lọn tóc buông lơ lửng từ búi tóc cô buộc gọn sau đầu bay bay bên má.

Những khoảng trống, thời gian để suy nghĩ, những ánh nhìn trực diện cháy bỏng trong khoảnh khắc ngăn ngui, tất cả như chuẩn bị bao trùm lấy anh lần nữa. Anh nói thật nhanh:

— Chuyện này không đúng đâu... Chúng ta có rất nhiều việc phải làm...

Dù đã cố hết sức nhưng ngay bản thân anh cũng cảm thấy những lời nói của mình chưa đủ lý tính, không những vậy mà còn hết như lời một đứa trẻ con ương ngạnh. Tuy nhiên, chẳng còn cách nào khác. Trong ánh mắt Eun Rim có thứ gì đó lóe lên như tia lửa điện.

— Nếu vậy thì... cái gì... mới là đúng đắn chứ?

Bị hỏi như vậy đột nhiên khiến anh dâng lên một cảm giác chán ngán. Eun Rim như thể đang yêu cầu lời giải thích, nhưng trông cô lại có phần ngốc nghếch với chiếc túi xách to đùng gói ghém đủ thứ cho một chuyến đi xa. Lời hứa rõ ràng đã đến từ cả hai phía. Anh và cô... Tuy nhiên anh nghĩ đến nước này thì cô phải nghe ra ý mình rồi chứ. Anh muốn khẳng khẳng rằng chỉ vì khi ấy mình say rượu. Cái gánh nặng của sự vô luân, ở tuổi hai mươi bảy. Điều đó thực sự lạ lùng. Một người đàn ông hai mươi bảy đời một người phụ nữ hai mươi sáu đã có chồng ly hôn, rồi kết hôn với cô? Nghĩ đã thấy quá sức bất thường. Nó giống như một dị vật tuyệt đối không nên xen vào cuộc đời một con người. Sau khi tỉnh rượu, đây chính là điều đầu tiên xuất hiện trong đầu anh... Vì thế anh đã nghĩ... Con đường phải đi quá xa xôi. Việc phải làm còn rất nhiều và tương lai dường như đầy rẫy những khó khăn. Anh thậm chí còn bốc đồng, muốn đẩy Eun Rim ra xa khỏi anh ngay lập tức. Và rồi anh lại nghĩ. Phụ nữ đúng là loài động vật quá đa cảm. Dù có suy nghĩ tiến bộ đến đâu thì vẫn vậy. Anh không thể nào bỏ trốn đến tận Changwon vì tình yêu. Anh đứng thẳng vai lên, tay vẫn nhét trong túi. Đây hẳn là một tư thế đầy phòng vệ. Ánh mắt Eun Rim hướng về anh vẻ xa lạ, rồi lại dần dần sụp xuống như hiểu ra gì đó. Từ miệng anh phát ra một tiếng thở dài. Dù rất run nhưng anh vẫn ưỡn thẳng ngực và tỏ ra bình thản như không.

Eun Rim đứng im tại chỗ, mím chặt môi và nhìn như đóng đinh vào đôi giày. Cô vẫn đang xách chiếc túi nặng. Anh không hề tiến lại an ủi cô. Anh chỉ nghĩ mình cần phải kiên nhẫn. Phải chịu đựng, phải kiên nhẫn, phải dứt bỏ và thậm chí nếu cần thì phải hy sinh. Không hiểu sao lúc này anh còn thấy thấp thoáng chút vui mừng. Đưa ra một quyết định như thế, anh thấy mình thật hoàn hảo, điềm tĩnh và rất đáng tin tưởng. Giờ anh thực sự là một

người trưởng thành, anh tự hào vì bản thân đã trở thành một người đàn ông không hề bị mấy chuyện yêu đương vụn vặt gây bất kỳ trở ngại nào trong cuộc đời.

— Anh sẽ liên lạc lại sau...

Ngay khi quay người, anh nghe thấy tiếng Eun Rim ngã xuống tại nơi cô đang đứng. Trước khi anh quay đi, vì xấu hổ cô vẫn đứng im đó với khuôn mặt xanh tái, anh quay người đi rồi cô lập tức đổ sụp xuống. Anh không quay lại nhìn mà vẫn tiếp tục dẫn bước. Nhưng vừa đặt chân tới bậc cầu thang dẫn xuống đường hầm dài vòm cung, anh bỗng thấy cổ họng đầy ứ một thứ xúc cảm. Vừa giống như nụ cười không thể kìm nén lâu hơn, vừa giống như nước mắt, hoặc có thể là tổng hợp của cả hai, cũng khó mà nói rõ. “A a a...” Trong vô thức, anh phát ra tiếng rên rĩ. Đó là điều anh không hề lường đến. Dù anh có bình thản, có điềm tĩnh, có lý trí đến mức nào, dù anh cảm thấy hài lòng như một người đàn ông trưởng thành, đó cũng chỉ vì Eun Rim, vì Eun Rim tuy đã cứng đờ trước cuộc chia ly không được báo trước nhưng vẫn đứng trước mặt anh, anh đột nhiên nhận ra điều đó. Trong đường hầm không hề đông đúc chật chội, anh vẫn không ngừng quẹt qua vai nhiều người.

Cơ thể nhẹ bẫng không mang theo bất kỳ hành lý nào của anh như trôi nổi trong không trung. Cảm giác lơ lửng đó khiến anh tưởng như mình đang bước giạt lùi theo ánh mắt vẫn nhìn đăm đăm sau gáy của Eun Rim. Cầu thang này dài quá. Anh bước qua đường, ngoái lại nhìn cửa xuống đường hầm phía đối diện, nơi đó đã chật cứng người qua lại, không thể phân biệt được ai với ai. Nhưng có một điều anh dám chắc dù không trông thấy, đó là Eun Rim vẫn đang ở đó khóc mãi không thôi. Một cô gái bình thường vốn không hay khóc, một cô gái luôn mím chặt miệng, cảm run lấy bầy nhưng không bao giờ rơi nước mắt trước mặt người khác, giờ đang nức nở ngay giữa ngã tư đông người. Nhưng anh, đã không thể nào quay lại.

Hiện giờ lại là mùa thu. Cuối cùng sau bảy năm, mùa thu đến, và người mà anh tưởng rằng đã quên nay lại xuất hiện. Anh đứng bên cửa sổ tiếp tục

rút một điều thuốc. Nói cho cùng thì đây là một tình yêu ngăn ngại. Một mối quan hệ bị ngăn cấm, đồng thời cũng ngăn ngại hơn bất cứ thứ gì. Lẽ nào bởi vậy mà vết thương nó để lại càng sâu sắc và nhức nhối hơn? Anh chậm rãi phả khói thuốc ra đằng mũi. Bây giờ anh không còn run nữa, nhưng từ sâu thẳm cõi lòng, một nỗi sợ hãi mơ hồ bỗng trào dâng. Anh nhận ra rằng trong suốt từng ấy năm, anh chưa bao giờ quên cô, chưa bao giờ quên chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, cũng giống như anh chưa bao giờ quên đó là giọng cô vào khoảnh khắc nhận cuộc điện thoại.

Chương 2: Cuộc hội ngộ đêm mưa thu rơi

Nghe điện thoại này, của em đấy. Geon Seop đưa máy cho tôi.

Tôi ngỡ là tiền bối Myeong gọi đến nhưng trong ống nghe không vang lên giọng nói nào, chỉ có tiếng phần phật.

Tôi vén tấm rèm cửa sổ, gió thổi âm âm. Có lẽ trời sắp mưa.

Đầu dây bên kia, hình như người đó cũng đang đứng dưới cơn bão này gọi điện.

Tôi gắng hỏi đến mấy lần mà không nghe thấy tiếng đáp lời.

Cuối cùng người bên kia gác máy.

Chắc là người em đang chờ điện thoại đấy, sao thế? Geon Seop rít một hơi thuốc hỏi.

Tôi đi thẳng vào phòng không nói lời nào.

Geon Seop bảo anh không thể chia tay...

Bởi trong từ điển của anh không có từ đó...

Cái em muốn không phải từ ngữ gì hết...

Hể tôi nói thế anh Geon Seop lại chỉ liên tục nhả khói.

Cuộc điện thoại... Giờ thì tôi đã có thể hoàn toàn tha thứ cho anh Myeong Woo!

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

tháng 10 năm 1987.

Lúc mới bước vào quán cà phê, anh không nhìn thấy Eun Rim. Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh là chắc chắn trong khi mình đứng thần người run rẩy bên cửa sổ thì Eun Rim đã bỏ đi rồi. Sau đó để thoải mái hơn anh lại nghĩ, biết đâu mình xuống quán cà phê dưới tầng hầm này đúng lúc cô vào nhà vệ sinh hoặc chạy ra bắt điện thoại công cộng. Trong góc quán, một đôi nam nữ ngồi bên nhau chìm trong mật ngọt yêu đương, hai mái đầu cơ hồ dính sát, ở giữa quán, một người đàn ông trung niên hói đầu nhìn anh chòng chọc với vẻ chẳng quen nhưng nhàn rỗi quá nên cứ nhìn tàm. Đang lúng túng không biết làm sao thì anh trông thấy bóng lưng một phụ nữ ngồi dưới ánh đèn màu xanh của biển báo cửa thoát hiểm trong góc khuất. Hình như cô đang hút thuốc, không gian xung quanh bao phủ bởi một màn khói thuốc dày đặc như sương mù. Quả là một chỗ ngồi không dễ gì nhận ra ngay, bởi chậu si giả cao gần chạm trần đã chắn hết tầm mắt. Ánh mắt anh lướt nhanh tới góc ấy, thấy lồng ngực nện “thịch” một tiếng rồi mau chóng lắng lại. Anh phải gắng sức khống chế cơ thể chỉ muốn lao ngay về phía trước, từng bước chậm rãi tiến đến sau lưng cô. Trong một tích tắc, anh tự hỏi liệu có phải mình đang tưởng tượng quá hay không, người phụ nữ ấy, nếu đúng người phụ nữ đang ngồi hút thuốc ấy là Eun Rim thì tại sao cô lại chọn chỗ ngồi dưới tấm biển báo thoát hiểm màu xanh mà không phải bất kỳ vị trí nào khác, trong khi quán cà phê vẫn còn rất nhiều chỗ trống. Cảm thấy có người đang đến gần, người phụ nữ hờ hững quay lại. Gương mặt cô trông có vẻ hết sức tuyệt vọng. Chính vào khoảnh khắc anh nghĩ mình nhầm người rồi thì Eun Rim lộ mặt ra vờ như nhận diện anh. Vôn vện 0,1 giây, hình ảnh cô gái khác chợt vụt qua trong đầu anh, giống như cô của khi xưa xuất hiện ngay trước mắt. Đôi mắt đen mở to. Eun Rim mỉm cười rạng rỡ. Đúng rồi. Là Eun Rim. Mái tóc dài chấm vai, chiếc áo khoác cũ màu be đã sờn chỉ, hình như cô gầy đi. Eun Rim dập tắt điếu thuốc. Cổ tay cô gầy trơ xương, hiện rõ cả những mạch máu xanh.

“Hình như em gọi điện quá đột ngột.”

Để tiếp nhận vẻ mặt đầy ngạc nhiên của anh, Eun Rim nhồm người khỏi ghế rồi ngồi xuống, mở lời. Đúng là cô, chính là cô, chỉ gầy đi một chút so

với khi xưa. Ánh mắt hai người suýt chạm nhau nhưng anh nhanh chóng tránh né. Đột nhiên anh cảm thấy mắt mình nóng lên. Thật kỳ lạ. Bảy năm rồi còn gì. Bảy năm của thời tuổi trẻ bồng bột, khoảng thời gian để đủ biến một gã trai trẻ trở thành con người hoàn toàn khác, vậy mà mọi chuyện như chỉ mới diễn ra hôm qua. Cứ như thời gian đang chơi xỏ chúng ta vậy.

Dĩ nhiên cũng có những thứ đổi thay. Anh già đi, rồi ly hôn, trong thời gian đó còn trở thành bố của một đứa trẻ. Giờ thì thoải mái trong cuộc sống của kẻ độc thân, thỉnh thoảng tự lái xe dọc bờ sông ngắm mặt trời lặn. Hơn nữa, anh của bây giờ sẽ không đời nào chia tay cô theo cách đó. Anh sẽ không quay lưng đi bỏ mặc cô khóc òa như một đứa trẻ giữa ngã tư Gwanghwamun trong một ngày mùa thu nổi gió, không mướt mồ hôi bước xuống đường hầm đi bộ Gwanghwamun dài hơn tất cả những bậc cầu thang lên xuống anh từng bước trong hai mươi bảy năm cuộc đời cộng lại. Thế giới lẽ nào thực sự tồn tại những chuyện con người ta chỉ có thể hiểu được sau khi giày vò bản thân mình đến vậy sao?

“Anh ngẩng đầu lên chút đi! Để em xem có đúng là anh không?”

Trong khi anh còn đang lúng túng không biết nên nhìn vào đâu thì Eun Rim đã lên tiếng trước. Cô của khi xưa cũng hay đùa như vậy, nhưng giờ đây anh cảm thấy trong giọng nói cô có gì khô khốc ráo hoảnh. Anh ngược mắt nhìn cô, nhưng rồi lại vội vàng tránh né như thể bắt gặp luồng ánh sáng chói lóa nào đó.

“Anh, giờ đã thành ông chú rồi nhỉ?... Nhưng hình như chú có vẻ dễ xấu hổ quá đấy.”

Eun Rim nói đùa như để phá tan bầu không khí ngại ngùng. Nét phiền muộn trong giọng nói dường như đã tan biến, cô lại trở lại là cô gái hay đùa ngày xưa. Anh bất đắc dĩ nhìn cô, bật cười. Thấy anh cười, cô càng cười rạng rỡ hơn.

“Thực ra em chỉ sợ đến tận khi mình bốn mươi sáu tuổi, tóc bạc trắng rồi mới có thể gặp lại anh.”

Cảm giác ái ngại khiến anh có vẻ mất tự nhiên. Còn cô vẫn tiếp tục trò chuyện một cách bình thản. Cả khi nói lẫn khi cười, giữa đôi môi mỏng của cô luôn ẩn hiện hàm răng nhỏ đều tăm tắp hết ngày xưa. Nếu vậy, thời gian không biết đã trôi đi đâu rồi. Cuộc hội ngộ kỳ lạ sau bảy năm, mới đầu nhận được điện thoại, anh còn phân vân lưỡng lự, buổi gặp gỡ diễn ra nhẹ nhàng thế này hẳn là điều đáng mừng nhưng sao anh vẫn cảm thấy bối rối và thất vọng.

Eun Rim dần ngưng cười. Nhưng ngay cả khi đã tắt nụ cười, khóe mắt cô vẫn hằn rõ những nếp nhăn nhỏ. Anh chỉ nhận ra, thời gian bảy năm không phải cứ thế bình lặng trôi qua nên cũng bình tĩnh lại được phần nào. Anh lục trong túi quần, lôi ra một điều thuốc và châm lửa. Eun Rim cũng rút lấy một điều thuốc. Những ngón tay kẹp điều thuốc của cô nhợt nhạt và xanh xao đến mức thấy rõ từng đường gân.

“Anh đã nghe tin về Geon Seop.”

Chính anh cũng không hiểu sao mình lại lôi chuyện chồng cô ra nói. Khuôn mặt cô đanh lại. Hối hận cũng đã muộn rồi. Geon Seop lúc nào cũng là người đến trước anh một bước. Ngay từ lần đầu gặp cô, thậm chí đến khi cả hai đã rơi vào lưới tình, không có Geon Seop, anh biết bắt đầu câu chuyện thế nào đây?

“... Anh ấy ở Gyeongju.”

“Cậu ta vẫn khỏe chứ?”

“Vâng. Em vừa qua đó đưa sách. Em thì không hay gặp nhưng gia đình anh ấy vẫn tới đó luôn.”

Eun Rim trả lời qua loa như đang nói tới chuyện quê nhà xa xôi. Có vẻ cô không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. Rồi cô nhìn quanh quán cà phê hết như người mới quay lại từ miền quê xa lắc.

“Em như người nhà quê mới lên thành phố vậy. Đến Seoul mà tâm trí cứ để đâu đâu. Đáng lẽ phải đổi tàu điện ngầm tại Chungmu-ro mà em nhầm hướng nên đến tận ga Sadang. Em đang đọc báo, giữa chừng ngẩng lên thì

thấy xuất hiện ga Hoehyeon... Đột nhiên, em không thể nhớ Hoehyeon là chỗ nào, thế là trống ngực bắt đầu đập thành thịch... Đây đâu phải chỗ mình cần xuống... Lúc ấy tâm trạng em rất rối loạn, cứ đứng trơ ra đó, thậm chí còn đột nhiên giơ tay lên như đứa trẻ đi lạc, những mong có ai đưa mình tới đồn công an.”

Anh vẫn nhìn cô không nói lời nào. Eun Rim đang nói đùa nhưng lại vội vàng như bị ai đuổi. Từ sau khi nhắc tới chuyện Geon Seop, cô có vẻ bất an. Chắc chắn việc cô xuất hiện ngày hôm nay không chỉ để giải tỏa nỗi lòng và chia sẻ những câu chuyện giản đơn này. Ánh mắt hai người bị lôi về phía nhau. Nhưng như để xua tan những tưởng tượng nặng nề trong anh, Eun Rim khẽ cười ngượng ngùng. Có lẽ do gầy đi, nơi khóe miệng cô hằn lên vài nếp nhăn nhỏ. Anh không thể rời mắt khỏi những nếp nhăn ấy. Không biết có phải vì cảm nhận được ánh nhìn của anh không mà cô bỗng đưa hai tay lên xoa mặt, rồi lại nhét tay trở vào túi áo khoác cũ.

“Tối nay anh có thời gian không?”

“Nhiều lắm.”

Anh đáp rất nhanh. Giọng nói như nứt toác, anh vội vàng ho khan mấy tiếng. Đương nhiên sự thật không phải thế. Cả tuần tới có khi anh phải làm ngày làm đêm mới mong hoàn thành công việc. Anh chà hai tay lên đùi. Có lẽ do tầm nhìn dịch chuyển xuống dưới, bấy giờ anh mới phát hiện ra một chiếc túi to đặt bên cạnh ghế ngồi của Eun Rim. Cái túi đã cũ sờn nhưng trông rất quen. Cảm nhận được ánh nhìn của anh dừng trên chiếc túi màu nâu, Eun Rim nhắc túi lên rồi cười. Eun Rim vẫn luôn dùng chiếc túi ấy. Cả khi đứng giữa ngã tư Gwanghwamun ngày thu năm đó, cô cũng đem theo nó.

“Em chuyển hẳn lên Seoul rồi.”

“...”

“Em không được khỏe. Cứ tiếp tục ở lại đây có khi càng hại hơn. Vậy nên em muốn điều chỉnh một chút.”

“Em... không khỏe ở đâu?”

Vừa nghe anh hỏi vậy, gương mặt Eun Rim liền dần ra, cô trả lời.

“À, chỉ là... thiếu dinh dưỡng chút thôi.”

Eun Rim cười như đang đùa nhưng tay lại bóp trán vẻ buồn phiền.

“Anh mời em cốc rượu nhé?”

Eun Rim nhắc lại lần nữa. Giọng cô rất trầm, đến lúc này anh mới nhận ra hình bóng người phụ nữ ba mươi mấy tuổi lắng sâu bên trong cô. Anh đứng dậy, xách lấy chiếc túi bên cạnh Eun Rim. Chiếc túi không nặng như anh nghĩ. Thu xếp xong mọi việc và lên Seoul chỉ với bấy nhiêu hành lý thôi sao? Ý nghĩ đó lướt qua trong đầu, nhưng anh chẳng muốn nghĩ ngợi nhiều, chỉ rảo chân bước tới trước.

“Cái túi này quả thật đã dùng lâu lắm rồi.”

Cô nói về gương ngáp.

Ánh mắt hai người không hiểu sao lại vô tình chạm nhau lần nữa, trong đầu anh thoáng vụt qua cảnh tượng ngày thu năm đó. Sự im lặng nặng nề bao trùm lên họ. Vì thế, anh cảm thấy đôi chút cô đơn, đồng thời cũng hơi khó xử trước sự xuất hiện của Eun Rim.

Chỉ sau khi tìm được chỗ ngồi trong quán, gọi bia tươi, rồi cầm những chiếc cốc to hơn cả mặt người hớp lớp bọt trắng tràn ra ngoài, anh và cô mới bình tâm hơn đôi chút. Eun Rim mở lời trước. Cô giơ cốc bia về phía anh ngỏ ý muốn cụng.

“Đã bảy năm rồi anh nhỉ?”

Anh gật đầu.

“Bảy năm sau gặp lại, vẫn có thể ngồi đối diện nhau trong bầu không khí thế này thật không tồi. Tuy hơi muộn màng, nhưng nào, chúng mình cụng ly.”

Hai cốc bia chạm nhẹ vào nhau.

Eun Rim lại ngậm một điếu thuốc. Từ sau khi bước vào quán cà phê, cô vẫn liên tục hút thuốc. Cô dường như không hề động đến đồ nhắm. Anh cũng vậy. Mayonnaise vàng rười lên trên những ngọn rau được cắt dài, đang đông cứng lại từ phía rìa. Sau tầm ba cốc bia cỡ 500cc, anh mới nhận ra hai người họ không thể hỏi thăm nhau dù chỉ một lời, rằng thời gian qua anh hay em sống thế nào, bây giờ đang làm gì...

Eun Rim cùng Geon Seop rời tới Ulsan là tin tức cuối cùng anh nghe được. Sau đó anh có đọc tin về Geon Seop trên báo cách đây không lâu. Mà không, chính xác thì tin đó cũng đã lâu rồi, vài năm gần đây anh hoàn toàn không có thêm bất kỳ thông tin nào nữa. Anh chuyển tới Seoul cũng đã được ba năm, và cứ sống như vậy, không liên lạc với bất kỳ người quen nào trước kia.

Gió vẫn thổi ngoài khung cửa sổ. Gió lướt qua khe cửa nhỏ, phát ra những âm thanh như tiếng sáo. Nghe tiếng gió, bờ vai Eun Rim khẽ run rẩy. Lúc ấy, trông cô thật nhỏ bé như thể dù có ôm thật nhẹ nhàng thì cô vẫn sẽ vỡ vụn trong vòng tay anh. Đột nhiên, anh nghĩ tới chuyện cô không có nhà để về. Giống như một câu thơ của Rilke, hơn nữa giờ còn đang là mùa thu.

“Đến Seoul mà em cảm giác như mùa đông vậy. Ở Gyeongju và Changwon thời tiết vẫn rất ấm áp dễ chịu. Lại sắp sang đông rồi.”

Hàng cây ven đường đứng dựa lưng vào dãy cột đèn xa xa hiện lên thật sống động. Có thể nhìn thấy cả những chiếc lá rụng từ cành cây tỏa ra ánh sáng bàng bạc. Không khí trong phòng có phần ấm áp. Nhờ người chủ chăm chỉ mà quán cà phê đã được chuẩn bị sẵn sàng cho mùa đông, quạt sưởi đang chạy ro ro thổi ra gió nóng, làm mấy dải ruy băng mảnh dài màu bạc buộc trên lồng quạt bay phất phới. Eun Rim nhìn ra ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô lại hiện lên nét buồn phảng phất khi anh mới nhận ra cô trong quán cà phê. Nét mặt như thể sắp khóc đến nơi.

“Anh... Anh có con gái rồi đúng không?”

Eun Rim hỏi, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“À?... Ừ”

Câu hỏi ngoài dự đoán. Anh bỏ cốc bia ra khỏi miệng, lúng túng trả lời.

“Bé mấy tuổi rồi?”

“Mới được hai, tính theo tuổi Hàn thì là bốn.”

Anh bốc miếng dưa chuột trong khay đồ nhắm cắn ăn rồi phì cười. Nói mới nhớ, cuốn băng “Kiss Kiss Kiss” của Myeong Ji vừa nãy nhét vào túi áo khoác giờ anh vẫn còn mang theo bên người.

“Tên gì vậy anh?”

“... Là Myeong Ji”

“Myeong Ji á?... Myeong Ji... Tên thật đẹp.”

Cô vén mấy sợi tóc xòa xuống bằng ngón tay vẫn đang kẹp điều thuốc. Trông cô có vẻ mệt mỏi. Đó là vẻ mặt của người chỉ có thể tạm nghỉ chân giữa cuộc hành trình dài đằng đằng; con đường phải đi còn rất dài, năm mơ cũng không thể quay trở lại, đành nghỉ ngơi một lát dọc đường. Vẻ lo lắng trong lúc dừng chân, chẳng biết tiếp theo đây phải đi thế nào, đổ bóng xuống gương mặt đẹp đẽ của cô.

“Anh biết tâm trạng em ra sao khi nghe tin anh kết hôn không?”

Nếu những câu hỏi này giờ được coi là mở màn của cuộc chơi thì anh có cảm giác như bây giờ là lúc tiếng chuông thực sự vang lên. Anh vội cup mắt xuống. Trên gương mặt xanh xao rải rác xuất hiện những tia máu đỏ cho thấy Eun Rim thực sự đã uống rất nhiều. Anh gậy tàn thuốc vào chiếc gạt tàn.

“Em đã nghĩ thế nào?”

Anh căng thẳng đến khô cả họng. Eun Rim lại đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa, rít điều thuốc đến khi chỉ còn một mẩu ngắn. Lúc này trông cô như một người già. Ánh mắt cô hướng ra xa, nhìn những người đi đường hai tay dứt túi áo đang đợi bắt tắc xi. Theo lời cô, giờ là mùa đông, nên ai cũng muốn mau mau chóng chóng trở về nhà. Về nhà rồi ngồi trong căn

phòng ẩm cúng, ăn bữa cơm có canh hầm cay nóng, sau đó ngồi cạnh lò sưởi bóc quýt ăn.

“Em đã nghĩ rằng sau khi kết hôn, chị Yeon Sook sẽ sinh con, lúc đặt tên cho con liệu anh có lấy một chữ trong tên em đặt vào tên con anh không. Chỉ một chữ thôi thì chị Yeon Sook không thể nhận ra được, bởi ngoài tên gọi ở nhà ra chị ấy hoàn toàn không biết tên thật của em. Vì thế, em đã nghĩ mãi không biết anh có dùng dù chỉ một chữ thôi.

Eun nghe có vẻ hơi yếu đuối, thế Rim thì sao?... Nếu được thế thì về sau có gặp con cái anh ở đâu và gọi tên nó, thì ít ra trong ngụ ý cái tên ấy cũng có nửa phần thuộc về em. Em đã nghĩ vậy đấy.”

“Anh...”

Đang nghe cô nói thì tự nhiên cứ thấy bồn chồn nên anh cắt ngang lời Eun Rim. Eun Rim cắn chặt đôi môi nhỏ mỏng dính.

“... Anh ly hôn rồi”

Anh lắp bắp như vừa làm chuyện xấu. Sau đó, anh nhìn vào mắt Eun Rim hết bị cáo đang đợi phán xét của tòa. Từng có lúc anh tưởng tượng ra cảnh mình thông báo tin này với Eun Rim. Anh kỳ vọng cô sẽ hỏi: “Anh, vì sao lại như vậy?” và rồi anh sẽ trả lời rằng: “Em không biết ư? Em thực sự không biết nên mới hỏi vậy ư?”

Vậy mà ngay lúc này anh chỉ mong Eun Rim giữ im lặng. Nghĩ lại, chuyện xảy ra đâu phải do Eun Rim hay Yeon Sook, vợ cũ của anh. Cũng không phải anh muốn nhận “Lỗi tại tôi mọi đàng” như các tín đồ đạo Thiên Chúa hay nói mỗi khi xưng tội. Cuộc sống là vậy mà, cứ sống rồi chuyện sẽ thành ra như vậy thôi, giống như khi nãy em nói trong điện thoại ấy, mọi chuyện hóa ra thật buồn cười... Lúc đó chẳng phải vậy sao? Cho rằng chẳng còn cách nào khác? Đột nhiên, anh muốn hét lên những câu ấy trước mặt Eun Rim. Trước cô, anh có cảm giác phải bỏ hay rũ sạch trách nhiệm như thế cũng chẳng sao.

Eun Rim không nói lời nào. Anh hy vọng Eun Rim cứ im lặng mãi thế, nhưng đồng thời cũng bỗng dưng thấy kiệt sức. Điều thuốc lá đã hút gần hết, sự im lặng cứ thế trôi. Nhân viên trong quán giống như chỉ đợi hai người im lặng, đi tới thu dọn mấy chiếc cốc rỗng, trên loa bắt đầu phát những bản nhạc mới. Anh căn môi, rồi lại lên tiếng:

“Giờ... anh...”

Eun Rim chống hai tay lên bàn, ngược nhìn anh. Ánh mắt trong sáng mang vẻ bình lặng, giống như sắc thu trải trên mặt hồ nước mà anh vẫn thường tìm đến với bộ đồ câu đơn giản.

“Giờ... anh... đang quen với một cô.”

Đôi đồng tử lấp lánh ánh sáng mùa thu đang ngược nhìn anh bỗng khựng lại. Biểu cảm của cô như muốn bảo: “Vậy biết làm sao đây?” Anh có cảm giác như bị giáng một cú sau gáy. Anh cũng không hiểu nổi tại sao vừa gặp Eun Rim, mới bắt đầu câu chuyện mà mình đã nói với cô điều này. Đâu phải ngay tối nay Eun Rim sẽ xách cái túi kia cứ thế đi thẳng vào phòng anh. Anh căn môi.

“May quá... Em cứ sợ anh sống một mình thì vất vả lắm.”

Eun Rim nói bằng giọng êm ru. Rút một hơi thuốc, anh im lặng nhìn cô. Nói thế nào nhỉ, có cái gì đó đang liên tục lướt vụt qua tâm trí anh.

“Em đã nghe mọi người nói những điều không hay về anh. Họ nói anh bỏ chị Yeon Sook... Anh Geon Seop còn giấu em chuyện anh ly hôn hơn một năm trời... Khoảng hơn một năm trước, em có liên lạc với nhà xuất bản của anh Jeon Sik và biết được tin anh từ anh ấy. Mà không thể thì em cũng định liên lạc, hẹn gặp anh một lần...”

“Vậy sao lúc đó em không liên lạc với anh?”

Anh hỏi. Eun Rim nhìn xuống, tay mân mê cốc bia.

“Mọi người... kể cả anh Geon Seop, nghe tin anh ly hôn thế nào cũng lo rằng em lại gây ra chuyện gì cho xem.”

Cô trả lời và bật cười ở cuối câu. Còn anh thì không. Đột nhiên anh thấy men bia như cuộn lên trong cổ họng.

“Kiểu như chuyện em gây ra hồi trước chắc?”

Eun Rim tiếp tục vừa nói vừa cười còn anh vẫn không thể.

“Mọi chuyện thật ngớ ngẩn. Chúng ta đã đánh mất tất cả rồi còn gì?”

Anh vò tóc nói, giống như say khướt. Người anh chao đảo, khoe mắt nóng bừng bừng. Eun Rim sụp mắt xuống, không nói không rằng.

“Nghĩ lại cũng chẳng phải việc gì ghê gớm lắm. Nếu chuyện ấy xảy ra ở đây vào thập niên chín mươi thì chắc chỉ được xếp trong đồng chuyện vặt. Phải rồi, cực kỳ vặt vãnh. Thực sự là chuyện vặt vãnh... Chỉ là người ra không muốn hiểu cho thôi. Ngay cả chúng ta cũng không chịu hiểu cho chính bản thân mình cơ mà. Chúng ta khi đó chỉ mới ở quãng giữa tuổi hai mươi, giờ nghĩ lại thì đó chính là lứa tuổi có thể phạm lỗi lầm, trên thực tế cũng chỉ có ở tuổi ấy con người ta mới được phép mắc lỗi... Đạo này anh hay nghĩ, có phải chúng ta đã để mất nhiều thứ quý giá trong cuộc đời không. Tất cả chúng ta đều thật ngớ ngẩn.”

Eun Rim nhìn anh với ánh mắt xót xa. Anh thè lưỡi liếm đôi môi khô khốc. Đây là lần đầu tiên anh trải lòng về những điều này. Anh thấy mình như đang có đà và muốn được nói tiếp. Về bất kỳ chuyện gì. Ly hôn cũng được, qua lại với cô gái khác cũng được, nếu không thì như chuyện đang ngồi uống bia với cô gái trước mặt, say khướt rồi làm mấy trò điên khùng cũng chẳng có gì là không thể. Eun Rim mở lời, như hiểu được những suy nghĩ trong lòng anh:

“Chúng ta hãy sống và đừng dao động, dù là làm bất cứ việc gì...”

Anh gục đầu xuống vò tóc, rồi đột nhiên cười phá lên có phần hơi thái quá.

“Đến giờ em còn dùng mấy câu hô hào đó sao? Tiếp đến muốn anh nghe giáo huấn, nhìn nhận rõ hiện trạng rồi tiến hành phản tỉnh hả?”

Anh đáp lại Eun Rim bằng giọng xiên xỏ khiến mặt cô hơi nghệt ra rồi dần đanh lại. Chắc cô cũng có phần thất vọng trước cuộc hội ngộ sau bảy năm này. Phải, anh đã thành ra thế này đây, cảm giác muốn ra sao thì ra. Eun Rim lên tiếng:

“... Làm thế nào bây giờ nhỉ? Đến lúc em phải đi rồi.”

Cô uống nốt chỗ bia dở. Anh đưa tay lên xoa khóe miệng vừa kích động muốn chửi mắng thậm tệ, ngẩng đầu nhìn đồng hồ. Đã mười giờ rồi.

“Vậy thì đứng dậy thôi. Cũng đến lúc phải về rồi.”

Nói vậy song anh không hề nhúc nhích, lại châm một điếu thuốc.

“Mọi người trong nhà thế nào?”

Bảo đi rồi lấy thuốc ra ngậm có vẻ hơi khó xử nên anh tiếp tục hỏi.

“Sau khi anh trai em thành ra như vậy, đến lượt bố em mất. Mẹ thì đến LA với dì. Nhà cửa cũng đã bán hết để lo viện phí cho anh trai em.”

Eun Rim đáp bình thản như đang nói chuyện với một người vừa gặp mấy hôm trước.

“Anh có nghe tin về Eun Cheol từ hội cựu sinh viên.”

“Vừa nãy em cũng đến chỗ chị dâu và cháu. Xem ra chị dâu quay về nhà bố mẹ đẻ cũng vẫn phải vất vả mưu sinh. Em vốn định mua cho bọn trẻ mỗi đứa một bộ quần áo mới.”

“Tiền viện phí thì sao?”

“Em không biết.”

Eun Rim gục đầu xuống như kiệt sức.

“Vì chẳng hỗ trợ được tiền viện phí cho anh chị nên em cũng không hỏi.”

Cho là mình đã nói mấy lời thừa thãi, anh cảm thấy hơi nhục chí. Theo lời Eun Rim, không giúp được tiền viện phí thì quan tâm hỏi han phỏng có ích gì. Nếu vậy “thờ ơ” sẽ có nghĩa sao đây? Trong trường hợp này rốt cuộc

chỉ có hai lựa chọn. Giúp đỡ hoặc trở thành kẻ bàng quan vô trách nhiệm. Anh nhanh tay dập tắt điếu thuốc đã hút gần hết. Nhưng lần này đến lượt Eun Rim ngập ngừng bảo:

“Em cũng hút một điếu.”

Vì sao? Ánh mắt hai người chạm nhau, từ lúc gặp lại đến giờ, đây là lần đầu tiên họ bật cười thoải mái. Phải, trước đây cũng vậy. Cái thời họ thường thay nhau hút thuốc vì không muốn chia tay sớm. Cái thời không thể nói thẳng ra rằng muốn ngồi nhìn nhau thêm chút nữa, tuy miệng nói “hút thêm điếu nữa rồi về” nhưng trái tim thì giống hệt như điếu thuốc, cảm giác bị thiêu đốt, tàn rụi. Những lúc như thế anh thường nhắm mắt và nghĩ đến bài chạy một trăm mét ở kỳ thi đầu vào trường đại học. Anh không giỏi chạy. Khoảng thời gian chưa đến mười tám giây khi đó đối với anh sao mà dài đến vậy. Mười tám giây đã dài thế, lúc này chẳng phải hơn một phút rồi sao, anh tự an ủi mình như vậy. Việc cái cố ngồi đối diện hút thuốc, thực ra thứ tha thiết muốn níu giữ đâu phải thuốc lá mà là khoảng thời gian vài phút ấy thôi. Khoảng gian ngắn ngủi và mỏng manh như miếng gỏi cá thái lát. Thế nhưng lúc này đây dù ngồi đối diện cô hút thuốc anh vẫn không thể có lại cái cảm giác bức thiết ấy nữa. Bởi thời gian hiện đang dần dài lê thê, mà trong anh đã không còn tình yêu đầy đặn lên chỉ một câu “muốn ngồi với em thêm chút nữa” cũng không dám nói thành lời.

Sau khi thanh toán và bước ra khỏi quán cà phê, Eun Rim đứng quay lưng lại phía anh. Cô hướng mặt về con phố đang đổ mưa. Chắc vừa mưa chưa lâu nên bước chân mọi người đều trở nên hối hả, bà chủ sạp báo đang cầm ô nhựa trong vào xô. Con phố xào xạc tiếng mưa rơi trên những tán cây ngô đồng khô khốc. Anh bước tới sau lưng Eun Rim đang đứng trước cửa lớn, thầm nghĩ, lúc này đã có thể dễ dàng ôm lấy cô. Có thể ôm cô trong vòng tay, trao cho cô nụ hôn, cả đêm sưởi ấm nhau bằng hai tấm thân nồng nàn, mà có lẽ không cần phải gấn thêm bất cứ ý nghĩa gì, không cần xen vào bất cứ hứa hẹn nào. Và anh có lẽ cũng sẽ không thốt ra những lời điên rồ rủ nhau bỏ trốn như đêm hôm đó nữa. Nhưng anh chỉ hờ hững bước tới đứng bên cạnh Eun Rim.

Mái tóc Eun Rim bay bay trong gió. Không phải vạt áo khoác Burberry hay chiếc váy lụa phụ nữ tầm tuổi cô khi đó có thể mặc, mà là những lọn tóc xoăn rối bời bay tán loạn dính cả vào má. Đây là thứ duy nhất trên người Eun Rim có thể lay động. Anh cho rằng vì những sợi tóc này mà mình không thể tiến tới quá gần Eun Rim. Hai người đứng ở cửa tòa nhà, ngắm nhìn cơn mưa thu bắt đầu rơi.

“Em đã cầu cho trời đừng mưa... vì con đường đêm nay em phải đi còn rất dài... Nhưng giờ đến cả mùa thu cũng qua mất rồi.”

Eun Rim nói như phàn nàn và ngược lên nhìn anh. Hai mắt chạm nhau, rồi cô bật cười. Nụ cười chỉ dừng lại trên khóe môi. Ánh mắt cô vẫn chìm trong đau khổ như lúc đầu anh nhận ra cô tại quán cà phê. Nhưng chính vì chìm đắm trong đau buồn mà ánh mắt đó mới càng đẹp khi ngược lên giữa đêm tối. Vì thế mà ngày trước những người yêu quý cô vẫn thường gọi cô bằng cái tên “Đôi mắt nước Nga”.

Có người khoác áo lông thú, có xe ngựa chạy trên con đường tuyết ngập đến đầu gối, có cánh rừng bạch dương trắng xóa và bầy nai kênh kiệu vì có bộ sừng còn rậm rạp hơn cả cây trong rừng đi lại thơ thẩn, còn cả những cô gái Nga hai má đỏ hồng dạo bước... Quê hương của cách mạng... Các công nhân đặt tuyến đường sắt trên những cánh đồng băng... Những chiếc mũ lông còn nguyên hình con lửng chó... Những con mắt trên cánh đồng tuyết trắng trải dài bao la...

“Em đứng đây chờ một lát.”

Anh kéo Eun Rim lại, rồi chạy ra sạp báo mua một chiếc ô. Lúc quay lại, anh giành xách túi cho cô và cả hai bước xuống vỉa hè.

Họ không nói một lời, cùng đi tới nhà ga. Đôi khi, vai họ chạm nhau. Chiếc ô nhựa trong dù nhỏ nhưng cũng đủ che cho cả hai khỏi ướt tóc, tuy vậy thỉnh thoảng vẫn bị gió thổi bạt thậm chí là lật ngược ra sau. Gió mạnh lên, mưa rơi ào ào, có lẽ trời sắp trở lạnh đến nơi.

“Anh! Có thật trước kia chúng ta đã rất ngốc nghếch, giống như anh nói không?”

Đang bước đi trong im lặng, Eun Rim bỗng ngẩng lên hỏi, khuôn mặt cô đã tái xanh vì lạnh. Nước mưa thấm ướt vai phải cô. Anh kéo cô sát vào dưới ô. Gương mặt Eun Rim càng gần anh hơn. Không biết vì lạnh, hay do ánh đèn đường mà đôi môi cô phảng phất thứ ánh sáng gần như tím tái.

“Không. Anh nói linh tinh thôi. Chúng ta có làm thế nào thì cũng sẽ hối hận. Nhưng giờ mình nói chuyện ấy phỏng có ích gì chứ?”

Eun Rim có vẻ không hiểu, ngược nhìn anh chăm chăm. “Anh vẫn còn nhớ ngày hôm đó sao. Ý em, ý em không phải là chuyện đó.”

Anh lại có cảm giác bị dội một cú sau gáy. Vậy...? Anh định hỏi gì đó nhưng rồi lại ngậm miệng. Họ là hai người mới vừa tương phùng sau bảy năm xa cách, muốn cả hai phải hiểu như nhau với cùng câu nói và cùng tình huống, chẳng kỳ lạ lắm sao? Đến cửa nhà ga, anh gấp ô lại. Eun Rim giờ tay định nhận lại chiếc túi.

“Nhìn em lên tàu rồi anh sẽ đi. Em đi xuống đi.”

“Không sao đâu. Em muốn chia tay ở đây. Lần này em muốn làm theo lời anh nói, bỏ lại anh trước lối vào đường hầm rồi ra đi. Anh hãy khóc chút đi. Liệu như thế em có thể hả hê vì trả thù được anh không nhỉ?”

Eun Rim thản nhiên nói như thật. Anh bật cười theo cô, kéo tay Eun Rim đi xuống ga tàu điện ngầm. Nhưng vô tình nắm tay cô bước đi lại đột nhiên mang đến trong anh một cảm giác thật lạ. Kỷ niệm hai người nắm tay dưới ô chạy nhanh xuống lối vào đường hầm tránh mưa lại ùa về. Ấy là mùa hè, khi họ yêu nhau chưa được bao lâu. Cả lúc ấy, bàn tay của Eun Rim cũng lạnh như bây giờ. Anh chỉ muốn sưởi ấm cho đôi bàn tay ấy...

Tự nhiên anh thấy thật gượng gạo, nhưng anh không thể buông bàn tay đang nắm ra. Bởi nếu vậy có khi còn gượng ngừng hơn. Đến trước cửa quầy bán vé, lúc đưa trả túi cho cô anh mới buông tay cô ra. Lòng bàn tay lạnh lẽo của Eun Rim vẫn còn âm ấm mồ hôi. Anh lén lau mồ hôi dính trên

tay vào áo khoác, bước tới cửa bán vé, mua một tấm vé tàu. Quay lại, anh nhận ra Eun Rim đang nhìn mình. Anh cười, đưa cô tấm vé. Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, khuôn mặt cô nhả lại như tờ giấy, đôi tay gầy lạnh không xách túi giơ lên bưng mặt. Giọt nước mắt nặng nề rơi xuống cổ tay cô lăn dài. Ánh mắt những người qua đường chốc chốc lại liếc về phía họ. Nhất thời anh hoang mang không biết làm gì, chỉ đứng ngây ra đó, sau cùng anh đành kéo Eun Rim ra một góc đường hầm.

“Rốt cuộc em lại khóc trước cửa đường hầm rồi.”

Anh nói nửa đùa nửa thật. Lôi từ trong túi áo khoác ra chiếc khăn tay và lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô. Cô cầm lấy chiếc khăn.

“Xin lỗi. Em thực sự không định thế này.”

Chưa nói hết câu, nước mắt Eun Rim lại ứa ra. Anh kéo Eun Rim vào lòng. Khi khom người ôm cô, một cơn đau chạy ngang qua bả vai anh. Anh không hiểu sao cô lại khóc, cũng không biết rốt cuộc là điều gì khiến một người phụ nữ ba mươi hai tuổi đầu đứng khóc ngay giữa đường hầm đi bộ, nhưng có một điều anh cảm nhận được. Nói cách khác, anh cho rằng trong trái tim Eun Rim, giọt mưa thu ngày đó vẫn rơi. Gió đang thổi, mưa lạnh lẽo đang rơi, lá cây đang rụng. Anh chợt thấy hối hận vì khi nãy bước ra khỏi quán cà phê, từ đằng sau nhìn dáng cô gầy ốm đứng ngắm mưa, đã nghĩ mình có thể ôm cô, hôn cô, rồi lên giường với cô. Anh tự trách bản thân, cảm thấy tất cả dường như đều là lỗi của mình.

“Em tới văn phòng anh nghỉ một lát rồi đi có được không? Tiện uống cốc trà?”

Cảm thấy áy náy, anh nhẹ nhàng hỏi. Nhưng vừa dứt lời, anh liền nhận ra đáng lẽ câu này phải nói trước khi hai người đứng lên rời quán. Không đưa ra lời mời này lúc hai người còn ngồi uống trong quán bia tươi trên tầng hai khu căn hộ dường như là một sai lầm. Dù sao, cô cũng là khách, hơn nữa, đó lại là cuộc tái ngộ sau một khoảng thời gian đằng đẵng, cô đã lặn lội từ nơi xa xôi, vượt qua bao năm tháng mới đến được đây gặp anh. Anh thực sự cảm thấy rất có lỗi với Eun Rim.

Cô dừng bước, ngẩng mặt lên. Những giọt nước mắt vương lại, đọng trên khóe mi lấp lánh. Khoảnh khắc khi anh ôm cô, Eun Rim mới buông bàn tay vốn đang nắm chặt gấu áo giắc két của anh, lắc đầu nói:

“Thôi. Em có hẹn rồi. Mọi người đang đợi em.”

Anh nhìn xuống gấu áo giắc két tay Eun Rim vừa bám lấy “Chuyến tàu cuối rồi. Em mau đi đi.”

Anh khựng lại khi nói đến chuyến tàu cuối, sau khi đưa chiếc ô cho Eun Rim, anh nhét năm tờ tiền đã chuẩn bị sẵn vào túi áo cô. Cô im lặng, chỉ nhìn những tờ tiền được gấp bỏ vào túi mình.

“Em sẽ lại gọi cho anh chứ?”

Eun Rim thoáng phân vân, đáp:

“Em xin lỗi, anh.”

“Giờ đâu phải là lúc nói lời xin lỗi, con bé này.”

Anh bỗng thấy lòng ngổn ngang trăm mối vì câu xin lỗi của Eun Rim. Tâm trạng anh căng thẳng như thể muốn òa khóc, lại như thể muốn nổi giận. Nhưng anh chỉ thản nhiên khoác vai Eun Rim như một người anh, một người chú, cùng bước tới cổng soát vé. Bờ vai Eun Rim sao mà nhỏ bé đến vậy.

“Em nhớ ăn uống cẩn thận. Em gầy quá đấy. Biết chưa?”

Eun Rim gật đầu như cô em ngoan ngoãn, chìa tay về phía anh. Anh cũng đưa tay về phía cô. Tay hai người gặp nhau giữa không trung. Bàn tay cô vẫn thật nhỏ bé và lạnh lẽo. Vừa bắt tay, cô vừa nhìn anh một hồi lâu. Về đau buồn anh từng bắt gặp lúc mới trông thấy Eun Rim trong quán cà phê một lần nữa lại xuất hiện trên gương mặt cô.

“Em phải đi thật rồi.”

Đôi môi cô run run như còn muốn nói thêm gì đó, song cô chỉ ngừng ở đấy rồi quay người bước đi. Khi cô đẩy thanh nhôm chắn ngang trước mặt và bước vào trong, đột nhiên anh tự hỏi liệu có phải mình lại đang tiễn cô

theo cách trước kia không. Lần này tuy anh đã hứa sẽ không chia tay cô theo cách ấy, nhưng rồi vẫn lại là mùa thu, vẫn dưới đường hầm, vẫn tập nập bao người qua lại, vẫn là chiếc túi đó, và Eun Rim vẫn khóc rồi rời đi. Trước khi bước xuống cầu thang, cô quay lại nhìn, bắt gặp ánh mắt anh. Anh nghĩ, lần này có lẽ không phải chỉ bảy năm mà là mãi mãi không thể gặp lại cô nữa. Tuy vậy anh vẫn nở nụ cười và đưa tay lên vẫy. Cô cũng cười. Anh nhìn theo cho đến khi cô biến mất sau những bậc thang rồi quay bước đi lên.

Mưa vẫn rơi trên phố. Lá rụng rơi đầy đường ướt nhẹp dưới nước mưa. Sau khi mưa tạnh là tới mùa đông. Thời khắc giao mùa luôn có mưa. Mưa ngừng rơi tiết trời sẽ trở lạnh, mưa ngừng rơi mầm non sẽ đâm chồi, mưa ngừng rơi hoa sẽ bùng nở, và cái nóng tìm đến. Anh không rõ mình sẽ sống tiếp thế nào trong mùa tới đây, sau khi cơn mưa này ngừng rơi.

— Có thật chúng ta đã rất ngốc nghếch không?

Anh nhớ tới câu hỏi của Eun Rim.

— Anh vẫn nhớ ngày hôm đó sao. Ý em không phải là chuyện đó.

Anh ngẩng đầu. Những hạt mưa lạnh lẽo rơi trên mặt. Vì nhà gần nên anh định sẽ đi bộ về không cần ô. Anh nheo mắt lại để tránh nước mưa và đọc dãy bảng hiệu dọc đường. Vũ trường Tân Thế Giới, Phòng tắm công cộng, Chứng khoán Đông Tây, Sức sống Samsung, Bánh gạo Bàn Tay Mẹ, Quán bia Góc Đường... Từ cửa hàng băng đĩa còn sáng đèn loáng thoáng phát ra một bản vi ô lông. Là bài hát chủ đề của bộ phim *Last Exit To Brooklyn*. Lúc mới lên Seoul, anh từng xem bộ phim này tại một rạp phim hạng ba trên đường Samseongyo. Trên tấm áp phích vẽ hình cô kỹ nữ tóc vàng Tralala khiêu gợi. Bởi vậy, khi mua vé và bước vào phòng tối anh cũng chỉ nghĩ đơn giản nó là một bộ phim hạng ba như thế. Trong người đã sẵn đôi phần mệt mỏi, lại không có chỗ để đi, anh vào rạp phim hòng nghỉ chân cho tỉnh rượu. Vậy mà sau khi bộ phim kết thúc anh lại phải ngồi ngây ra mất một lúc. Có lẽ vì phim quá hay so với tưởng tượng, hoặc có lẽ do anh nhớ lại tựa đề phim đã lướt qua trước đó... *Lối thoát cuối cùng*. Đó là

sau khi anh hiểu được nỗi sợ hãi mà từ “cuối cùng” mang đến. Nỗi sợ hãi, và cả cuộc đời, sinh mạng, tuổi trẻ bị nó trói buộc. Niềm run sợ khi gặp gỡ những con người biết đến nỗi sợ hãi đó với cái tên hy vọng, dường như đang bao trùm lên anh trong bóng đen của nó.

Anh nhớ tới Eun Rim cũng đã ngồi ngay dưới lối thoát hiểm. Liệu có phải Eun Rim đang muốn bỏ trốn không? Hay nói cách khác, có phải cô mang theo hai chữ “cuối cùng” ấy tìm tới anh không? Dù là gì đi nữa thì hình như cô vẫn còn lại chút hy vọng bao quanh, thế nên mới chọn ngồi dưới biển báo lối thoát hiểm chẳng? Nếu không phải vậy, tấm biển báo lối thoát hiểm đã chẳng có lý do gì mang màu xanh cỏ cây chứ không phải màu đỏ biểu thị nguy cấp, Eun Rim cũng không nhất thiết phải ngồi dưới tấm biển ấy.

Về tới nhà, anh không bật đèn mà nằm luôn lên giường. Vừa bước vào căn phòng ấm áp, men rượu lại xộc lên. Từ áo khoác, áo len tới mái tóc dính mưa, không đâu là không bốc mùi ẩm ướt chua chát. Anh bất giác bật ra tiếng rên rầm, trở mình trên giường. Chợt anh thấy có gì đó cứng cứng chọc vào mạng sườn. Là băng cát xét. Anh nằm ngửa nhìn lên trần nhà, lôi cuốn băng ra khỏi túi, định ném sang bên song cuối cùng lại với tay nhét vào đài cát xét ở đầu giường.

Tiếng xi lô phôn còn to hơn tiếng mưa vang lên, anh bắt đầu nghe thấy giọng hát của một cô bé.

Hãy mở cửa Dong, Dong, Dongdaemun.

Hãy mở cửa Nam, Nam, Namdaemun.

Quá mười hai giờ thì đóng cửa.

Anh mặc nguyên áo nằm nhắm mắt. Ngoài trời gió vẫn thổi. Tiếng mưa đập vào cửa kính tòa nhà cao tầng... Anh thường thích làm việc trong văn phòng tại gia vào những ngày thời tiết khó chịu thế này. Những ngày trời mưa, nhất là ngày mưa thu rơi ảo não, anh ghét phải đi bộ trên con đường

ướt rượt với đũng quần sũng nước mưa. Đến tối, anh sẽ tắt hết đèn trong nhà, chỉ bật mỗi chiếc đèn ha lô gen trên bàn làm việc, cảm giác như chìm trong hơi ấm của ánh đèn vàng. Trong lúc làm việc anh sẽ bất chợt nhìn ra ngoài cửa sổ và bắt gặp khuôn mặt mình phản chiếu trong những bong bóng mưa to đùng vàng vọt. Vào ngày mưa gió lạnh căm căm thế này, sau khi xong việc, anh sẽ uống một ly vang trắng. Những lúc ấy, bên cạnh anh thường có Yeo Kyeong. Họ cởi quần áo, cùng cảm nhận da thịt nhau trên giường, làn da mỏng quá đỗi mềm mượt, vào một ngày như ngày hôm nay. Sau cuộc yêu đương, họ sẽ cùng nhau nằm trên giường, rượu vang trắng vừa uống mới ngon lành làm sao.

Anh bật dậy, vặn cây đèn ha lô gen trên bàn. Căn phòng trở nên sáng sủa hơn nhờ ánh đèn vàng. Anh ngồi trước bàn làm việc và nhìn ra cửa sổ. Chỉ có người đàn ông với vẻ bất an, gương mặt vàng vọt dưới ánh đèn. Gió lại đập lịch kịch vào cửa sổ, nghe như tiếng tất cả các cánh cửa trên trái đất này đều đóng sập lại. Và bên ngoài những cánh cửa im im ấy, vẫn còn Eun Rim đang cầm chiếc ô nhựa xanh bước đi dưới mưa.

Con đường đêm nay em phải đi còn rất dài...

Giờ anh mới lại cảm nhận được bong nước nơi đầu lưỡi. Anh cà răng vào nó, rồi cọ đi cọ lại. Có lẽ vì say rượu, thế nên cảm giác không còn nhạy bén nữa, anh thấy đỡ đau hơn lúc sáng. Anh tiếp tục cọ cọ đầu lưỡi. Đột nhiên, cơn đau sắc nhọn nhanh chóng lan rộng. Có lẽ, một vết nhiệt trên lưỡi đã vỡ ra. Anh cố chịu đau, nhắm nghiền mắt lại. Vừa nhắm mắt anh vừa nghĩ mình sẽ không đời nào hiểu được lý do tại sao phải đi xác nhận cảm giác đau đớn này. Anh móc ra một điều thuốc lá từ trong túi. Điều thuốc bị ẩm vì dính mưa nên không bắt lửa. Anh bỏ ý định hút thuốc, đan hai tay vào nhau đặt lên bàn.

Kế hoạch làm việc gắn trên tấm bảng gỗ bần treo trên bàn.

Theo kế hoạch, hôm nay ít ra anh cũng phải viết được một trăm trang. Nếu không có cuộc gọi ngoài ý muốn kia, sau khi trở về nhà thư giãn trong phòng tắm hơi, có đánh một giấc khoảng tiếng đồng hồ rồi mới bắt đầu làm

việc thì đến giờ chắc cũng phải viết được sáu mươi trang. Và đương nhiên, từ giờ cho đến ba giờ sáng, có thể nào anh cũng làm nốt được bốn mươi trang. Anh đứng bên bàn, đi đi lại lại. Trên máy trả lời tự động anh bật khi ra ngoài gặp Eun Rim hiển thị con số 3. Chắc là Myeong Hee, hoặc biên tập viên So Rim, không thì cũng là Yeo Kyeong. Anh tắt thiết bị ghi âm cuộc gọi nhấp nháy số, bước tới cửa sổ nhìn ra ngoài. Rồi không hiểu nghĩ gì, anh mở toang cửa, rướn cổ nhìn xuống bên dưới khu căn hộ. Mưa làm ướt tóc anh.

Nhìn thẳng xuống từ tầng chín, bóng đèn vàng nát tơ ri chiếu sáng trưng cửa ra vào khu nhà. Dưới kia, hai ba người đàn ông mặc com lê bước lên chiếc ô tô đang chờ sẵn, những người cầm ô đen đang đi vào trong. Một lúc sau đã không thấy ai nữa. Con đường lại dần chìm vào im lặng.

Anh từ từ đóng cửa sổ và trở vào phòng. Vừa vào trong căn phòng ấm áp, mái đầu ướt mưa bỗng dưng dấy lên một cơn đau dữ dội. Rốt cuộc anh vẫn không nhận ra ai là người bước vào sảnh tòa nhà sau đó.

Anh ngồi lại vào bàn, mở máy tính lên... rồi lại tắt đi

Mưa vẫn vô tình đập vào cửa sổ. Thực ra, chỉ có duy nhất một thứ thay đổi. Trong khi anh vặn công tắc đèn vàng, uống rượu vang, và vui vẻ với Yeo Kyeong, thì ngoài kia Eun Rim đang cầm ô đi bộ dọc các con phố. Chỉ khác là, khi ấy anh đã quên mất những điều này, còn giờ thì nhớ. Anh bật dậy, đi vào bếp mở tủ. Anh mở chai rượu uýt ki mười hai năm được tặng nhân một dịp nào đó nhưng chưa hề uống, rót đầy cốc rồi nốc một hơi cạn sạch. Bãng cát xét kêu “tạch” một tiếng rồi tắt hẳn, không gian trở nên hiu quạnh. Anh lại rót thêm rượu vào chiếc cốc rỗng không.

Chương 3: Người chồng của cô, người tình của anh

Anh không sao chứ? Ngay sau khi tôi hỏi, Geon Seop gật đầu rồi phá lên cười.

Có vẻ sẽ thu hoạch được nhiều đấy, Eun Rim, em hãy đi con đường của em đi, những thủ tục liên quan anh sẽ nhờ người nhà, bây giờ em được tự do.

Tại sao anh lại nói những lời như vậy? Chẳng phải chúng ta đã sát cánh bên nhau bao lâu nay sao? Tôi định nói thế nhưng tự nhiên cổ họng nghẹn lại. Vì vậy, thay vì lên tiếng, tôi chỉ đưa ra quyển sách.

Cho em chuyển lời thăm hỏi tới chị Mi Soon. Anh giữ gìn sức khỏe. Em sẽ lại đến.

Nói xong những lời này, tôi định quay đi thì một lần nữa chạm phải ánh mắt anh.

Anh trông như đang mỉm cười còn tôi lại không ngăn nổi dòng nước mắt. Tuy nhiên, tôi vẫn vờ lạnh lùng quay đi thật mau, nhắm nghiền mắt.

Bởi so ra, tôi vẫn còn dễ chịu hơn Geon Seop dù lòng đầy oán hận.

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

tháng 9 năm 1993.

Mưa xối xả suốt đêm hôm ấy, đến tận chiều hôm sau mới tạnh hẳn. Suốt đêm, Myeong Woo mơ màng ngủ trong cơn say, nhưng anh vẫn nghe được tiếng gió ào ào ngoài cửa sổ và tiếng mưa như nắm tay bé con nôn nóng đập cửa. Trạng thái lơ mơ, nửa tỉnh nửa mê này cứ thế kéo dài đến sáng. Anh

khó khăn lắm mới chìm vào giấc ngủ khi đặng đông hửng lên những tia sáng mờ, và tỉnh dậy khi mưa đã tạnh.

Chuông điện thoại vang lên, máy trả lời tự động đang chạy. Trong khoảnh khắc, ý nghĩ “biết đâu” khiến anh mở choàng mắt.

“Anh Kim Myeong Woo, nếu anh ở nhà thì nghe điện thoại đi. Em Yeo Kyeong đây.”

Myeong Woo khẽ “hừ” một tiếng rồi trở mình trên giường.

“Bảo anh gọi điện cho em mà sao anh không gọi? Anh không ở nhà thật đấy à? Dù bận đến thế nào thì anh cũng không thể suốt bốn ngày trời không gọi cho em được. Hôm nay em sẽ mang chìa khóa đến mở cửa xông vào nhà anh đó! Anh Myeong Woo, Kim Myeong Woo! Myeong Woo à! Lạ thật đấy! Dù sao, khi nào về nhớ gọi cho em. Nếu hôm nay anh vẫn không gọi, em sẽ xem như anh đã thay lòng đổi dạ đấy.”

Giọng Yeo Kyeong có vẻ lo lắng. Tuy thái độ độ có phần kích động nhưng giống lo lắng hơn là giận dữ. Myeong Woo ngồi dậy. Anh rất muốn nhấc điện thoại nhưng toàn thân bải hoải, mềm nhũn ra như bông ngấm nước. Nghe mấy câu cuối của Yeo Kyeong trong hộp thư thoại, không hiểu sao anh bỗng bật cười thành tiếng. Anh có thể tưởng tượng rõ mồn một biểu cảm của Yeo Kyeong khi nói ra những lời này. Có lẽ cô đang đứng đưa đôi dép lê gọi điện trong một góc xưởng vẽ, dập máy rồi vẫn không quên trừng mắt nhìn chiếc điện thoại thêm lần nữa. Lúc hỏi anh không ở nhà thật đấy à, không biết chừng má phải của cô còn hằn rõ cả lúm đồng tiền.

Anh nhìn lại căn phòng bừa bộn của mình. Ga giường tuột xuống dưới thảm, trên bàn vẫn còn chai uýt ki chưa đóng nắp. Phải rồi, anh chợt nhớ ra đêm qua mình đã mở rượu uống rồi còn gọi cho ai đó. Quay số xong hình như anh đã nói thế này.

— Anh từng nghĩ về việc vì sao mình lại trở thành một con hổ. Nhưng giờ nghĩ lại thì, vì sao có lúc mình từng là một con người nhỉ...

Tuy nhiên, giờ anh không tài nào nhớ nổi rốt cuộc mấy lời đó có ý nghĩa là gì, cũng như mình đã gọi điện cho ai. Như một thước phim cũ mèm, ký ức đứt đoạn vỡ vụn, rồi rơi xuống như câu văn đầy những dấu chấm lửng. Trong khoảng thời gian xa xăm... Mờ mịt như từ kiếp trước.

Tắm gương đối diện với gương phản chiếu rõ nét bộ dạng anh. Áo giắc kết màu hạt dẻ nhàu như xơ mướp và mái tóc ướt nước mưa rối bời như bãi lau sậy tan tác sau trận mưa gió.

Đột nhiên, gió ào ào đập mạnh vào cửa kính. Mưa đã tạnh và ngày dường như lạnh thêm. Anh đứng dậy, mở cửa phòng tắm rồi bật nước nóng. Sao mình lại động đến cả chai uýt ki nhỉ? Anh vừa xả nước nóng vào bồn tắm vừa nhìn mình trong gương, thử sửa lại bộ râu lún phún trên gương mặt. Có lẽ do mệt mỏi quá độ đây. Anh dùng tay thay lược cào qua mái tóc rối bù. Trong gương hiện lên một người đàn ông với khuôn mặt phờ phạc. Đôi mắt đỏ ngầu tia máu, lỗ chân lông hai bên gò má mở to, trông lồi thối hết sức. Anh đánh răng rồi cạo râu. Tiếp đó là ngâm mình trong bồn nước nóng. Bồn tắm nhỏ mà người anh lại quá dài, không thể duỗi thẳng chân ra nhưng vẫn rất thoải mái.

Sau khi tắm xong tâm trạng anh cũng khá lên nhiều. Tất cả đều vì mệt mỏi cả. Ngay sau khi thay áo lót, suy nghĩ ấy càng trở nên đáng tin hơn bao giờ hết. Anh vừa giữ mái tóc ướt vừa cầm chiếc áo thay ra bỏ vào rổ đồ giặt ngay bên cạnh bồn tắm. Xong đâu đấy đứng thẳng dậy, bỗng nhiên hình ảnh Eun Rim xoay người bỏ đi lại hiện lên trong đầu anh rõ mồn một. Người phụ nữ ba mươi hai tuổi với khuôn mặt đẫm nước mắt, một tay cầm chiếc ô nhựa trong màu xanh, tay kia xách chiếc túi to. Khi anh ôm lấy cô, đột nhiên những ngón tay mảnh khảnh nắm chặt gấu áo khoác của anh... Còn chưa kịp cảm nhận xem đó là thứ cảm giác gì thì lòng đã không ngừng xao động như những con sóng, một góc tâm hồn anh cứ thế sụp đổ.

Anh trải qua tuổi thơ của mình ở bờ biển phía Nam. Vì bố chuyển công tác nên anh phải theo ông đến một nơi xa lạ, và cả ở thành phố ấy, anh cũng không dễ kết thân với những người bạn mới. Sau hôm trời

mưa anh sẽ đi thả thuyền giấy ở con suối đầu làng. Nước từ trên núi chảy ra biển tạo nên con suối ấy. Hôm nào buồn chán, anh sẽ bắt mấy con kiến đặt lên thuyền rồi thả xuống nước. Chiếc thuyền giấy trôi theo dòng nước còn anh bắt đầu chạy theo nó. Nếu con thuyền dừng lại vì vướng vào rãnh nước, anh cũng dừng lại theo; nếu nó tiếp tục trôi, anh sẽ tiếp tục chạy cho tới tận bờ biển. Chiếc thuyền chở mấy chú kiến trôi ra biển lớn. Anh cứ đứng mãi trên bãi biển nhìn theo chiếc thuyền trôi xa dần. Anh thấy cả những hòn đảo phía xa kia. Sao những hòn đảo đó có thể nổi trên mặt nước vậy nhỉ? Cây với núi cả nhà nữa, làm thế nào mà chúng lại không chìm xuống cơ chứ? Thỉnh thoảng, anh cũng thử lặn xuống biển. Tuy ban đầu rất khó thở, nhưng về sau, dần dần anh cũng lặn được lâu hơn. Nếu đắm mình trong làn nước xanh của vùng biển phía Nam, sẽ thấy nó rất ấm áp và bình yên. Rong biển xanh đen mềm mại xô vào nhau, nếu là ngày trời quang, những tia nắng như vỡ tan ra từng mảnh, xuyên qua muôn vàn lớp sóng. Thỉnh thoảng, con đê phía xa lại lấp lánh vô số ánh bạc, bầy cá kiếm bơi qua chỗ anh. Đã ai từng nhìn thấy cá kiếm bao giờ chưa? Chúng mang màu của vui mừng. Bầy cá bạc, lưng óng ánh xanh đen rất bắt mắt. Anh bàng hoàng, đến khi mở to mắt ra thì chúng đã vụt biến mất như ảo giác. Giữa vô vàn tàn ảnh vụt lóe rồi vụt tắt, chỉ có những ánh bạc vui mắt ấy cứ lấp lánh mãi.

Anh quay lại bờ biển hong khô quần áo, rồi xây lâu đài cát tới trước khi trời tối. Lâu đài của nàng công chúa Bạch Tuyết và ngôi nhà của mụ phù thủy trong cuốn truyện tranh *Hansel và Gretel* mà anh từng đọc. Giữa chừng ngược mắt sẽ thấy có con sóng lớn hơn hẳn bình thường vỗ mạnh vào bờ. Trước khi con sóng ấy ập đến, anh đã nhận ra tòa lâu đài mình bỏ công xây đắp sẽ tan thành bọt nước trong nháy mắt. Nhưng, dù biết kết quả ngay từ đầu thì anh cũng đâu thể làm gì khác. Anh dùng cùi chỏ để ngăn con sóng lại mà vô ích, chỉ làm áo khoác ướt hết. Đúng, con sóng cứ thế xô đổ một góc lòng anh mà anh không biết phải làm sao.

Lúc này, cách tốt nhất là nhắc người dậy. Anh vội thay quần áo rồi chạy xuống quán ăn ở tầng dưới. Quán ăn này nằm ngay cạnh quán cà phê hôm qua anh ngồi cùng Eun Rim. Giống như những mẫu Cheetos bị Myeong Ji

làm vung vãi đầy trong xe anh, giống như vệt bụi vàng hết phấn hoa còn sót lại sau khi con bướm vàng bay mất, hôm qua Eun Rim đã rải những hạt bụi muộn phiền khắp tòa nhà nơi anh sống rồi cứ thế bỏ đi. Lâu cũng phải tầm nửa tháng. Anh nhay nhay đôi môi khô nứt của mình.

Như tòa lâu đài cát sạt mất một góc, một góc cõi lòng bình lặng rồi sẽ âm thầm vượt khỏi sự khống chế của anh và sụp đổ. Thế nhưng anh không thể chịu nổi, cứ thế này thì không thể chịu nổi, anh vò đầu, bồng đột nhiên quên khuấy mất, rồi lại đột nhiên sức nhớ ra và cứ như vậy dần dần quên đi. Ký ức một ngày nào đó ngỡ rằng đã quên hết thảy, kể cả bồng dựng có trời lên thì đại để cũng là điều đã lãng quên rồi. Bảy năm trước đã quên, thì bây giờ cũng không có lý do gì để không quên nổi.

Ngày thu năm ấy, sau khi trở về từ hầm đường bộ Gwanghwamun, anh vật ra ốm suốt chục ngày. Cậu em khóa dưới tới thăm anh với vẻ vô cùng lo lắng, lúc hai người nhìn nhau, cậu ta há hốc miệng.

— Anh! Anh không sao thật chứ? Chắc không phải bệnh nan y chứ anh?

Anh vay cậu em khóa dưới đang nói đùa mình một tờ chi phiếu rồi đi ra khỏi nhà. Vốn chỉ định mua bao thuốc lá rồi về. Nhưng anh biết ở tiệm bán thuốc lá luôn có bộ điện thoại công cộng. Mới đầu là Geon Seop nhận điện thoại, anh lập tức cúp máy. Khi đó anh mới biết Geon Seop đã trở về nhà trọ của Eun Rim. Đáng ra lúc đó nên quay lưng đi, trong túi cũng không còn tiền xu nữa. Anh nghĩ đến cả điều đó cũng giống như định mệnh, mân mê tờ 1000 won trong túi và quay về nhà. Nhưng rồi anh lại không kìm nổi mà vòng lại tiệm bán thuốc, mua thêm bao thuốc lá để đổi lấy tiền xu. Khoảnh khắc ấy anh quyết định không tin vào cái gọi là định mệnh nữa. Tất cả mọi việc đều do ý chí con người quyết định. Lịch sử cũng thế mà tình yêu cũng vậy. Chỉ là anh định cho phép mình được có niềm nhớ nhung bên ngoài ý chí trong khoảng thời gian ngắn ngủi, vô cùng ngắn ngủi và là khoảng ngắn ngủi cuối cùng mà thôi.

Một lần nữa anh lại nhắc ông nghe lên.

— A lô?

Vẫn là giọng Geon Seop. Anh định gác máy lần nữa. Nhưng đúng lúc ấy Geon Seop lại nói. Giọng vô cùng trịnh trọng:

— Xin đợi một chút.

Thật nằm ngoài dự liệu. Lát sau anh đã nghe tiếng Eun Rim hoài nghi vang lên, nhưng lại chẳng thốt ra nổi câu nào. Em sẽ tha thứ cho anh chứ? Anh thực sự muốn nói với cô câu đó. Anh đã quá nông nổi. Anh vô trách nhiệm, anh xấu xa. Lúc em quay đi anh mới nhận ra, nhưng anh đã không thể làm gì khác được. Ngoài ra, tất cả đều là dối trá. Bọn anh là những kẻ nói dối trắng trợn. Chỉ có em là người thành thật mà thôi.

— A lô.

Eun Rim hỏi lại lần nữa. Anh không nói một lời nào. Nếu như lúc này Geon Seop không nhận điện thoại, có lẽ anh đã có thể nói điều gì đó. Nếu như lúc này Geon Seop không chặn ngang miệng anh bằng câu “Xin đợi một chút”, chưa biết chừng anh cũng đã mở lời. Anh yêu em. Anh yêu em. Hóa ra, anh vẫn không thể nói với cô câu đó dù chỉ một lần. Anh nhìn chăm chăm vào bầu trời tối đầy gió. Anh hai mươi bảy tuổi, và tất cả sức lực để sống trong suốt hai mươi bảy năm qua anh đều dùng để yêu em mất rồi. Anh yêu em vào buổi tối trời đầy gió. Lần đầu tiên đôi mắt anh đẫm lệ. Là vì vừa mới ốm dậy ư? Ngay cả chút sức lực để kiểm soát bản thân anh cũng không còn. Giống như những cột điện dẫn dài trong đêm tối, giống như đường dây điện thoại liên miên nối giữa hai người, đầu gối anh bắt đầu run lẩy bẩy. Như vừa trải qua một cơn co giật, cả người anh ớn lạnh, gáy nổi kén da gà. Anh cứ thế đứng đó, nắm lấy nỗi nhớ dài đằng đẵng như sợi cáp điện thoại. Nếu không làm thế thì anh sẽ nói ra mất. Bây giờ em có thể đến bên anh không? Anh mệt quá. Anh cần em. Chúng ta sẽ thuyết phục mọi người. Và rồi cùng đi đến một nơi xa lạ. Ngày ấy, tiếng gió thổi thốc qua con đường dài nơi anh đứng đã theo dây cáp điện thoại truyền đến tai Eun Rim, tạo thành xoáy nước trong sâu thẳm lòng cô.

Cuối cùng anh vẫn không thốt ra được lời nào. Bởi người quyết định từ bỏ cô tại ngã tư Gwanghwamun là anh. Dù chỉ mới ngồi dậy sau trận ốm

mười ngày nhưng người từ bỏ cô vẫn là anh. Dù có sống mãi với những vết thương lòng thì người từ bỏ cô vẫn là anh. Và cuối cùng, kẻ không thể tha thứ cho anh cũng chính là bản thân anh.

— A lô? Có phải anh Myeong Woo không?

Anh nghe thấy một giọng nói run run. Không biết liệu Eun Rim có nghe được không nhỉ. Chỉ là tiếng gió thôi. Anh vô cùng hồi hộp, tay run lẩy bẩy, nghiến chặt răng sợ phát ra những tiếng lập cập.

— A lô, xin hãy nói đi ạ. A lô... Anh Geon Seop, ai nhờ anh chuyển máy cho em vậy?

Một lúc lâu sau, điện thoại bị ngắt. Anh vẫn tiếp tục đứng nghe tín hiệu truyền lại sau khi cô cúp máy.

Tút... tut...

Đúng vậy. Anh gác máy, thầm nghĩ dù một trăm năm nữa anh cũng không thể tha thứ cho bản thân. Dù anh có ôm hy vọng rằng lịch sử sẽ biện hộ và tha thứ cho anh thì cuối cùng vẫn không thể che giấu sự nhát gan của chính mình. Tuy nhiên, khi lớn tuổi con người ta sẽ thấm thía rằng rất nhiều việc có thể tha thứ. Không biết người khác thế nào nhưng với anh thì đúng là như vậy.

Anh mở cửa bước vào quán ăn quen. Mùi canh tương ấm áp lan tỏa.

“Ôi trời sao mới qua một đêm mà mặt mũi cậu trông bơ phờ thế, uống nhiều rượu lắm hả?”

Bà chủ quán vừa đưa trà cho anh, vừa thảng thốt hỏi.

Anh khẽ cười gọi canh giải rượu, rồi kề sát mũi vào bát canh nóng sực và bắt đầu ăn cơm.

“Thế ư? Người kia giờ đang làm gì rồi?”

Yeo Kyeong ôm chiếc gối trắng vào lòng, nhảy lên giường đệm êm và hỏi. Giờ anh mới nhận ra Yeo Kyeong đi đôi giày mũi bè giống hệt người

phụ nữ lái chiếc Grandeur ngày hôm qua. Đôi giày da đen thô kệch đã được tháo ra để ngay ngắn dưới gầm giường.

“Ồm... Anh không hỏi.”

Anh không rời tay khỏi bàn phím, vừa đánh máy vừa trả lời. Miệng còn bận ngậm điều thuốc nên giọng nghe như người nói chuyện trong lúc nhai. Yeo Kyeong vẫn ôm khư khư cái gối, ngồi nhìn anh.

“Sao đến cả điều đó anh cũng không hỏi chứ? Vậy thì rốt cuộc đã nói chuyện gì?”

Yeo Kyeong vừa hỏi với vẻ mặt vô cùng tò mò vừa với tay về phía giỏ quýt để gầm giường, lấy một quả bóc ăn. Hương quýt chua dịu dần lan tỏa khắp căn phòng. Từ hồi mới gặp, trên người Yeo Kyeong cũng tỏa ra mùi hương dịu dịu đó. Bởi lần đầu tiên cô bước vào căn hộ của anh, cảm giác như mọi góc ngách đều thoang thoảng một mùi hương như vậy.

“Cũng chẳng nói gì cả. Lâu quá rồi không gặp, có chuyện gì để nói chứ. Người ấy bận, mà anh cũng thế.”

“Anh kể là bọn anh đã uống đến tận ba giờ sáng còn gì?” Cô bỏ tọt múi quýt vào miệng, lại hỏi. Một khi Yeo Kyeong đã tò mò việc gì thì tuyệt đối không có chuyện từ bỏ giữa chừng. Anh ngừng tay, gõ vào phím backspace. Một động tác sơ sẩy. Anh bấm nút tua lại trên chiếc cát xét đặt ngay cạnh bàn. Khi làm việc, anh luôn đeo tai nghe để có thể nghe trực tiếp giọng nhân vật chính.

“Dù đã trở thành giám đốc, tôi vẫn không thể nào quên được những ngày tháng khó khăn trước đây. Vì vậy, tôi đặc biệt quan tâm đến phúc lợi của người lao động. Không phải chỉ mình tôi no đủ là Điện tử Bongrim đã no đủ. Tôi cho xây dựng trường học này, là vì nhớ lại cái thời ăn không đủ no, không được học hành khi xưa.”

Nghe tiếng ho khan trầm đục của giám đốc Jeong Bong Chul, anh tạm ngừng tay gõ phím. Điện tử Bongrim. Cuộc sống thật kỳ lạ. Trong số những đứa trẻ được anh hướng dẫn, có hai ba đứa đã vào làm tại nhà máy này. Bữa

cơm toàn rau dưa và canh muối, trường học nằm trong doanh nghiệp chỉ được mác bề ngoài. Thực ra đây là điều kiện cần để dễ dàng thu hút lượng lớn lao động với giá rẻ mạt. Cho dù có doanh nghiệp A nào đó trả lương mười, thì các cô bé vẫn sẽ chọn doanh nghiệp có kèm trường học chỉ trả lương tám. Nơi họ, những cô bé dù rất ham học nhưng vì nghèo đói, hoặc vì anh em trai mà buộc phải khoác bọc hành lý theo dòng người ủa lên Seoul, dần héo mòn. Theo lời giám đốc Jeong Bong Chul thì so với những người khác, ông ta là người không thể lãng quên quá khứ. Không thể lãng quên cái nghèo, cùng nỗi đau đồng hành với nó. Vì vậy, ông ta chọn phương pháp này. Dù phải giẫm đạp lên người khác cũng quyết không trở về cuộc sống nghèo khổ. Tiếng xấu của ông ta lan khắp vùng lân cận nên không ai muốn đến nhà máy đó làm việc. Khi đó Eun Rim đã nói:

— Vậy thì em đi...

Anh bắt đầu để ý Eun Rim có lẽ từ lúc ấy. Đó là cô không mấy nổi bật. Vì thân hình gầy gò không còn là bé gái song cũng chưa được như thiếu nữ nên trông cô giống cậu bé trai hơn... Những vết tàn nhang lấm tấm trên má là ấn tượng duy nhất. Tuy hai người tốt nghiệp hai trường đại học khác nhau, nhưng sau khi biết cậu em Geon Seop mình từng quý mến đã kết hôn với cô được gần một năm, anh trái lại càng thấy thân thiết với cô hơn. Thêm vào đó, cô còn là em gái của Eun Cheol, bạn kiêm đồng nghiệp một thời của anh, nên dù là việc gì anh cũng đều thích giao cho cô. Cũng vì quan hệ thân thiết giữa anh và đàn chị họ Myeong sống cùng cô, việc anh đến chỗ Eun Rim trở nên hết sức tự nhiên. Có hôm tới nhà đợi chị Myeong không biết bao giờ mới về, anh còn cùng chờ với cô suốt đêm. Ban đầu, quả thật anh thấy khá bất tiện. Bởi dẫu sao đây cũng là vợ của đàn em mình. Mặc dù hiện tại do hoàn cảnh bắt buộc nên hai vợ chồng họ phải sống xa nhau, nhưng một mình ở cùng *em dâu* trong một gian phòng nhỏ hẹp suốt đêm, anh ít nhiều thấy không thoải mái. Huống hồ đó lại là căn phòng chẳng rộng rãi gì cho cam, chưa đầy năm mét vuông, chỉ cần ngả lưng nằm nghỉ đôi chút, khi trở mình vạt áo nhất định sẽ sượt qua nhau.

Tuy nhiên đứng từ góc độ cô thì phát huy khả năng tưởng tượng như vậy là điều không thể. Cô chan canh kim chi ăn với hai bát cơm rồi cười khúc khích, soi gương bẻ tách một que diêm gây chỗ bột ớt dính vào kẽ răng. Sau đó, cô sẽ nằm trong góc phòng đọc sách suốt đêm rồi đến sáng lại gõ tập tài liệu phô tô do chị Myeong mang về.

— Em không sao chứ? Hôm qua em lại thức đến sáng, đúng không?

Tờ mờ sáng chị Myeong mệt rũ người trở về nhà và hỏi như vậy, cô thường trả lời:

— Nếu còn việc để làm thì em không ngủ được. Cứ còn cái gì thu hút là em có thể cứ thế thức mãi. Trước đây có người từng xem bói cho em, nói rằng tứ trụ của em toàn là lửa. Lửa gặp cây sẽ cháy bùng bùng. Có thể chị sẽ phê phán, bảo cách suy nghĩ của em thật phi khoa học, có điều thỉnh thoảng em vẫn nhớ đến câu ấy, ý nó như thể em rất hiểu bản thân em vậy. Thực ra em có thể cháy bùng lên đấy.

Sợ phát ra tiếng nên cô trải chiếc khăn mặt dày xuống dưới, vẫn chưa đủ cô còn dựng sách làm vách che rồi vừa đánh máy vừa nói. Khi đó liệu cô có biết đôi mắt đen của mình đã sáng rực lên rất lạ không. Anh nhìn thấy. Đôi con ngươi như hai trái cầu thủy tinh của cô bỗng nở to ra. Chỉ mình anh nhìn thấy, cảm nhận thấy, và bị hút lấy. Đó là vợ của đàn em, một phụ nữ ngồi đây mong được thu hút, một phụ nữ mong gặp được những việc thu hút mình đến mức quên cả ngủ. Thế rồi chị Myeong lại bảo:

— Đây là bệnh chứ còn gì nữa. Chỉ hơi khen em tí chút thôi mà em đã phi khoa học như thế rồi.

Anh lại ấn nút tua lại. Cứ suy nghĩ lan man thế này thì không được. Anh bỗng thấy bực bội, chỉnh âm thanh to lên một chút.

“Về việc tuyển dụng trẻ em, tôi không hề có suy nghĩ này, trước tiên vẫn phải đặt việc học tập của bọn trẻ lên hàng đầu. Chúng chẳng phải những đứa trẻ rất đáng thương đấy ư? Jeong Bong Chul tôi đâu phải chưa từng ném mùi vất vả.”

Lời nói của giám đốc Jeong Bong Chul vẫn tiếp tục vang lên. Sau khi bắt đầu phỏng vấn, anh mới biết người tên Jeong Bong Chul nhờ anh thực hiện việc này chính là giám đốc Jeong Bong Chul. Ngồi đây trước máy ghi âm và tóm tắt lại mọi chữ, tự nhiên tay anh cứng đờ, nhưng anh vẫn tiếp tục tiến hành công việc. Nếu có ai hỏi, có thể anh sẽ trả lời rằng: vì không có tiền... Thế nhưng hiện giờ cũng không ai hỏi anh như vậy nữa.

Giống như học sinh ngồi chép chính tả, anh lại giơ tay lên tiếp tục đánh máy. Trước tiên gõ thô phần lời của khách hàng, sau đó mới gọt giũa trau chuốt lại là phong cách làm việc của anh. Khả năng trau chuốt của anh đã được lan truyền giữa những người đó. Việc anh theo em gái Myeong Hee chuyển đến chung cư này cũng là nhờ nhận được lời đề nghị hợp tác từ các đại lý biên tập ở khắp nơi. Công việc của anh là lắng nghe người khác kể chuyện, rồi chấp bút viết nó thành hồi ký hoặc tự truyện. Giám đốc doanh nghiệp, phu nhân giàu có từng là góa phụ trẻ, nếu không cũng là công chức về hưu đã bòn rút được chút tài sản. Các đại lý biên tập đăng quảng cáo trên tờ báo địa phương hay qua cách thức nào đó, nếu nhận được ủy thác sẽ đều tìm đến Myeong Woo. Danh tiếng anh cứ thế lan truyền giữa những người muốn tìm người chấp bút viết tự truyện.

Đối với giám đốc doanh nghiệp vừa và nhỏ thì thành công mà họ có ngày hôm nay hoàn toàn không phải dựa vào may mắn hay lừa đảo mà đó là kết quả của sự nỗ lực, cố gắng không ngừng nghỉ, trong đó nhấn mạnh thắng lợi của con người. Còn với một vị phu nhân thì cần khẳng định con đường tự lực vươn lên đầy máu và nước mắt của người phụ nữ góa chồng, đồng thời khắc họa hình ảnh về sự hy sinh cao cả vô bờ bến của họ cho con cái... Bởi vì... Bởi vì họ thích vậy. Dầu sao thì sách anh viết cũng chỉ để trưng trên giá sách nhà họ, hoặc những người họ hàng muốn nịnh bợ họ. Và người đọc chúng, ngoại trừ bản thân họ, nhiều nhất cũng chỉ là ba hay bốn người khác mà thôi.

Tuy nhiên, dù anh có viết phong phú đến đâu dù cũng có giới hạn của nó. Những người nhờ anh viết sách phần lớn mới chỉ là những đứa trẻ hơn mười tuổi đầu khi đất nước giải phóng, trong suốt mười mấy hai mươi năm

phải trải qua thời kỳ chiến tranh tàn khốc, đến khi làm cha làm mẹ lại là lúc diễn ra cuộc đảo chính 16/5¹, tất cả bọn họ đều có một điểm chung là luôn lao tâm khổ tứ tìm cách làm sao để con cái mình không trở thành vật hiến tế cho những năm tám mươi đó. Anh không biết ngoài họ ra, người của những thế hệ sau này có khi nào cũng nôn nóng muốn thuật lại cuộc đời mình cho người khác như vậy không. Những con người đó đều có quá khứ “như tiểu thuyết”, nếu viết thành sách thì ít nhất cũng dài hơn ba tập, hơn nữa họ đang vô cùng thỏa mãn với hiện tại. Có lẽ cùng với năm tháng trôi nhanh, khi lớp người này chết đi, không chừng Myeong Woo cũng thất nghiệp. Bởi sẽ không có một thế hệ thành công nào chắt chứa trong mình những nỗi niềm sâu lắng như vậy nữa. Bởi thế hệ của Myeong Woo bây giờ là thế hệ kế thừa và quản lý của cái thế hệ đi trước để lại, mà kế thừa và quản lý thì không đời nào thú vị bằng kiến tạo.

“Khi đó, đột nhiên thằng con cả nhà chúng tôi gặp tai nạn giao thông. Mặc dù thường ngày chúng tôi đã hết lời khuyên ngăn nhưng cái thằng đó, cái thằng bất hiếu đó đều bỏ ngoài tai, mang theo một con nhãi đi uống rượu say rồi chạy lên đường cao tốc Kyeong In. Lúc đó trời tối đen như mực. Nhưng cũng may là số thằng con tôi chưa hết. Khi tôi chạy đến bệnh viện nó vẫn sống. Còn con bé đi cùng thì đã chết ngay tại chỗ. Đúng là trong cái rủi lại có cái may. Bác sĩ nói rằng thằng bé không chết nhưng sẽ thành người thực vật. Tuy vậy Jeong Bong Chul ở đâu thì vẫn cứ là Jeong Bong Chul thôi. Năm mươi bốn tuổi một mình tôi đã vượt vĩ tuyến 38 đến đây, tin vào câu nói ‘cái khó ló cái khôn’ và sống cho đến bây giờ. Tôi muốn đặt tựa đề cho cuốn sách này là *Cái khó ló cái khôn*, anh thấy được không? Có phần hơi lạ nhỉ? Hay lấy tên khác là *Càng đẩy ra xa sẽ càng sớm giành lại được?*”

“Anh có nghe em nói gì không đấy?”

Giọng Jeong Bong Chul đột nhiên bị cắt ngang. Yeo Kyeong gỡ tai nghe khỏi tai anh. Từ chiếc tai nghe rơi ra giọng nói như thì thầm của Jeong Bong Chul lung bùng gì đó. Cô nhấn nút dừng trên máy cát xét. Bấy giờ tiếng nói thầm kia mới dứt hẳn.

“Thật vô lý mà. Anh gặp người ấy vào khoảng bốn rưỡi chiều, hai người đã nói chuyện đến tận ba giờ sáng, trong gần mười hai tiếng đó anh thực sự không hỏi người ấy đang làm việc gì sao...”

“Em muốn biết đến vậy à?”

Anh chẳng còn tâm trạng nào mà tiếp tục làm việc nữa. Thăm nghĩ, lại bắt đầu rồi đây! Đây chính là Yeo Kyeong. Cô tuyệt đối sẽ không lùi bước cho đến khi thắc mắc của mình được giải đáp.

“Được rồi. Anh đã nghĩ rồi. Nếu gặp lại bạn đại học sau bảy năm xa cách thì anh sẽ hỏi: Cậu đã kết hôn chưa? Nếu người ấy nói là rồi thì anh sẽ hỏi tiếp: Cậu vẫn còn đi làm đấy chứ? Cậu có con chưa? Nếu có rồi thì cậu gửi ai trông giúp? Chồng cậu, vợ cậu làm nghề gì, hai người gặp nhau như thế nào? Hai người kết hôn qua giới thiệu hay tự tìm hiểu? Nhà cậu ở đâu? Gia đình bên chồng, bên vợ như thế nào? Nếu không hỏi những câu hỏi đó thì còn hỏi gì nữa?”

“Tại sao lại phải hỏi những câu như thế chứ?”

Anh đáp lại cô bằng nụ cười trẻ thơ.

“Vậy lẽ nào lại đi hỏi những câu thế này: Đạo này cậu đang đọc sách gì? Tiểu thuyết hay triết học? Không thì là nhận thức luận? Cậu nghĩ cải cách của Uruguay ảnh hưởng tích cực như thế nào đến nông thôn nước ta? Hay thấy sao về vấn đề vũ khí hạt nhân ở Bắc Hàn? Liệu quyền lực của cha con Kim Il-sung có được tiếp nối thành công? Những câu đại loại thế à?”

Anh ngậm điếu thuốc cười lớn.

“Mà rốt cuộc bầu không khí lúc đó thế nào vậy? Dù có là gặp lại người yêu cũ đi nữa. Người yêu cũ, phải rồi, người yêu cũ. Là người yêu cũ? Đúng không anh Myeong Woo? Anh đã gặp lại người yêu cũ phải không?”

Yeo Kyeong cất cao giọng nói khàn khàn. Như một nữ diễn viên mới vào nghề vừa tham gia chương trình Quizshow đã bất ngờ ẵm ngay giải thưởng lớn, cô vỗ vai anh và nói:

“Đúng thế không? Con gái đúng không? Con gái?”

Myeong Woo châm thuốc rồi gặt đầu.

“Em biết mà. Sao lúc trước lại không nghĩ ra nhỉ? Đáng lẽ phải cảm nhận được ngay là con gái mới phải.”

“Đúng rồi, em đoán đúng rồi, giờ hãy buông tha anh đi. Hôm qua cũng vì cô gái đó mà tiến độ mới bị đình trệ thế này. Chắc đến tầm chín giờ anh sẽ xong nên em mau ra kia nằm đọc tạp chí hay xuống cùng Myeong Hee đi ăn lót dạ gì đó đi. Thấy sao, thưa tiểu thư?”

“Để xem đã.”

Yeo Kyeong đứng dậy khỏi giường, không thềm đi giày mà rón rén bước đến chỗ anh. Anh đang định ngồi xuống trước máy tính thì vai bị kéo lại, Yeo Kyeong ngồi luôn lên đùi anh, quàng hai tay qua vai ôm chặt cổ anh. Từ bờ môi cô tỏa ra mùi quýt chua chua ngọt ngọt.

“Chúng ta đã giao hẹn lúc làm việc không được thân mật như thế này mà?”

“Nhưng em còn muốn nghe chuyện của anh. Nói thật đi, cô ta đang làm gì?”

“Anh thực sự không biết.”

“Thật chứ? Được thôi, vậy còn việc kết hôn thì sao?”

“Cô ấy lấy chồng từ năm thứ tư đại học, đến nay cũng được mười năm rồi. Thế được chưa?”

“Hóa ra là đã lấy chồng. Vậy chồng cô ta làm gì?” Myeong Woo ôm eo nhắc bổng cô lên. Thấy hơi gượng gạo, anh định thả cô xuống. Tuy nhiên Yeo Kyeong lại bướng bỉnh không chịu.

“Ờ này, anh không định nói đúng không? Định lừa em đúng không? Vậy xem nào. Để em đoán nhé? Cô ta đã ly hôn? Đúng không? Vì thế nên cô ta mới đột nhiên nói nhớ anh? Cô ta nói muốn sống lại quá khứ đã mất? À không, như thế quá vô vị nhỉ? Nếu không phải thế thì không lẽ chồng cô ta có người đàn bà khác, đã ăn ở với nhau, bây giờ định bỏ rơi cô ta. Đợi chút,

em cần sắp xếp lại mọi thứ. Chính là thế rồi. Mà khoan đã, liệu đó có phải là màn kịch không?”

“Anh ta, anh ta đang thụ án.”

Đôi tay thơm nồng nàn của cô vẫn ôm chặt cổ anh, đột nhiên anh mím môi lại, một ý nghĩ lóe lên trong đầu: liệu có nên tùy tiện nói ra như vậy không. Yeo Kyeong buông đôi tay đang ôm cổ anh ra, bối rối.

“Anh nói gì cơ?”

“Anh ta đang ở trong tù.”

“Chồng cô ấy sao?”

“... “

“Tại sao?”

Anh bỏ hẳn hai tay khỏi bàn phím, nhìn chăm chăm Yeo Kyeong đang ngồi trên đùi mình. Yeo Kyeong ngay lập tức gật nhẹ đầu, như muốn đoán xem điều đó có nghĩa là gì, sau đó cô hỏi anh với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên:

“Anh muốn nói là anh ta vẫn đang bị giam sao?”

“Ừ, đúng vậy. Vẫn đang.”

Anh ôm lấy Yeo Kyeong đang ngồi trên đùi mình, nhẹ vuốt những sợi tóc của cô rồi khẽ thở dài.

Chương 4:

Có biết người phụ nữ tên No Eun Rim không?

Bởi sự hồi thúc của chị Myeong, tôi miễn cưỡng đi máy bay.

Chỗ ngồi của tôi ở sát cửa sổ, nghĩ đến chuyện không biết máy bay rơi thì thế nào, nỗi sợ mơ hồ làm tôi bấu chặt vào tay ghế.

Nhưng rồi tôi lại nghĩ: “Rõ thật là! Máy bay mà rơi thì giữ chặt tay ghế cũng có ích gì?” và tự thấy xấu hổ, bật cười một mình.

Vì ngọn gió thổi đến từ hướng Nam, cuộc chiến đang trong vòng xoáy dữ dội ngay cả ở khu vực Incheon lẫn Kyeong In. Tôi cảm thấy rõ rệt nguồn sức mạnh mới mẻ của những người công nhân lao động như mình. Lần đầu tiên từ thời lập quốc đến giờ.

Nghe tiếp viên thông báo máy bay đã đến gần Seoul và chuẩn bị hạ cánh, tự nhiên tim tôi đập mạnh. Được đến dưới cùng một khung trời với người mình thương nhớ là một chuyện mới vui làm sao.

Có lẽ vì thế mà tôi quên bẵng những sợ hãi khi nãy và nhìn xuống dưới.

Ôi chao!... Ánh đèn tỏa sáng đẹp rực rỡ hơn cả ánh sao.

Làn đường xe chạy hai bên bờ sông còn rực rỡ hơn những khu dân cư, và con phố náo nhiệt với ánh đèn nê ông còn rực rỡ hơn những làn đường xe chạy.

Chủ nghĩa tư bản thật là một chế độ tuyệt đẹp khi nhìn trong đêm đen thế này.

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim

tháng 8 năm 1987.

Anh mở cửa bước vào cửa hàng tiện lợi. Có lẽ do trời trở lạnh, tuy trong cửa hàng rất ấm áp nhưng với cơ thể mệt mỏi anh lại thấy đau đau nơi mí mắt. Suốt cả đêm qua anh gần như thức trắng để sửa cho xong bản thảo. Anh kêu cậu bé bán hàng mặt đầy mụn vẫn thường gặp lấy cho một lốc bia Hite, đồng thời tự tay nhặt ra ba hộp khoai tây chiên cùng hai túi mực khô.

Cậu bé mặt mụn cười rạng rỡ khi nhìn anh lôi phong bì tiền nhuận bút ra đếm tiền trả. Luôn luôn là vậy, khi phải làm việc đến đêm, anh lại xuống mua mì hoặc rượu, không thì cũng là tương ớt vào tầm giờ này nên anh và cậu ta thường hay gặp nhau.

“Hôm nay anh lại nhận được tiền lương thì phải?”

Cậu bé vừa nhìn phong bì tiền vừa hỏi. Anh cười, gật đầu.

“Hôm nay chuyển lên phòng 806 cho anh.”

“Sao vậy ạ? Anh chuyển phòng rồi sao?”

“Không, là phòng của em gái anh. Hôm nay anh phải khao nó.”

Tính tiền xong, anh với tay lấy thỏi sô cô la cạnh máy tính đưa cho cậu bé.

“Anh mua cả cái này?”

“Em ăn đi. Làm đến sáng thế này chắc là mệt rồi.”

“Cảm ơn anh.”

Cậu bé nói với giọng trong trẻo. Nhìn thỏi sô cô la anh nghĩ ngay đến Myeong Ji, nhưng rồi chỉ im lặng, nhận lấy tiền thừa và đi lên tầng tám. Anh vừa nhấn chuông, cô em gái Myeong Hee đã tay cầm chai bia đi ra mở cửa. Căn phòng tắt đèn, chỉ le lói ánh sáng xanh. Đó là ánh sáng phát ra từ chiếc ti vi được coi như thứ lớn nhất và quý giá nhất trong phòng của Myeong Hee, căn phòng rộng chưa tới ba mươi ba mét vuông. Tiếng ghi ta như kéo căng dây thần kinh, khung cảnh sa mạc hiện ra. Anh trông thấy cả ánh mắt sáng của người da đỏ.

“Là *The Doors, no cutting...* Yeo Kyeong bảo tí nữa sẽ đến đây. Nếu đói, anh ăn thịt rán tẩm sốt chua ngọt em vừa gọi đến đi.”

Myeong Hee đã nhấn mạnh từ “no cutting”. Cậu bạn Sang Hyeon ngồi vắt vẻo trên ghế xô pha đưa mắt nhìn anh thay lời chào hỏi. Anh bước thẳng tới bàn ăn cạnh cửa ra vào, vẻ như hoàn toàn không có ý làm phiền hai người họ.

“Cảnh quay đẹp nhỉ? Biên kịch cũng tuyệt đấy chứ.”

“Em thích nhất đoạn này trong phim... Những chỗ khác xem nặng nề quá.”

Món thịt rán trên bàn đã nguội hết cả, có vẻ bữa tiệc đã bắt đầu, mấy vỏ lon bia rỗng vứt lăn lóc.

Anh ngồi vào bàn ăn, bật nắp lon bia thật khẽ để không làm phiền hai người họ. Myeong Hee đúng là một fan cuồng phim. Hiện cô đang làm việc cho một công ty quảng cáo, công việc chẳng có gì ngoài mấy vấn đề bản quyền, nhưng cô vẫn luôn ấp ủ ước mơ thực hiện một bộ phim khiến người xem đến chết cũng không thể quên. Myeong Woo uống một hớp bia lạnh. Theo anh, một bộ phim nước ngoài mà không có phụ đề thì thật chẳng còn có ý nghĩa gì nữa. Song khi nói điều đó với Myeong Hee và Sang Hyeon, anh liền bị Myeong Hee gọi là ông anh lạc hậu không biết thưởng thức nghệ thuật điện ảnh, từ đó anh thề không bao giờ nói chuyện gì về phim ảnh với bọn họ nữa. Theo bọn họ, phim là một môn nghệ thuật, chỉ cần xem và cảm nhận là được rồi. Vậy sao phải cần lời thoại làm gì? Anh đã muốn hỏi vậy nhưng rồi chỉ dừng cuộc tranh cãi tại đó. Ngoại trừ vài bộ phim đặc biệt, nói chung anh là người không thích xem phim. Mấy bộ phim Hollywood đại để cũng đều như nhau, giờ anh nghĩ mình đã cảm thấy quá nhiều mùi vị đắng cay ngọt bùi của cuộc sống, điều đó ảnh hưởng lớn đến những giấc mơ viễn vông nơi anh. Mà có lẽ cũng bởi lý do ấy nên trước cửa rạp chiếu phim chỉ toàn các thanh niên trẻ đứng xếp hàng. Bởi khi chưa biết đến nỗi đau cuộc đời, họ vẫn còn gửi gắm mơ ước của mình vào những bộ phim. Thêm nữa, với anh, ký ức tuổi trẻ về những bộ phim chỉ là một chiều thứ

Bây đây nắng, muốn uống rượu thì còn sớm, mà muốn đi đâu đó trong túi lại không có tiền nên đành vào rạp chiếu phim, ngoài ra chẳng có gì. Giữa hai suất chiếu, anh ra phòng nghỉ xem trận đấu bóng chày chuyên nghiệp, hoặc bắt bạn cùng mấy người nhặt nhẹo thử chia sẻ chuyện này chuyện kia. Nhưng điều anh ghét hơn cả chính là nói chuyện về phim với Myeong Hee. Bởi vì Myeong Hee đương nhiên không thèm chấp ông anh không biết Stanley Kubrick, Tarkovsky là ai, cũng không hề biết tới Paul Verhoeven, Leos Carax...

Myeong Hee có lẽ sẽ nói thế này:

“Anh tôi cho rằng *Phu nhân Aema* là bộ phim nổi tiếng nhất của Hàn Quốc rồi. Anh ấy chỉ có chút ký ức tại rạp phim bình dân trước công trường hồi trước thôi, còn cho rằng sẽ có cậu thanh niên mặc áo đen đi qua các dãy ghế bán bỏng với kem.”

Anh tách đôi dưa gỗ trên bàn, gắp miếng thịt xốt chua ngọt đã nguội ngắt đưa lên miệng. Dù rất vất vả nhưng cuối cùng bản thảo cũng đã hoàn thành, giờ là khoảng thời gian có thể tạm thời nghỉ ngơi nên đêm nay anh chỉ muốn uống bia và ngủ bù cho đã mắt.

Anh vừa ăn vừa nhìn cô em gái và “vị hôn phu” Sang Hyeon của cô. “Vị hôn phu” là từ anh nghĩ sẵn để đợi đến ngày Sang Hyeon và Myeong Hee ra mắt mọi người thì dùng. Nhưng tới giờ hai đứa vẫn chưa ra mắt chào hỏi ai. Đây trở thành suy nghĩ của riêng anh về dạng tồn tại của Sang Hyeon. Chưa biết chừng chính anh lại muốn giới thiệu về Sang Hyeon như thế với bản thân còn hơn với người khác cũng nên.

Mỗi khi ống ca tốt chiếu hình ảnh lên nơi luồng sáng và bóng tối giao nhau, bóng hai người kia cũng chợt sáng chợt tối. Myeong Hee ngả đầu vào vai Sang Hyeon, còn cậu ta thì vừa ôm, vừa vuốt ve mái tóc cô.

Myeong Hee sống ở khu này trước anh. Khi mới chuyển tới đây anh cũng thường qua phòng Myeong Hee chơi. Chắc thấy tội nghiệp ông anh độc thân nên Myeong Hee thường bảo anh xuống nhà ăn cơm. Lần đầu tiên anh xuống có cậu con trai mặc áo khoác nhung xám đeo kính đen trạc tuổi

Myeong Hee, được con bé giới thiệu qua loa là bạn, cũng ngồi ăn cơm cùng. Họ cùng ăn tối, cùng uống bia nhưng đến lúc anh phải quay về phòng mình mà cậu ta vẫn ngồi lì ra đó không chịu đi. Anh đã ngà ngà say, lại thêm buồn ngủ nên hơi khó ở. Có điều đêm đã khuya thế này, anh nghĩ không thể để đứa em gái ở lại một mình với tên con trai lạ mặt kia được. Tên áo khoác nhung ngu ngốc ấy vẫn chẳng có ý định đứng dậy, cứ ngồi đó nhai bắp rang Myeong Hee mới làm. Anh đã vài lần vươn vai, vờ như mình đang mệt nhưng cũng vô dụng.

Sau đó anh nhận ra, kẻ ngu ngốc hóa ra lại là mình. Hai trong số ba người họ đang hẹn hò với nhau, kẻ phải ra đi lúc đó không ai khác chính là anh. Myeong Hee từ hành lang gọi với vào:

— Anh! Anh chắc mệt lắm rồi, lên nhà ngủ đi chứ?

Anh đang chưa biết nói gì thì Myeong Hee đã thẳng thắn tiếp:

— Anh và em vốn đã chẳng có tí ảnh hưởng nào tới nhau nên anh đừng mong em sẽ nghĩ hay sống như anh nhé.

Nếu Myeong Hee không khoanh tay lại đây kiên quyết khi nói những lời này, hẳn anh sẽ thấy sốc. Nhưng anh lập tức thay đổi suy nghĩ. Đúng như Myeong Hee nói, con bé đã phải chịu thiệt thòi vì người anh bất tài, cũng không có lý do gì bắt Myeong Hee phải noi gương anh mình mà sống cả. Vì thế hôm đó anh đành quay trở về căn hộ của mình. Rõ ràng Myeong Hee đã khoanh tay nói chắc nịch, bản thân anh cũng biết cô chẳng phải là đứa trẻ dễ dàng tổn thương dù cho có bị bỏ lại đâu chẳng nữa, nhưng anh vẫn ngồi rất lâu tại bàn làm việc hít hà mùi sơn trong căn phòng mới vừa chuyển đến. Đúng vậy! Tuy là anh trai em gái hơn kém nhau năm tuổi, nhưng anh chưa từng làm được cho cô điều gì. Anh đâu có làm gì cho em, vì không làm gì nên giờ cũng cứ ở yên đấy đi. Những lời này của cô thực khiến anh đau lòng.

Tên áo khoác xám hồi trước không phải phóng viên Sang Hyeon của tờ nhật báo nào đó đang ngồi kia bây giờ. Chỉ tính riêng những cậu chàng anh gặp đã đến bốn năm người rồi, anh thậm chí còn thấy mình cần biết ơn vì

mấy tháng gần đây Myeong Hee chỉ gắn bó với mỗi nhân vật Sang Hyeon này.

“Tới rồi. Chính chỗ cái gốc cây ấy đấy.”

Ngả đầu vào vai Sang Hyeon, Myeong Hee chỉ vào màn hình nói. Myeong Woo đang ăn thịt xốt cũng quay sang nhìn ti vi. Âm thanh kỳ dị cất lên như muốn tạo cảm giác gay cấn, người đàn ông với ánh mắt mơ màng đang ngồi đánh đàn ghi ta. Phía sau anh ta là một hàng những người đàn ông khác đang chơi nhạc, gương mặt ai nấy đều hiện rõ vẻ căng thẳng. Thủ pháp quen thuộc này thường được sử dụng để báo hiệu một nguy cơ sắp xảy ra. Anh tưởng tượng từ phía quần chúng sẽ có một người đàn ông đột ngột xuất hiện, hét lên: “Mấy tên khốn kia! Hãy nhận sự trừng phạt của ta!” sau đó nổ súng vào đám người.

Nếu không thì, người đàn ông tóc dài cầm cây ghi ta ban nãy, anh không biết là ai, nhưng có lẽ là nhân vật chính của bài hát “The Doors”, sẽ phun ra một ngụm máu rồi gục xuống chết. Về sau mới biết, tuy nhân vật ấy mắc bệnh nan y song vẫn cố thủ trên màn ảnh đến cùng... đại khái là một câu chuyện như vậy. Trong đầu anh vô thức nảy ra một ý nghĩ, dù sao thì phim Mỹ cũng đều vậy cả.

Nhưng, người đàn ông cầm ghi ta với ánh mắt đầy sát khí, bắt đầu nói bằng giọng phẫn nộ.

Father. (Bố.)

Yes, son. (Sao vậy, con trai?)

I want to kill you! (Tôi muốn giết ông!)

Mother. (Mẹ.)

I want to fuck you! (Tôi muốn phang bà!)

Sắc thái của từ “fuck” quá mạnh, không thể dịch thành từ nào khác ngoài “phang”, anh ngừng ăn và nhìn màn hình ti vi như người mất hồn. Trong

cõi lòng anh và trên màn ảnh đều đang dậy sóng. Mọi người ngạc nhiên, người đàn ông trung niên to béo can ngăn... Anh không hề nghĩ vì họ đều là người Mỹ nên có thể thản nhiên quăng ra những lời thoại như vậy. Vừa rồi khi hình ảnh đó xuất hiện, anh suýt nghẹn vì ngừng nhai thịt rán, phải uống mấy ngụm bia mới nuốt trôi. Tuy có chút choáng váng, nhưng cũng thấy khoái cảm vì bất ngờ ngoài dự đoán. Vì vậy, anh tùm tùm cười một mình.

“Đáng thương quá nhỉ?”

Anh nghe thấy giọng nói của Myeong Hee, trái hẳn suy nghĩ của anh.

“Trông kìa. Anh ta sẽ thủ dâm.”

Người đàn ông trên màn hình đang giả vờ cởi quần bò. Myeong Woo cứ nhìn chăm chăm vào anh ta.

“Nhưng trong tình huống đó mà anh ta cũng thủ dâm được sao? Nếu là anh Sang Hyeon thì sao?”

“Đương nhiên anh sẽ không thể rồi.”

“Nhưng anh ta làm rồi kìa. Em nghĩ Jim Morrison thật bất hạnh.”

Myeong Hee nhắc lại:

“Đấy là tuyệt vọng. Tuyệt vọng trong rã rời.”

Lúc này, họ nghe thấy tiếng chuông cửa. Có lẽ là Yeo Kyeong, anh cầm theo lon bia ra mở cửa. Yeo Kyeong đang đứng bên ngoài cùng cậu bé ở cửa hàng tiện lợi dưới tầng. Tiếng la hét vẫn phát ra từ bộ phim. Không hiểu sao anh lại thấy ngỡ ngàng vì xuất hiện trước mặt cậu bé lúc này. Khác với Myeong Hee, đột nhiên anh để ý tới cậu bé giao bia. Có lần anh hỏi cậu ta còn đi học không, cậu bé mặt đầy trứng cá chỉ cười trừ... Anh mong rằng cậu bé ấy đừng nhìn thấy bộ phim đăng kia. Mà cũng chẳng biết nữa. Sau khi tan làm, tụ tập cùng đám bạn ở quán truyện tranh mở cửa thâu đêm, dù cậu có xem những bộ phim cấp ba còn ướt át hơn cả phim này thì cũng hy vọng cậu đừng nghe thấy những âm thanh “tuyệt vọng, tuyệt vọng trong rã rời” ấy.

“Myeong Hee đâu anh?”

Anh nhận thùng bia từ tay cậu bé, Yeo Kyeong thay anh đóng cửa lại rồi hỏi. Myeong Woo đưa mắt về phía Myeong Hee, Yeo Kyeong nhường một bên lông mày, bộ dạng trông rất tức cười, đoạn nói:

“Lại ham mê nữa rồi.”

Cô lôi hộp cơm từ trong túi ra. Có thể trông thấy món bánh ca na pé được trang trí bằng phô mai, ô liu và trái sơ ri trên lớp hoa quả và tôm rán. Mỗi khi bốn người tụ tập tại nhà Myeong Hee, họ thường tổ chức các bữa tiệc nhỏ gọi là “pốt lắ”, theo lời mời Myeong Hee thì đó là bữa tiệc mỗi người tự chuẩn bị rồi mang một món ngon tới. Lần đầu tiên, Myeong Woo phát huy tài năng khi xưa, làm canh kim chi với thịt lợn, nhưng bị tất cả chê tơi bời. Dẫu sao, anh cũng nghĩ canh kim chi không phù hợp làm đồ nhắm lắm. Vì thế, từ đó về sau anh chỉ có trách nhiệm mua rượu tới, còn Yeo Kyeong thì làm phụ anh một món. Tài nấu nướng của Yeo Kyeong rất tuyệt. Có người còn khuyên cô nên bỏ quách cái phòng tranh cả ngày chẳng có việc gì làm, chỉ tổ chuốc đau đầu mà đi làm đầu bếp hay mở nhà hàng thì hơn.

Myeong Hee và Sang Hyeon dường như chỉ chủ đích xem cảnh đấy, nhanh chóng tắt đầu đĩa rồi cùng ngồi xuống.

“Yeo Kyeong tuyệt thật đấy. Sao cậu không nhanh đi lấy chồng để mỗi ngày đều nấu những món ngon như thế này?”

Vừa ăn bánh mì nướng, Myeong Hee vừa nói.

“Tớ nấu khi tớ thích, khác với việc bị người khác bắt phải nấu chứ.”

“Sau khi kết hôn thì ai bắt cậu nấu cơm?”

Cô hỏi.

“Đó là quan niệm bảo thủ của tớ mà.”

Yeo Kyeong chìa ngón tay vào huyết thái dương làm động tác bản. Bọn họ đem hâm lại thịt rán sốt chua ngọt trong lò vi sóng rồi chấm với nước

tương, vừa ăn vừa cười. Sau đó cả bọn lại ăn đến món tôm và bánh ca na pê Yeo Kyeong mang tới và uống kèm bia.

“A đúng rồi ! Anh Sang Hyeon, cái đó!”

Myeong Hee huých Sang Hyeon, cậu ta liền đứng dậy mở tủ lạnh, mang ra món cơm cuộn trông có vẻ rất ngon. Là cơm cuộn được phủ đầy trứng cá muối.

“Hôm nay anh Sang Hyeon gặp may. Là quà của quý bà rảnh rỗi nào đó.”

Myeong Hee cười cười bật lon bia, còn Sang Hyeon chỉ biết gãi đầu. Sau khi làm việc cho một tờ nhật báo, thì nay cậu là phóng viên năm đầu của Bộ Văn hoá.

“Không phải thế đâu.”

Sang Hyeon bóc hộp khoai tây chiên Myeong Woo mua khi nãy, nói:

“Cách đây không lâu, sếp có gọi em lại đưa cho một tờ gấp quảng cáo báo đăng tin. Em xem thì thấy là về buổi triển lãm cá nhân đầu tay của một quý bà nào đó hơn năm mươi tuổi. Địa điểm ở phường Apgucheong. Nhưng mà trông đến tranh thì, tranh em vẽ còn đẹp hơn. Nếu là em, chắc đã xấu hổ mà chẳng dám treo mấy bức đó trong nhà. Chỉ như sở thích của mấy cô thiếu nữ thôi. Dù rất phân vân, nhưng vì bị sếp để ý nên em đành viết mấy dòng đăng lên mục tin văn hoá. Ấy thế mà, hôm nay bà ta cầm một lẵng hoa to đùng đến tìm em. Thật không biết nói gì. Trông từ xa thì thon thả, nhìn gần mới thấy gương mặt trang điểm dày cộp như đeo mặt nạ, bà ta tới gần rồi đưa lẵng hoa cho em. Thật ngỡ ngàng hết chỗ nói. Mọi người đều quay lại nhìn. Giống như em đang nhận được lời khẩn cầu gì ấy. Sau đó, bà ta còn cúi gập người mấy chục lần kiểu người Nhật, nét mặt đầy vẻ biết ơn nữa chứ. Cuối cùng, em đành kéo bà ta xuống phòng trà dưới tầng hầm, khó khăn lắm mới tiễn được bà ta đi, đến khi quay lại thì thấy trong bó hoa có tấm thiệp. Bên trong có cái này đây.”

Sang Hyeon đẩy gọng kính đen, lôi ra một phong bì thư từ trong túi áo. Là một tờ chi phiếu mỏng. Tất cả nhìn chăm chú vào số tiền. Một, chục, trăm, nghìn, chục nghìn, trăm nghìn, là triệu.

“Anh Sang Hyeon nói muốn trả lại cái này.”

Myeong Hee nhai rau ráu khoai tây, nói như chế giễu.

“Chẳng phải nên trả lại sao?”

Yeo Kyeong hỏi. Sang Hyeon nói nhất định sẽ trả. Myeong Hee bốc một miếng cơm cuộn đầy trứng cá muối, liếm chỗ trứng cá còn dính trên tay rồi nói tiếp:

“Thì sao chứ? Những người như thế mang tiền tới có là gì xấu? Dù sao, nếu Sang Hyeon không nhận thì bà ta cũng đem tới cho ông sếp kia, trên đời được mấy kẻ gàn dở chê tiền đâu? Em nghĩ, anh cứ nhận đi, rồi cho hội từ thiện còn tốt hơn.”

“Ai dám chắc đưa vào quỹ từ thiện thì tốt hơn là vào túi sếp?”

Sang Hyeon đẩy gọng kính hỏi.

“Sao lại không? Giúp được người nghèo còn gì?”

Yeo Kyeong xen vào. Sang Hyeon lại hỏi:

“Vậy thì người nghèo cứ không cần cố gắng cải thiện cuộc sống của mình mà chỉ chăm chăm nhận của người khác thôi là tốt rồi nhỉ?”

Câu chuyện bỗng nghiêm túc hẳn lên. Yeo Kyeong gượng gạo mân mê vạt áo khoác nhưng của Myeong Woo, không nói gì.

“Theo em nghĩ, tuy giữ lại cũng chẳng nghĩa lý gì nhưng trả lại thì nực cười quá. Cũng đâu có gì quan trọng? Cứ sống theo cách mình muốn thôi. Ở đây không có đáp án chính thức nào cả. Coi như trái bóng đánh tới Sang Hyeon thì cứ để anh ấy ném nó đi theo hướng nào anh ấy muốn.”

Trong khi mọi tình huống tương tự, Myeong Hee – kẻ thực tế hơn hết thấy luôn là người kết thúc tranh luận. Yeo Kyeong bối rối đứng dậy bật đài. Là tiếng sắc xô phôn của Kenny G. Họ bắt đầu nói về việc chuyển lưu

diễn tại Hàn Quốc của Kenny G bị huỷ. Vừa nói chuyện, vừa uống bia. Uống nhiều đến độ có phần ngà say.

“Sao anh Myeong Woo lại chẳng có sở thích gì về âm nhạc lẫn mỹ thuật vậy nhỉ?”

Bước lên cầu thang tối tăm, Yeo Kyeong hỏi. Rồi như sợ câu hỏi ấy làm Myeong Woo chạm tự ái, cô không quên khoác tay anh đầy tình cảm.

“Chắc vậy...Anh không hứng thú với mấy thứ đó.”

“Vậy thì anh quan tâm tới cái gì? Chẳng biết Kenny G lẫn Jim Morrison, có lần em rủ đi buổi triển lãm của Chagall mà anh cũng có đi đâu. Vậy đến cả Yomama, Midori, anh cũng không quan tâm sao?”

“Thay vì mấy người đó, anh có biết vài người khác như Jo Yong Pil với Lee Joong Seop.”

Anh luôn tay kẹp dưới nách Yeo Kyeong đang vừa đi vừa dỉnh lấy anh, nửa đùa nửa thật. Anh cảm nhận được bộ ngực nhỏ nhắn tròn trịa của cô. Cô tỏ vẻ chán nản, xoay người định thoát khỏi vòng tay anh.

“Em cũng không nghĩ cần phải biết hết những người ấy, nhưng dù sao đó cũng là những nghệ sĩ làm cho đời sống tinh thần của chúng ta thêm phong phú và đa sắc màu hơn mà. Huống hồ, anh còn không biết chơi bô linh, cũng chưa từng thấy đánh ten nít. Vẽ bô lộ, lúc nhỏ anh chỉ bơi ven bãi biển cạnh làng, hết! Tất cả có nhiều đó thôi. Thật chẳng thú vị gì cả. Rốt cuộc, hồi còn đi học anh đã làm cái gì hả?”

“Để xem nào... Anh đã làm gì nhỉ?”

Anh bỗng chìm đắm trong những ý nghĩ. Khi đi học, anh đã làm những gì nhỉ nhỉ. Như lời Yeo Kyeong nói, anh không tới buổi hoà nhạc nào, cũng chẳng có hứng thú với Marc Chagall, bô linh và ten nít càng chẳng bao giờ động tới, vậy rốt cuộc anh đã làm những gì

“Uống rượu này. Rồi đánh nhau. Và hát hò.”

“Anh hát bài gì?”

“Toàn những bài đến giờ anh cũng quên rồi.”

Tuy nói đùa nhưng giọng anh chùng xuống chẳng hề giống đùa cợt. Cảm nhận được tâm trạng anh, Yeo Kyeong đưa cả hai tay nắm lấy cánh tay anh đang kẹp dưới nách cô.

Khi hai người mới bắt đầu hẹn hò, Yeo Kyeong từng hỏi:

— Anh đã đến công viên Changgyeong² ư?...Anh tới đó cùng ai thế? Trước kia ấy.

Anh lắc đầu. Hồi ở Changgyeong còn có sở thú, anh vẫn thỉnh thoảng tới đó một mình để xem hổ. Cả những khi có việc quan trọng phải thảo luận với Eun Cheol anh trai Eun Rim, anh cũng sẽ tới Changgyeong. Đây là một nơi lý tưởng để tránh ánh mắt mọi người. Ngoài ra, anh không có ký ức với bất kỳ cô gái nào ở đây theo ý câu hỏi của Yeo Kyeong. Lúc làm cơm cuộn, lúc đi chơi quanh bờ sông, cả những khi leo núi Dobong, Yeo Kyeong đều hỏi anh điều này. Núi Dobong là nơi anh từng cùng bạn bè mua một cân³ thịt lợn rồi leo lên đỉnh núi khi bị hối thúc bản thảo. Có lần hai người cùng đi lên đó, anh bảo mình đã từng đến đây, Yeo Kyeong bèn dò hỏi:

— Có phải trước khi kết hôn, anh đã cùng vợ tới đây không?

Nhưng anh chỉ lắc đầu.

Anh từng yêu đương một lần, và kết hôn một lần khác, trong khoảng thời gian ấy anh chưa từng hẹn hò theo cách này bao giờ. Anh chỉ nhớ, hồi mới vào đại học, anh có tham gia buổi xem mắt với một cô gái đi giày mũi tù, sau buổi xem mắt, theo quy định năm cặp đôi trong đó có anh và cô gái cùng nhau tới cung Deoksu, anh cũng chỉ nhớ có vậy, đó đều là những việc đã trôi xa theo năm tháng tuổi trẻ của anh. Nhưng đến giờ, anh lại một lần nữa cùng cô gái đi giày mũi tù Yeo Kyeong tới công viên Changgyeong, cùng leo lên đỉnh Dobong. Trong quãng thời gian quay vòng một này, anh tự hỏi, thực sự mình đã làm được những gì.

“Anh nghĩ gì thế?”

Yeo Kyeong dò hỏi.

“Chẳng gì cả.”

Ánh mắt hai người gặp nhau trong đêm tối, anh lại đùa nghịch sờ nắn ngực Yeo Kyeong.

“Ôi trời! Sao anh lại làm thế? Ngộ nhờ có ai tới thì sao?”

Tuy vậy, cô cũng không phản ứng gay gắt. Nói cho cùng anh không phải kiểu người thích làm những hành động như vậy với cô nơi ngõ nhỏ, cầu thang, hay công viên vắng vẻ. Giống như chưa từng nắm tay con gái đi đến Changgyeong hay leo núi Dobong, anh cũng chưa từng hôn ai kiểu này ở nơi thế này bao giờ. Tuy họ đã tới núi Cheonma, Iyeong, cả Daeseong-ri, nhưng những lần đó còn xa mới được coi là ký ức lãng mạn. Yeo Kyeong có vẻ thích thú với thay đổi mới mẻ của anh ngày hôm nay, cô phá lên cười trong khi anh trêu đùa, tóm lấy hai tay cô, rồi như chìm đắm trong niềm đam mê mà bản thân cũng không thể giải thích nổi, anh ép cô vào tường, ấn môi mình lên môi cô. Lúc đầu cô còn tránh né, nhưng rồi cũng trấn tĩnh lại, quàng hai tay lên cổ anh. Anh hôn cô tại lối cầu thang tối. Đa phần mọi người đều đi thang máy, nên cầu thang này chỉ dùng khi hoả hoạn. Tay anh di chuyển chậm chậm dọc lưng cô, rồi chạm tới quần. Chiếc quần lụa Yeo Kyeong đang mặc thật mềm mại. Anh đặt tay lên hông cô, cảm nhận độ mềm mại của lớp vải lụa.

— Bố à, con thích những thứ mềm mại, nhưng ghét mấy thứ mềm nhũn lắm.

Sao anh lại nhớ tới câu nói của Myeong Ji vào lúc này chứ.

— Ai đã dạy con từ đó thế?

— Con ghét mấy thứ mềm nhũn. Như con thỏ kia con rất thích. Nhưng con gấu này lại quá mềm.

... Myeong Ji học được ở đâu sự khác biệt giữa “mềm mại” và “mềm nhũn” nhỉ? Sự khác biệt giữa những từ ngữ miêu tả ấy.

Anh cảm thấy mình đột nhiên nguội lạnh. Nhưng về phía Yeo Kyeong, có vẻ anh mới vừa nhen lên ngọn lửa rạo rức ấy. Anh rời môi khỏi bờ môi

nóng bỏng của cô, hôn nhẹ lên đôi má đang ửng hồng. Yeo Kyeong ngượng ngùng, bối rối vén mái tóc ngắn ra sau vành tai.

Anh nhẹ nhàng ôm lấy vai cô vì thấy có lỗi. Khi hai người nhìn nhau, Yeo Kyeong nở nụ cười ý nói cô không sao. Lúc này đây, lúm đồng tiền trên má phải của Yeo Kyeong trông vẫn thật rạng rỡ ở tuổi hai mươi sáu.

Myeong Woo buông vai Yeo Kyeong ra, nắm lấy tay cô rồi tiếp tục bước lên cầu thang. Hai người đan tay vào nhau. Tay của Yeo Kyeong thật ấm.

Chuyện xảy ra vào mùa xuân vừa rồi. Cái đêm Yeo Kyeong lần đầu tiên tìm đến phòng Myeong Woo, trời đang đổ mưa. Anh mở cửa và thấy Yeo Kyeong đứng đó. Người cô đầm nước mưa.

— Chị Myeong Hee đi đâu rồi anh?

Cô nói chậm chậm như say rượu. Cô gái ấy là đàn em của Myeong Hee, anh đã gặp vài lần. Xem ra cô đến tìm em gái anh.

— Myeong Hee đi công tác hôm qua rồi. Chắc ngày mai sẽ về.

Yeo Kyeong có vẻ hết sức buồn bã. Cô quay người đi, đoạn nhìn dọc hành lang thờ dài, như nghĩ đến việc phải quay về.

— Anh à, em uống rượu nhiều quá mà nhà lại xa... Xe để ở đâu em cũng không nhớ rõ... Nghĩ đến đường về nhà mà em không đi nổi nữa.

Hơi thở của Yeo Kyeong phả ra toàn mùi rượu. Gương mặt trái xoan trắng trẻo, đường nét thanh thoát, ánh mắt lạnh lợi và mái tóc ngắn sũng nước mưa. Anh đã nghe chuyện về cô qua Myeong Hee, rằng cô học mỹ thuật, vì phải chăm lo cho các em, đành gác việc học và vẽ tranh sang một bên.

— Vào nhà, lau khô người đã rồi hãy đi.

Anh đưa chiếc khăn to cho Yeo Kyeong. Cô đứng trên tấm thảm, nước mưa vẫn tong tong chảy xuống từ chiếc áo khoác dài màu xám. Anh pha một cốc cà phê nóng, đưa tới cho cô.

Cô cụp mắt xuống rồi đón cốc cà phê từ tay anh. Khi ngón tay vừa chạm vào ly cà phê nóng, cô chột rùng mình. Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên, đôi môi trắng bệch.

— Đầu tiên, phải hong khô quần áo đã. Nếu không ngại thì em mặc tạm bộ đồ ngủ của anh nhé? À mà không, trước tiên nên đi tắm đi!

Anh nói bằng giọng bình thản như một người anh trai, cố tỏ vẻ không có chuyện gì nhưng thực ra đang rất ngượng. Giữa đêm mưa cô quạnh, anh thật khá rung động trước cô gái bất ngờ tìm tới nhà. Chắc vì anh đã sống một mình quá lâu. Công việc hằng ngày của anh không phải va chạm với nhiều người, tan làm về nhà cũng không có Myeong Hee tươi cười chào đón. Anh cố tránh mọi người nên không liên lạc với ai, song mặt khác, lòng anh lại luôn nhớ nhung ai đó. Kệ chứ! Một đêm mưa gió như thế này, có ai đó đến chơi, chẳng nhẽ hai người không thể tận hưởng niềm vui uống với nhau cốc trà? Anh đã thoáng nghĩ thế...

Anh đưa bộ đồ ngủ cho cô, rồi ngồi vào bàn làm việc, hoàn thành nốt bản thảo. Anh nghe thấy âm thanh Yeo Kyeong trút bỏ quần áo, tiếng cô đóng cửa phòng vệ sinh, cả tiếng nước chảy, tiếng dòng nước ấm xối ra. Anh lấy mắc móc áo khoác và bộ váy Yeo Kyeong để đó, rồi treo bên trên máy sưởi cạnh cửa sổ. Đoạn nhanh chóng trở về bàn, bắt đầu gõ đều tay. Tiếng nước ngừng, rồi anh nghe thấy tiếng Yeo Kyeong đang mặc quần áo.

— Cảm ơn anh.

Anh quay lại.

Tại sao vậy nhỉ? Phải chăng vì đây là lần đầu tiên có một cô gái lạ tìm tới phòng anh, rồi còn cởi bỏ sạch quần áo. Hay vì lẽ gì mà anh thậm chí không dám nhìn thẳng mặt cô, ánh mắt dán xuống nền nhà. Anh nhìn thấy bàn chân của Yeo Kyeong lộ ra dưới bộ quần áo ngủ rộng thùng thình. Một đôi bàn chân dài. Đôi bàn chân chưa từng một lần bước qua những con đường gian nan. Và, anh thấy móng chân cái được sơn màu tím.

— Cà phê chắc nguội hết rồi.

Anh nói. Yeo Kyeong giữ tóc ra, lau đi lau lại mái đầu trong khi đang nhìn chăm chăm vào chiếc áo khoác và bộ váy được treo ngay ngắn trên mắc.

Yeo Kyeong không nói một lời nào. Thay vào đó cô ngồi lên chiếc xô pha cạnh giường và cắn móng tay.

— Em nghỉ ngơi đi. Anh không phiền đâu.

Anh dè dặt bảo. Thay vì đáp lời anh, Yeo Kyeong lại hỏi xin một cốc bia. Anh mang một lon bia đến cho cô, rồi bước tới tủ quần áo ở phía đối diện lôi ra một chiếc áo khoác mặc lên người. Hy vọng có thể cùng nhau chia sẻ cốc trà ấm lúc trước hẳn là một sự tham lam vô lý.

— Anh định đi đâu sao?

— Ừ, bạn anh sống ở ngay phía trước mặt. Em cứ nghỉ ngơi ở đây đi.

Anh nói dối và vội lấy chùm chìa khoá. Đang định quay đi thì nghe tiếng Yeo Kyeong cất lên:

— Anh ơi.

Ngay khi quay đầu lại, anh bắt gặp Yeo Kyeong vội vã cup mắt xuống, hình như cô đang khóc.

— Không cần đâu ạ. Anh cứ ở lại đây đi. Vì muốn có ai đó ở bên cạnh nên em mới tới đây. Là anh Myeong Woo cũng không sao đâu ạ.

Yeo Kyeong cúi đầu giữ mái tóc đang ướt. Nước từ tóc nhỏ xuống vai, tạo nên vài hạt lấm đốm xanh sẫm trên nền xanh da trời của bộ đồ ngủ. Anh ngậm điếu thuốc, lại chậm rãi ngồi trở vào trước bàn làm việc.

— Em bao nhiêu tuổi nhỉ?

Anh hỏi. Yeo Kyeong ngẩng phắt lên. Trong ánh mắt cô đầy vẻ oán hận. Phút chốc, anh bỗng thấy hoang mang.

— Anh đã bao giờ thù hận một ai đó đến xương tuỷ chưa?

Anh cắn điếu thuốc. Anh không hiểu việc anh hỏi tuổi với việc thù hận một ai đó có liên quan gì đến nhau, dù biết căm ghét cực độ chẳng qua chỉ

là một tên gọi khác của yêu thương quá mức, nhưng anh chỉ im lặng hút thuốc.

— Em đã định giết người. Nhưng đột nhiên em nghĩ làm vậy cũng vô ích. Anh có hiểu được không? À, vừa nãy anh hỏi tuổi của em phải không? Em hai mươi sáu.

Yeo Kyeong nắc nhẹ. Rồi cô lắc đầu, cười rũ ra, đoạn nói tiếp:

— Anh ta nhóm máu O, cung Bạch Dương. Người như thế gán bó thấp lắm. Kẻ đã nói là rũ áo không luyện tiếc chỉ có Bạch Dương thôi. Anh có biết cung Bạch Dương không?

Anh lắc đầu.

— Con dê trắng ấy ạ.

Yeo Kyeong giơ hai tay lên đầu tạo thành hai chiếc sừng như sừng dê.

— Không phải động tác đó là mô tả con thỏ sao?

Anh vừa dứt lời, Yeo Kyeong liền hạ ngay tay xuống, bật cười khanh khách.

Rồi cũng với vẻ mặt cười cợt ấy cô uống hết hai lon bia, đoạn rời khỏi phòng anh. Cô miễn cưỡng mặc lại bộ quần áo còn đang dính vết mặt trước vào mặt sau vì ướt mưa, cài khuy rồi bỏ đi. Anh lên tiếng can ngăn, hình như Yeo Kyeong đã nói đại loại thế này:

— Em phải đi đây. Đáng lẽ em phải nhận thức rõ ràng hơn, cuộc sống vốn dĩ là như vậy.

Vài ngày sau, anh vừa từ quán ăn về đã thấy cô đứng trước cửa nhà, tay cầm bó hoa lan Nam Phi màu vàng.

— Em thích hoa lan Nam Phi màu trắng hơn, nhưng ở khu này chẳng có. Vậy nên em đã mua màu vàng.

Khi cô đưa anh bó hoa, hương hoa thơm như bao kín lấy gương mặt anh. Anh mời Yeo Kyeong vào nhà, họ cùng nhau uống trà. Yeo Kyeong chỉ đơn giản đến tặng hoa cho anh, không hề nhắc nửa lời về cái đêm hôm ấy.

Myeong Woo ngồi đối diện cô uống trà, lần đầu tiên ngắm nhìn kỹ gương mặt cô, lần đầu tiên cảm thấy cô thật đẹp. Nhà anh không có lọ hoa nên Yeo Kyeong cắm những bông lan vào bình nước cam, vừa làm cô vừa nói:

— Chắc lần sau em phải mua tặng anh cái lọ hoa mới được! Mà anh không có ý định hẹn hò với em sao?

Yeo Kyeong hỏi với giọng điệu như nói: “Liệu có còn sót bình nước quả nào nữa không”. Ngay sau câu “phải mua tặng anh cái lọ hoa mới được” không nghĩ lấy một hơi. Anh đặt chén trà xuống bàn, không tin nổi vào tai mình. Nhưng không phải anh không hiểu lời cô nói, hể nghĩ đến đột nhiên anh lại thấy vành tai nóng bừng.

Yeo Kyeong không hề có vẻ ngượng ngùng trước ánh nhìn của anh. Vẻ mặt cô như đang bảo: “Anh mau trả lời em đi chứ?” Myeong Woo không biết phải làm sao, đành nhìn thẳng về phía trước.

— Điều đó... Anh còn chưa nghĩ kỹ...

— Vậy anh nghĩ kỹ điều gì rồi?

Cô vo sột soạt giấy bóng bó hoa mang đến, hỏi lại anh.

— Cái đó... Cái đó là cảm xúc.

— Vậy anh không định có cảm xúc đó với em sao?

Anh không nói được lời nào. Yeo Kyeong bảo sẽ đợi câu trả lời của anh rồi quay lưng bỏ đi, suốt một tuần sau không hề quay lại. Hể từ ngoài về đến nhà, anh lại hối hả mở hộp thư thoại trong máy trả lời tự động. Nếu không có bất kỳ cuộc gọi nào, màn hình sẽ hiện đồng hồ biểu thị thời gian, song anh vẫn nhìn chăm chăm vào đấy thật lâu, như không tin vào sự thật ấy. Dù thế, anh cũng không gọi cho cô. Anh có thể hỏi số điện thoại của cô từ Myeong Hee, nhưng anh đã gạt ngay suy nghĩ đó đi. Anh không biết người nhóm máu O ra sao, song anh thì rất dễ mất hy vọng. Có điều, giả dụ – chỉ là giả dụ thôi – nếu Yeo Kyeong tìm đến, anh sẽ cho cô một câu trả lời.

Khi còn rất nhỏ, khi còn ngỡ thế giới này được lấp kín bằng ánh sáng xanh, anh từng yêu một cô gái. Cô ấy là vợ của đàn em anh. Hai người đó mới học đến năm thứ tư đại học đã bỏ ngang và kết hôn với nhau. Để thoát khỏi gia đình. Đó là lý do. À không, còn có một lý do nữa. Khi anh hỏi, cô gái ấy đã trả lời thẳng thắn không chút giấu diếm. Cô nói cô tin rằng đó là tình yêu. Chẳng lẽ có người không cho rằng mình đang yêu, cũng không có cảm xúc gì, chỉ đơn giản vì tin tưởng mà kết hôn ư. Phải. Đó là một cô gái đầy nghị lực. Cô có đôi mắt đen láy nên mọi người vẫn thường gọi cô là “Đôi mắt nước Nga”. Mỗi khi bị việc gì thu hút, cô nhất định không thể nào ngủ được. Anh đã định bỏ đi cùng cô gái ấy. Hay nói đúng hơn là hẹn cùng cô bỏ trốn, nhưng tới lúc trời sáng, anh lại chợt thấy mọi chuyện thật bề bàng. Anh đã không thể làm theo lời hẹn. Chỉ vì ý nghĩ, trên thế gian này liệu có chỗ nào để bọn anh ẩn náu đây. Hơn nữa, mỗi người bọn anh đều có ước mơ của mình, và để thực hiện ước mơ đó cần làm nhiều việc, anh không muốn đánh đổi ước mơ với một xì căng đan bỏ trốn ồn ào. Rốt cuộc, anh đã phá vỡ lời hứa... rồi... anh ốm bê xê lét. Và rồi anh kết hôn. Với người phụ nữ đã theo đuổi anh từ rất lâu. Bằng tuổi anh và là công nhân. Cô ấy hoạt động trong công đoàn của công ty, từng có lần được anh dạy tại lớp học buổi tối. Một cô gái rất thông minh, cao thượng và tốt bụng. Nhưng dù đó là một cô gái tốt, anh vẫn không thể cảm nhận được chút gì gọi là tình yêu từ cô ấy. Chẳng phải người ta thường nói, có nhiều cách yêu khác nhau sao. Lúc đó anh đã tự thuyết phục mình như thế. Nhưng, thứ mang tên tình yêu hình như là điều gì đó quá xa xỉ. Lúc đó... không biết em có hiểu hay không, nhưng quả thật là đối với bọn anh, ngoài tình yêu ra còn rất nhiều việc đáng quan tâm, đáng dồn nhiệt huyết hơn... Em có thể không muốn hiểu nhưng sự thật là như vậy đấy.

Lần này còn nực cười hơn, nực cười hơn cả cô gái đã ra đi kia, nực cười hơn cả cô gái cứ khăng khăng tin rằng đó là tình yêu kia, anh đã tự huyễn hoặc mình rằng đó cũng là tình yêu mà dẫn thân vào hôn nhân. Tự huyễn hoặc... Cũng chẳng phải niềm tin vững bền gì... Bọn anh không chịu đựng

được bao lâu. Tất nhiên mọi chuyện đều là lỗi của anh. Sau khi ly hôn, vợ anh sinh con. Là con gái. Nó tên là Myeong Ji... Mọi người nói việc đó không còn là trách nhiệm của anh nữa. Nhưng nó là con gái anh, nếu anh không có trách nhiệm với nó thì nên có trách nhiệm với ai đây? Đây, trong lòng anh hạt giống tươi non của tình yêu đã héo từ lâu rồi. Em vẫn còn trẻ, còn anh lại là người quá từng trải. Em là đàn em đáng yêu của Myeong Hee, em chỉ nên coi anh như một người anh thôi.

Nhưng mấy ngày sau, khi Yeo Kyeong lại tìm tới, anh vẫn không thể đổi mặt với cô.

Hai người im lặng, chỉ uống cà phê.

— Mấy bông hoa lan kia sắp héo hết rồi.

Yeo Kyeong lấy những bông hoa lan đã héo từ bình nước cam, bỏ vào thùng rác, rồi lôi trong túi ra một lọ hoa đặt lên trên mặt bàn. Lọ hoa màu nâu trong suốt. Trong lúc anh nhìn chăm chăm vào lọ hoa, Yeo Kyeong vỗ tay mấy cái rồi vợ lấy túi xách nói phải về bây giờ. Anh tự nhủ có lẽ đây là một cái kết thỏa đáng. Anh quay ra nhìn Yeo Kyeong, lúc đó đang tiến về phía cánh cửa chuẩn bị rời đi, định cười chào tạm biệt, nhưng khi ánh mắt hai người chạm nhau, rồi anh đứng dậy, chạy tới nắm lấy bàn tay cô, anh ôm lấy cô khi đó đang nhìn anh chăm chú và cúi xuống hôn cô. Yeo Kyeong mà anh biết hoá ra lại là một cô gái nóng bỏng, nhiệt tình hơn anh tưởng. Và cũng thật bất ngờ, đến tận bây giờ, cô vẫn còn là con gái.

Họ mở cửa, bước vào phòng.

Yeo Kyeong ném cái túi lên giường, sau khi vươn vai, cô bước tới gần cửa sổ đứng ngắm nhìn những hàng đèn. Myeong Woo bước lại gần và ôm cô từ phía sau. Thời tiết âm u, sương mù bao phủ, nhưng đêm đó lại là một đêm thật đẹp. Những ánh đèn từ phường Samyang và Suyu-ri đăng xa ánh lên như những viên đá quý, lấp lánh trong đêm tối.

“Kia là đâu anh nhi?”

Yeo Kyeong ngồi trong lòng anh, dựa đầu vào vai anh hỏi.

“Hình như là khu Jeongneung.”

“Thật không? Đây là nơi có trường trung học nữ em học đấy. Lúc ấy làm sao em tưởng tượng nổi đến khi hai mươi sáu tuổi em lại đứng trong căn hộ của một người đàn ông mà nhìn về phía nó chứ. Nhưng sao ánh đèn ở đó lại lay lắt vậy?”

“Vì chúng ở xa quá.”

“Vì chúng ở xa quá.”

Yeong Kyeong lặp lại lời của Myeong Woo.

“Vì ở xa nên trông chúng lay lắt, vì lay lắt nên lại trông mơ hồ, câu nói hay đấy chứ. Vậy còn chỗ có ánh sáng ngũ sắc kia thì sao?”

“Hình như là đằng trước trường đại học nữ Deokseong. Chắc là ánh đèn nê ông từ mấy quán rượu.”

“Đẹp quá.”

Yeo Kyeong quay đầu lại nhìn anh. Anh tì chiếc cằm thô ráp lên mái tóc cô.

“Hôm nay em có việc tới phía cung Gyeongbok, bây giờ bắt đầu mùa lá rụng rồi. Em muốn đi ngắm lá phong một lần. Nếu được thì tới hẳn nơi nào như Hangyeryeong chẳng hạn, không cần làm gì cả, chỉ cần ngủ lại, ăn những món ngon, rồi uống cà phê, uống bia, rồi lại ngủ, cứ thế trong vòng mười ngày. Chưa biết chừng ở đó còn có tuyết rơi. Thật tuyệt vời biết mấy.”

“Vậy thì chúng mình đi thôi!”

Myeong Woo nói.

“Thật không?”

“Ừ, nếu đó là điều Yeo Kyeong muốn.”

“Anh có thời gian thật chứ?”

“Chứ sao!”

“Chỉ nghĩ đến thôi em đã thấy vui rồi. Nhưng làm thế nào nhỉ? Bọn trẻ con còn phải thi đầu vào.”

Yeo Kyeong nở nụ cười mệt mỏi, đầy vẻ thất vọng. Lúm đồng tiền bên má phải cô cũng hiện lên rất rõ theo nụ cười.

Mùi hương từ mái tóc của Yeo Kyeong đọng lại trên chóp mũi anh.

“Nhưng anh Myeong Woo, sao anh chưa bao giờ cầu hôn em?”

Yeo Kyeong đột nhiên hỏi. Myeong Woo đang từ phía sau vòng tay qua vai Yeo Kyeong, nắm lấy tay cô, mặt hơi đanh lại.

“Nếu anh cầu hôn thì em sẽ đồng ý ư?”

“Anh thử hỏi em một lần đi.”

“Em sẽ kết hôn với anh chứ?”

Yeo Kyeong rút tay khỏi tay anh, đứng đối diện, nhìn anh chăm chăm. Cơ mặt anh hơi run run. Yeo Kyeong chậm chậm lắc đầu.

“Yeo Jin nhà em ấy. Em gái em đột nhiên bảo nó sẽ đi lấy chồng. Mẹ em, anh cũng biết tính mẹ em thế nào rồi. Yếu đuối dựa dẫm nên từ sau khi bố mất hồi em học năm thứ tư đại học, mẹ chỉ biết trông vào em mà sống. Con người ta sống phải có liêm sỉ... Em gái em từ sau khi tốt nghiệp đại học tới nay chưa một lần đi kiếm việc làm. Nó chỉ kém em có hai tuổi thôi, nhưng khi còn nhỏ hơn nó em đã phải đi làm kiếm tiền lo cho mẹ và nó rồi. Chưa kể người đàn ông mà Yeo Jin định kết hôn còn đang thành lập ban nhạc nào đó. Vì vậy em bảo em không có tiền, mọi người muốn làm sao thì làm và thế là suốt bốn ngày nay nó không ăn cơm. Em có phải là một Moon Yeo Kyeong độc ác không? Hôm qua nó còn gân cổ lên bù lu bù loa nữa, em mới mắng cho một trận.

Thử nghĩ về con kiến và con ve sâu xem! Tuổi trẻ trôi qua nhanh như gió, không chăm chỉ thì mai sau chỉ có mà hối hận. Đối với em, nói thế nào nhỉ, đã làm chị thì phải ra dáng làm chị, em đã nói thế đấy, thế mà anh có biết Yeo Jin nó nói gì với em không? Nó hỏi rằng em có biết kết thúc của câu chuyện kiến và ve sâu không? Em bảo kết thúc là ve sâu chết đuối vào

mùa đông lạnh, nhưng cũng có người kể ve sầu may mắn vào làm giúp việc cho nhà kiến mà sống qua được mùa đông. Con bé lấu cá đó bèn bảo em sai rồi. Thời đại bây giờ ve sầu sẽ hát hết mình suốt mùa hè, thu âm lại, đến mùa đông thì tung ra thành bản HIT. Mua lại tất tậ đồ ăn đàn kiến đồ mờ hôi nhạt nhạt. Tình hình xấu nhất đi chẳng nữa thì đóng lấy cái quảng cáo độc quyền thế là xong. Thế nên em thì như con kiến chỉ biết đến làm việc, còn cái thằng nó muốn lấy thì giống như ve sầu. Nó còn bảo sau này nếu thành công nó sẽ đền đáp, bù đắp cho em. Anh bảo bọn trẻ bây giờ có phải rất đáng sợ không? Thời của bọn mình đâu có thể anh nhỉ... Sao anh lại cười?”

Myeong Woo ôm lấy vai Yeo Kyeong bật cười.

“Không phải. Quan trọng không phải chuyện đó. Chỉ là em muốn biết lời cầu hôn rốt cuộc là câu thần chú thế nào mà khiến bọn trẻ vốn đã ngốc nghếch lại càng trở nên ngốc nghếch hơn được như thế.”

Yeo Kyeong quay lại nhìn Myeong Woo đang ôm cô từ phía sau, nở nụ cười tươi rói. Myeong Woo kéo tay Yeo Kyeong, hai người cùng ngồi xuống giường. Myeong Woo vòng tay ra sau mái tóc ngắn của Yeo Kyeong, vuốt ve cổ cô, từ từ đặt cô nằm xuống giường. Anh trao cô nụ hôn chóng vánh rồi cũng nằm xuống bên cạnh. Yeo Kyeong nhạt cho anh sợi tóc ngắn dính trên chiếc áo len xám, cô bảo:

“Em ghét những việc như kết hôn. Nếu cứ mãi là người tình, cho đến tận khi già rồi chết đi, thế có phải tốt không nhỉ?”

Myeong Woo thôi nắm tay Yeo Kyeong, mà đan hai tay sau gáy.

“Nhưng nghĩ cũng thấy sợ. Giờ thì không sao nhưng tới khi đã ngoài bốn mươi, năm mươi tuổi, em không còn sức hấp dẫn của một người con gái, lúc ấy con cái không có, một người đàn ông bên cạnh cũng không thì em phải làm sao? Đến lúc ấy cũng không biết có ai chịu cưới em làm vợ không nữa. Vì vậy kết hôn thì vẫn phải kết hôn thôi. Có điều em không muốn sớm quá. Nghĩ đến mấy đứa bạn lấy chồng sớm, rồi phải nuôi con, phải là quần áo cho chồng, thật là khủng khiếp. Thỉnh thoảng có buổi tụ tập, mấy đứa ấy

mặc dù đã trang điểm cẩn thận và lúc nào cũng tụm lại thành một nhóm nhưng anh có biết trông vẫn thô thảm lắm không? Mấy đứa độc thân đi làm thì khác hẳn, mặt mũi lúc nào cũng sáng ngời. Dù chỉ đeo hơn nhau một đôi khuyên thôi cũng đã rất khác rồi. Trông sinh động hơn và cũng tao nhã hơn đấy. Giả dụ lúc nào đó, đến lúc nào đó em muốn kết hôn mà không có người chăm con hộ thì chắc em cũng sẽ không sinh con đâu. Thật không muốn tưởng tượng nữa. Tuổi thanh xuân của em mỗi ngày đều sẽ phải dành cho việc chăm sóc con... Sao anh không nói lời nào? Anh thấy lời nói của em ích kỷ quá phải không?”

Cô áp mặt vào ngực anh rồi hỏi.

“Không.”

“Cũng chẳng biết làm sao! Em nghĩ bây giờ phụ nữ cần phải ích kỷ hơn, nghĩ nhiều cho bản thân một chút. Hơn hết, cũng phải thành thật với chính mình về điều ấy nữa.”

Anh không nói lời nào. Xen vào khoảng im lặng giữa hai người, tiếng chuông điện thoại vang lên. Ánh mắt cả hai cùng hướng về phía chiếc điện thoại, nhưng Myeong Woo vẫn nằm thẳng, kéo cô lại gần, hôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô.

— Đây là văn phòng của Kim Myeong Woo. Bây giờ tôi không thể nghe máy nên xin quý vị để lại địa chỉ cùng số điện thoại, tôi sẽ liên lạc lại ngay. Nếu tiện, xin hãy cho biết thời gian quý vị gọi tới, xin cảm ơn. Thành thật xin lỗi.

— A lô, đây là đồn cảnh sát Gangseo. Anh Kim Myeong Woo hiện không có ở nhà ư? Tôi là hạ sĩ Kang Hyeong Cheol trực ngày hôm nay. Khi nào về anh hãy gọi số điện thoại XXXX của cục 6XX.

“Có chuyện gì vậy?”

Yeo Kyeong đang ở trong vòng tay Myeong Woo ngẩng lên hỏi anh.

“Không biết.”

Anh cảm nhận được sự khẩn trương trong lời nói của người hạ sĩ gọi từ đồn cảnh sát Gangseo, nhưng vẫn im lặng nghịch chiếc cúc áo khoác của Yeo Kyeong bấy giờ đã hơi nhồm nứa người dậy. Như thể biết anh có nhà và chắc chắn sẽ nhắc điện thoại, đúng lúc ấy, chuông điện thoại lại kêu vang.

— Là nhà anh Kim Myeong Woo phải không? Đây là đồn cảnh sát Gangseo. Xin hỏi anh có biết người phụ nữ tên No Eun Rim không vậy? Cô ấy hiện giờ đang... Dù sao mong anh hãy nhanh chóng liên lạc lại với chúng tôi.

Anh đưa mắt nhìn sang Yeo Kyeong. Cô đang gối đầu lên tay anh, giờ đã dịch người sang chiếc gối bên cạnh. Không để Myeong Woo kịp nghĩ ngợi, Yeo Kyeong hỏi:

“Là cô ấy?”

Myeong Woo ngồi dậy. Yeo Kyeong nhồm dậy trên giường, vẻ hết sức lúng túng.

“Tên cô ấy là No Eun Rim à?”

Cảm thấy có lỗi với Yeo Kyeong nhưng Myeong Woo không đáp lời cô mà chỉ ấn nút nghe lại cuộc gọi trên điện thoại. Hạ sĩ Kang Hyeong Cheol, bằng chất giọng Chungcheong không lẫn vào đâu được, đã để lại lời nhắn cho anh với một giọng chậm rãi mà lo âu.

Liệu đây có phải là một âm mưu không nhỉ, anh ngẫm nghĩ, đồng thời lấy một liều thuốc cho lên miệng.

“Đưa cho em chiếc bật lửa. Với liều thuốc nữa.”

Tâm trạng Yeo Kyeong dường như cũng không khác là mấy. Đây không phải loại thuốc lá thường ngày cô hay hút.

Anh ném một liều thuốc cùng chiếc bật lửa lên giường, rồi nhắc ống nghe lên.

Liệu đây có phải cái bẫy không nhỉ, ý nghĩ đó một lần nữa xẹt qua đầu anh. Anh bấm phím 114.

Giọng nhân viên tổng đài vang lên, anh hỏi số điện thoại của đồn cảnh sát Gangseo.

“Nếu anh có thắc mắc xin gọi theo số 6XX-XXXX.”

Anh so sánh số điện thoại tổng đài 114 vừa cung cấp với số điện thoại hạ sĩ Kang đã nêu trong tin nhắn thoại. Hai số điện thoại khác nhau. Anh đặt ống nghe xuống, chìm vào suy tưởng, rồi đi đi lại lại trong phòng. Giờ là thời đại của chính phủ Văn Dân⁴, hơn hết, anh đã lên Seoul và bắt đầu cuộc sống mới tại đây cũng được mười năm rồi. Sau khi tắt điều thuốc, anh bắt đầu gọi điện thoại. Đầu dây bên kia có tiếng ai đó nhắc máy, anh nặng nề cất tiếng:

“Xin lỗi hạ sĩ Kang Hyeong Cheol có ở đó không?”

Chương 5:

Sương – Đoạn đường mù sương

Hôm nay đến cả tiền bối Jeong cũng đi rồi, căn phòng dường như trống vắng hẳn.

Đến Hội quán mà vẫn chẳng có gì vui. Chị Mi Soon mua cho bánh gạo và động viên tôi gắng sức lên. Nhịn hai bữa nay quả là rất đói, nhưng tôi cũng chẳng rủ chị ăn thêm gì nữa.

Chị Mi Soon phải về nhà ăn cơm cùng chồng.

Chị cũng phải đi đón bọn trẻ con.

Tiền chị Mi Soon đi rồi, tôi cứ thế đứng lặng trên đường. Những chiếc ô tô chạy tới chạy lui. Rốt cuộc thì ai cũng có một nơi nào đó để về...

Tôi trở về phòng, ngồi dựa vào tấm chắn tiền bối Jeong từng dùng, hút gần nửa bao thuốc. Một mình trong phòng, tôi tập xong bài thể dục tay không rồi viết một đoạn này dán lên tường:

Ngay cả trong thời khắc đau đớn nhất mình vẫn muốn giữ tinh thần tỉnh táo.

Nếu đó là cuộc đời mình... Thì bất cứ lúc nào mình cũng sẽ đứng tại ngay chính giữa.

Tôi đính nó lên chỗ của tiền bối Jeong cứ như thật.

Nhưng cảm giác hơi thiếu thiếu nên tôi cứ hạ một dấu chấm than. Muốn giữ tinh thần tỉnh táo!

Có thể bởi chính câu thần chú đó mà mãi tận sáng tôi vẫn không chớp mắt nổi. Trở dậy uống hết hơn nửa chai sô chu mới ngủ thiếp đi được.

Nhìn ra ngoài cửa sổ chỉ thấy toàn là sương mù, con đường dày đặc sương mù.

Trong thoáng chốc, cả con đường trước nhà dường như biến mất hoàn toàn.

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

Tháng 9 năm 1991.

“Chúng tôi chỉ biết là gặp tai nạn giao thông. Nghe nói một người lái tắc xi đã phát hiện và đưa cô ấy đến đồn cảnh sát. Cô ấy không bị xây sát ở đâu cả, chúng tôi sợ nào bộ có thể chấn thương nhưng cũng không hề hấn gì. Trong túi áo có thuốc chữa hen suyễn. Là Pirazinamide – đã dùng đến loại này thì chắc là tình trạng cũng không ổn rồi.”

Cậu bác sĩ trẻ tuổi có vẻ không lớn hơn Yeo Kyeong là mấy, với nước da trắng, đeo kính gọng vàng, đứng một bên hành lang, tay đút túi quần, chậm rãi nói và quan sát Myeong Woo – người giám hộ cho Eun Rim.

“Bệnh hen... đã đến giai đoạn nào rồi? Có nghiêm trọng lắm không?”

Anh hỏi.

“Chúng tôi dạo này không chẩn đoán theo giai đoạn. Gần đây thuốc men cũng tốt hơn nhiều rồi. Trước tiên nên đến bệnh viện lớn để họ chẩn đoán. Có thuốc trong túi như vậy chắc bệnh nhân đã biết tình trạng của mình, vì thế trong trường hợp này cứ tiếp tục uống thuốc đều đặn. Dù thuốc thang có tốt đến mấy mà sao nhãng việc uống thuốc thì không tốt chút nào. Bệnh hen suy cho cùng cũng không phải là căn bệnh có thể xem thường được... Sau khi nghỉ ngơi cô ấy có thể ra về.”

Bác sĩ thực tập có vẻ mệt mỏi, chớp chớp đôi mắt dưới cặp kính rồi quay đi. Anh còn đang ngây người, thì anh ta quay lại.

“Chà! Chuyện ăn uống cũng phải lưu ý chút. Giờ đã mấp mé mức thiếu cân bằng dinh dưỡng rồi.”

Cậu bác sĩ trẻ thân thiện rời đi, còn Myeong Woo bước vào phòng cấp cứu. Có lẽ vì đêm tối mù sương, các bệnh nhân tai nạn giao thông đang

được đưa ra đưa vào, tiếng gào thét của họ nghe như xé tai.

Anh để ý có người đàn ông được cán qua, hai ống chân dính đầy máu. Các bác sĩ đứng quây quanh anh ta, dùng kéo cắt rời bộ quần áo dính máu. Gào thét dường như đã trở thành con đường duy nhất để người đó chống đỡ ý chí của bản thân. Tuy nhiên, với người khác tiếng thét inh tai ấy như vọng lại từ địa ngục.

Anh rời mắt khỏi người đàn ông, nhìn quanh tìm kiếm Eun Rim. Đập ngay vào mắt anh là chiếc túi xách. Tuy đã gần chục ngày không gặp nhưng cô hình như vẫn luôn mang chiếc túi da màu nâu ấy. Túi bị vứt ở một góc giường còn Eun Rim ngồi đó với khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt dính chặt vào nỗi đau đớn của người đàn ông đang gào thét, được các bác sĩ y tá đứng quanh giường bệnh kia.

“Em không sao chứ?”

Myeong Woo đến gần cô rồi hỏi, nhưng ánh mắt của Eun Rim vẫn hướng về phía người đàn ông đang chảy máu.

“No Eun Rim.”

Phải đến lúc anh gọi tên, Eun Rim mới quay đầu lại, gương mặt thoáng vẻ thảng thốt.

“Anh đến rồi à? Em xin lỗi. Em đã đưa họ số điện thoại. Biết là sẽ làm phiền anh lắm nhưng quả thật em không còn ai để liên lạc nữa.”

Eun Rim cắn nhẹ môi. Người đàn ông kia lại gào thét, thứ âm thanh thoát ra từ địa ngục. Khuôn mặt Eun Rim vừa dần ra khi gặp anh bỗng cứng đờ trở lại, tương phản hoàn toàn với gương mặt khó chịu của các cô y tá đang lê dép tất bật chạy qua chạy lại ở khắp nơi.

“Em không bị mất thứ gì chứ?”

“Ừm.”

Eun Rim cúi xuống nhìn chiếc túi rồi trả lời. Myeong Woo lại gần kéo tay Eun Rim bảo, đi thôi. Myeong Woo khoác áo khoác cho Eun Rim và

cầm giúp cô chiếc túi. Lặng lẽ rời khỏi phòng cấp cứu, Eun Rim vẫn còn nhìn về phía người đàn ông đang gào thét phía trong. Myeong Woo kéo cô lại gần ôm trọn bờ vai Eun Rim. Hai người bước ra khoảng sân bệnh viện mù sương, lên ô tô của Myeong Woo.

Bên phía chỉ toàn sương. Ngay bóng đèn nát tơ ri ở sân trước bệnh viện trông cũng mờ ảo như bị hoà lẫn vào màn sương. Lúc này đứng trong căn hộ của mình, từ khu chung cư nhìn ra màn sương đêm, anh cũng đã thấy sương mù quanh khu vực bờ sông đang càng lúc càng dày đặc. Từ phòng cấp cứu bọn họ vừa rời khỏi lại có ai đó gào lên thứ âm thanh từ địa ngục, nhưng khoảng không trước bệnh viện đã hoàn toàn chìm trong màn sương, mọi sự tĩnh lặng đến lạ thường, như thể lớp sương mù là một bức tường cách âm khổng lồ. Là vì mắt không nhìn thấy ư, Myeong Woo tự hỏi trong khi bỏ chiếc túi nâu của Eun Rim ra hàng ghế sau, tiếp đó anh khởi động xe rồi châm một điếu thuốc. Anh cảm thấy trong giọng hạ sĩ Kang Hyeong Chul có gì đó thân thiện, gần gũi.

“Người phụ nữ tên No Eun Rim” nằm ngất trên đường trông rất không khoẻ. Nhìn có vẻ không giống người lang thang đầu đường xó chợ, mà như đang rất đau đớn ở đâu đó, bản thân anh ta hồi nhỏ cũng đã mất một người em gái vì tai nạn nên chẳng nói chẳng rằng chở thẳng cô tới bệnh viện. Tự nhiên anh nghĩ sao cảnh sát lại có thể thân thiện đến thế rồi bật cười một mình. Ở lứa tuổi đôi mươi bọn họ từng xô xát với những người mặc sắc phục, vậy mà giờ đây No Eun Rim có thể gặp lại Kim Myeong Woo nhờ một anh chàng cảnh sát thân thiện. Sao có thể tưởng tượng nổi chứ. Ngay khi nhìn Eun Rim lạnh lặn bước lên xe, đột nhiên mọi căng thẳng trong anh đều được tháo gỡ, cảm giác toàn thân bỗng rã rời, không chút sức lực.

Lúc bỏ lại Yeon Kyeong, vội vã chạy đến đây, anh đã tưởng tượng ra rất nhiều điều trong sương mù. Anh tưởng tượng Eun Rim đã chết, tưởng tượng cô đang lâm nguy, hoặc nếu không thì cũng đang chết dần. Đáng lẽ hôm đó anh không nên để cô đi như vậy, dù cô bảo rằng mình đã có nơi để đến, nhưng anh để cô cứ thế mà đi dưới cơn mưa với chiếc ô nhỏ màu xanh là anh sai rồi... Tuy hạ sĩ Kang nói giọng Chungcheong bảo rằng không

phải là tình huống khẩn cấp nhưng anh vẫn thấy môi mình khô khốc. Nếu chẳng may có điều gì xảy ra với Eun Rim, nếu chẳng may không thể cứu vãn kịp, chắc chắn anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

Vẫn ngậm điều thuốc lá trên môi, anh khởi động xe, Eun Rim đưa tay lấy một điều trong bao thuốc anh để cạnh cần số, đưa lên miệng định hút.

“Đừng hút thuốc.”

Lời nói bật ra nhanh hơn anh nghĩ.

Eun Rim nhìn anh ngạc nhiên. Ở lối vào phòng cấp cứu, khi được hỏi có phải là người giám hộ của No Eun Rim hay không, anh đã gật đầu, có lẽ kể từ giây phút đó anh đã thực sự trở thành người giám hộ của cô. Trong khi Eun Rim còn đang ngạc nhiên, Myeong Woo đã thô bạo cầm lấy điều thuốc ném thẳng vào màn sương.

“Sao lại... như vậy?”

Eun Rim có vẻ bàng hoàng, cô cắn môi rụt rè hỏi anh. Anh không đáp lời. Mặt anh vẫn sa sầm như thế kể cả khi động cơ xe khởi động. Chính anh cũng không hiểu vì sao mình lại tức giận. Một lúc sau Eun Rim lại đưa tay với lấy bao thuốc lá và rút ra một điều, vẻ mặt dỗi hờn.

“Em thật là...”

“Em không...”

Hai người đồng thời mở miệng, rồi đồng thời nhìn sang đối phương, đến cả lời nói cũng đồng thời thốt ra.

“Em nói đi!”

“Anh nói trước đi!”

“Tại sao em để mình như vậy?”

“...”

“Thế nên mới ngất! Thế nên mới khiến cho người khác phải chạy đến trong sương mù...”

Myeong Woo không thể nói với cô rằng trong khi chạy tới chỗ cô, vì trời đầy sương mù nên anh luôn phải đề phanh giảm tốc, anh cũng không thể nói với cô khi đó anh đã lo lắng đến nhường nào. Đuôi mắt Eun Rim xéch lên.

“Em nghĩ là em đã làm phiền anh. Nhưng không phải em cố tình chọn một đêm sương mù như thế này để ốm đau đâu ạ.”

“Anh không bảo là phiền. Em hơn ba mươi tuổi đầu, đến tuổi phải tự biết lo thân mình rồi chứ.”

Eun Rim cắt ngang lời anh bằng giọng sắc lẹm.

“Đã ai nói chết chứ?”

Anh đột nhiên hét lên. Eun Rim lập tức đông cứng lại. Một chiếc xe tải lao đến trước xe anh với tốc độ kinh hồn. Anh hoảng hồn định đạp chân ga lách sang bên nhưng rồi lại thả phanh, cả hai cùng đổ người về phía trước. Anh từ từ tăng tốc, trông thấy trước mặt có thứ gì đó chằng chịt thành dãy bên đường. Lái xe lướt qua, anh nhận ra đó một dây ô tô đang đứt. Hình như đã xảy ra một vụ tai nạn liên hoàn. Xe sau húc đuôi xe trước, rồi liên tục đâm vào năm chiếc xe bên đường. Anh từ tốn chuyển làn xe. Các xe qua đường vừa chạy chậm chậm vừa quan sát mấy chiếc xe gặp nạn. Anh cũng thận trọng giảm tốc.

Eun Rim ngậm điều thuốc vừa rút ban nãy rồi châm lửa.

“Em đúng là cứng đầu không chịu nổi.”

Anh đạp chân ga, xe tăng tốc trở lại. Vì thế, cả người Eun Rim lại nhanh chóng ngã ra sau rồi đột ngột đổ ập về phía trước. Nếu không thắt dây an toàn, chắc cô đã bị thổi bay đi rồi. Cô đưa vội tay lên che miệng. Điều thuốc lá giữa những ngón tay Eun Rim bén lửa phát ra những âm thanh lách tách. Một dự cảm kỳ lạ thôi thúc anh quay sang nhìn. Có gì đó chảy dọc xuống theo những ngón tay cô. Là máu.

Anh bật đèn xi nhan rồi tấp vào lề phải con đường cách cầu Seongsan không xa. Mặt anh dường như còn trắng bệch hơn mặt Eun Rim khi này.

Anh bối rối lấy rừ trong túi ra chiếc khăn mùi soa lau tay cho cô. Dù trời giăng sương mù khiến mọi vật đều trở nên mờ ảo nhưng vết máu dính trên chiếc khăn tay vẫn rõ ràng và đậm nét. Đôi môi nhợt nhạt hẳn đi, Eun Rim tựa người vào lưng ghế.

“Em... Em không sao chứ? Có phải vào viện lần nữa không?”

Eun Rim lắc đầu. Có vẻ không còn đủ sức để nói gì thêm nữa. Myeong Woo ngả ghế của cô ra chừng bảy mươi độ. Eun Rim dựa hẳn người vào lưng ghế, nhắm nghiền mắt. Anh nhìn xuống bàn tay mình. Trên chiếc khăn và trên tay anh, màu đỏ thẫm của máu thật chói mắt. Anh xuống xe, cầm theo chiếc khăn vừa lau máu cho cô, vút lại bên đường. Chiếc khăn dính máu rớt xuống trong đêm tối sương mù mờ mịt. Anh châm điếu thuốc và đi đi lại lại trong chốc lát. Những chiếc xe thoát hiện ra từ màn sương rồi cũng nhanh chóng chìm tiếp vào màn sương giống như mơ. Đèn xi nhan nhấp nháy sau xe Eun Rim đang ngồi cũng bị những giọt sương bao phủ, đọng lại trên vỏ đèn. Mọi vật đều bị sương mù che phủ, sương mù bao trùm lên hết thảy. Ngay đến thứ ánh sáng vĩnh hằng từ bên ngoài vũ trụ kia chắc cũng chẳng thể xuyên qua bức tường sương mù này được.

“... Sông ở hướng nào anh nhỉ?”

Không biết bao lâu sau, anh nghe thấy giọng Eun Rim vang lên sau lưng.

“Sao em lại ra ngoài. Phải ngồi trong xe chứ?”

“Không. Em hơi chóng mặt một chút. Đằng kia là sông hả anh?”

Không biết có phải vẫn lờm giọng vì mùi máu còn vương trên môi hay không mà Eun Rim liên tục khạc nhổ. Cô chỉ về thửa đất trũng sâu dưới dốc.

“Không. Đây chỉ là một cái vũng thôi. Sông thì phải đi thêm chút nữa. Thấy cây cầu kia không, dưới đó chính là sông. Sao em lại hỏi sông?”

“Em chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi...”

Eun Rim ngồi xuống bên vệ đường, nhìn về phía vũng nước. Myeong Woo tắt thuốc và ngồi xuống cùng cô. Sương phủ trên mái tóc Eun Rim

thành một lớp ẩm ướt. Như cảm nhận thấy Myeong Woo đang nhìn, Eun Rim quay đầu lại. Lẫn trong màn sương, chỉ thấy ánh lên đôi mắt đen sâu thăm thẳm của Eun Rim. Myeong Woo cảm nhận được ở Eun Rim nỗi cô độc đến trơ trọi, như thể chỉ có một mình cô giữa thế gian này. Bật đèn pha phía trước xe, anh thầm nghĩ, không biết trong những chiếc xe đang chạy tới lui trên đường kia, có ai còn nhớ câu chuyện giữa anh và Eun Rim không. Lúc này đây anh bỗng phần nào hiểu được tâm trạng của những người bỏ tiền thuê anh viết hồi ký. Họ đang sợ hãi. Đó là nỗi sợ chỉ những kẻ bị sương mù cô lập mới thấu hiểu nổi...

“Em xin lỗi... Tự nhiên em nghĩ có khi mình chết thật chưa biết chừng. Đây là lần đầu tiên em nôn ra máu.”

Eun Rim ngừng lời, đôi mắt từ từ nhắm lại, như thể trong đó chỉ chứa đầy phiền muộn. Ngay hàng mi cô cũng lấp lánh như có những hạt sương đọng trên đó.

“Em bị như vậy từ khi nào?”

“Khoảng một hai tháng rồi.”

“Sao em không uống thuốc?”

“Em hay quên.”

Giọng Eun Rim chẳng có chút sức lực. Không hiểu sao cô bảo hay quên uống thuốc, anh bỗng thấy tim mình đau nhói. Anh cố hạ giọng để lời nói thốt ra mang vẻ bình thản:

“Bác sĩ bảo bây giờ thuốc men tốt lên nhiều rồi nên em sẽ không sao đâu. Chịu khó uống thuốc vào. Em đừng suy nghĩ ngốc nghếch nữa. Em hứa với anh nhé, được không?”

Eun Rim nhìn Myeong Woo rồi gục đầu, ngồi bất động một lúc mới nói:

“Lúc này, những người la hét ở phòng cấp cứu ấy. Em không có cảm giác đấy là việc của người ta. Không biết từ lúc nào, dường như em cũng bắt đầu la hét không kém họ. Tuy chẳng ai biết, chẳng ai nghe thấy nhưng

hình như em đã bắt đầu làm thế từ rất lâu rồi. Nên vừa rồi trong phòng cấp cứu, em cứ có ảo giác những tiếng la hét ấy là chính mình phát ra.”

Giọng Eun Rim vang lên đều đều nhưng có vẻ cô đang run rẩy. Myeong Woo kéo Eun Rim về phía mình, ôm lấy đầu cô. Anh cũng có ý nghĩ ấy. Nhìn cảnh tượng ở phòng cấp cứu, anh có cảm giác như khi xem bức tranh “Tiếng hét” của Munch, chẳng phải từ rất lâu trước đây chính mình cũng đã hét lên như vậy sao. Eun Rim kiệt sức tựa đầu vào vai Myeong Woo.

“Có người chị họ hứa là khi nào em đến Seoul sẽ cho ở nhờ, nhưng em tìm tới thì hàng xóm bảo chị ấy đã chuyển đi cách đây hơn một tháng rồi. Em xách túi đứng giữa đường mà tức quá. Tức chết đi được ấy? Em chẳng còn chỗ nào để đi nữa. Lúc cảnh sát hỏi đến, em đành mặt dày đưa số điện thoại của anh. Em đã sợ rằng mình sẽ chết mà không ai biết.”

“Em làm thế là đúng.”

Myeong Woo vừa đáp vừa vuốt mái tóc ẩm hơi sương của Eun Rim đang tựa vào mình.

“Anh Myeong Woo, nếu như, giả sử như em chết thật thì có ai nhớ đến không nhỉ? Không có bố, mẹ cũng đi rồi, ngay anh trai và đồng nghiệp cũng rời bỏ em.”

Myeong Woo nhìn Eun Rim. Eun Rim đang dỗi mắt nhìn về nơi xa xăm nào đó, trông nghiêng thật thê lương.

“Chỉ nói vớ vẩn.”

“Anh không nghĩ tới cái chết à?”

Eun Rim quay mặt về phía anh, ngược mắt hỏi. Anh ngậm điều thuốc, rít một hơi rồi quay sang nhìn cô.

“Anh không nghĩ đến điều đó.”

“Em thì có. Em cứ nghĩ, nếu như, giả sử em chết đi rồi, sang thế giới bên kia liệu có ai đó hỏi thăm em. Kiểu như, cô ba mươi hai tuổi, trước đây cô làm gì, rốt cuộc cô đã làm được gì?”

“Đứng dậy đi! Chúng ta đi uống cái gì đó ấm ấm, rồi sẽ khoẻ ra thôi.”

Myeong Woo thấy lạnh lạnh vì sương, anh đỡ Eun Rim đi về phía ô tô.

“Đừng lo nghĩ gì cả. Ngủ chút đi. Về đến nhà anh sẽ gọi.”

Anh khởi động xe, bất chợt nhận ra khoé mắt Eun Rim loang loáng nước mắt. Myeong Woo vừa cho xe xuất phát vừa tự hỏi không biết cô đã khóc từ lúc nào.

“Anh Myeong Woo à, chúng ta ngày xưa...”

Eun Rim tựa lưng vào chiếc ghế đã được hạ góc bảy mươi độ, nhìn theo làn sương màu cam hắt ra từ những chiếc xe chạy phía trước, quan sát cây cầu dần trở nên to hơn khi xe anh chạy đến gần rồi qua cầu, cô cũng quan sát cả hơi sương đang tràn vào xe qua ô cửa. Eun Rim mấp máy môi nói. Myeong Woo liếc sang, khiến Eun Rim ngừng bật.

“Ngày xưa làm sao?”

“Ngày xưa ấy. Nghĩ lại cũng không hẳn là ngày xưa. Lúc đó, lúc đó... mà thôi, giờ nhắc lại chuyện ngày xưa thì có tác dụng gì chứ.”

Eun Rim mím chặt môi rồi nhắm chặt mắt lại. Dù rất muốn hỏi xem cô định nói điều gì nhưng nghĩ cô vừa thiếp ngủ, anh đành cẩn thận lái xe về nhà.

Yeo Kyeong vẫn ngồi tựa ở góc giường hút thuốc lá. Ngay khi anh mở cửa bước vào nhà, ánh mắt Yeon Kyeong đã bắt gặp ngay ánh mắt của Eun Rim. Gương mặt cả hai cô gái đột nhiên trắng bệch ra, Yeon Kyeong ngồi thẳng dậy, móc lại cái móc thứ hai trên áo con. Dù không móc lại cũng chẳng sao và trông cô lúc này cũng không đến nỗi xộc xệch nhưng hành động của cô giống như phản xạ tự nhiên vậy. Ánh mắt Eun Rim bắt gặp Yeon Kyeong trong tình trạng ấy nhanh chóng sụp xuống. Đây là lần đầu tiên Myeong Woo thấy Yeon Kyeong một mình thức trắng đêm trong căn hộ của anh. Anh nhận điện thoại xong là vội vã rời khỏi nhà ngay, rõ ràng khi ấy Yeon Kyeong bảo hút xong điếu thuốc rồi sẽ tự về cơ mà. Đột nhiên anh cảm

thấy lúng túng như ông chồng bị phát hiện đang lén lút hẹn hò với tình nhân, thậm chí còn hơi bực mình vì Yeo Kyeong đã không về nhà.

“Chào chị. Chị là Eun Rim đúng không ạ?”

Người mở lời trước lại là Yeo Kyeong. Vì câu hỏi đó, hay vì gai nhọn ẩn giấu trong đó, hoặc cũng có thể chỉ do Myeong Woo phản ứng quá nhạy cảm, anh thoáng nhú mày. Anh đưa Eun Rim đến ngồi trên xô pha.

“Em... là Moon Yeo Kyeong. Chị uống chút gì đó âm ỉm nhé?”

Rõ ràng Yeong Kyeong đã hành động hơi thái quá. Đó không còn là Yeo Kyeong lúc trước nữa. Sao lại vậy nhỉ? Đột nhiên Myeong Woo nảy ra ý nghĩ Yeo Kyeong đang định giày vò Eun Rim bằng cách nào đó tồi tệ, dù không biết có phải bản thân đã quá nhạy cảm hay không. Myeong Woo mặc kệ, đổ đầy nước ỉm, đặt lên bếp đun. Phải cho cô ấy uống cái gì âm ỉm nhưng ngoài cà phê ra, anh không nhớ nổi trong nhà còn thứ gì khả dĩ nữa. Anh tự hỏi không biết mình đã vứt gói trà thanh yên mẹ gửi chị dâu mang lên cho hay chưa. Anh mở tủ bếp lục tìm. Trong ngăn tủ chỉ thấy toàn hộp cà phê, lọ thủy tinh đựng trà thanh yên chị dâu anh mang tới vẫn được bọc y nguyên bằng giấy báo, chưa hề bóc ra. May quá! Myeong Woo xúc đầy trà vào cốc.

“Yeo Kyeong cũng uống trà thanh yên nhé?”

Anh hỏi bằng giọng dửng dưng. Từ lúc Eun Rim bước vào căn phòng này, đây là lần đầu tiên Myeong Woo nhìn vào mắt Yeo Kyeong lâu đến vậy. Đôi đồng tử trong mắt Yeo Kyeong ánh lên tia nhìn kỳ lạ. Vừa né tránh ánh mắt anh, Yeo Kyeong vừa mỉm cười nói:

“Em phải đi đây. Muộn quá rồi. Em ngồi chờ vì lo quá thôi. Chị cứ nghỉ ngơi thoải mái rồi hãy đi ạ.”

Lần này trong lời nói không còn sự gai góc nữa. Yeo Kyeong mặc lại áo khoác.

“Anh tiễn em ra bãi đỗ xe được không? Chị nghỉ ngơi thoải mái nhé!”

“À, vâng. Chào...”

Eun Rim lúng búng. Myeong Woo đưa mắt nhìn Eun Rim nhưng cô đã cụp ngay mắt xuống.

Myeong Woo đưa cho Eun Rim cốc trà thanh yên, rồi cùng Yeo Kyeong bước ra ngoài. Tất cả mọi người đã tan làm hoặc chìm vào giấc ngủ nên đoạn hành lang khu nhà càng trở nên tối tăm.

Tiếng giày của Myeong Woo vang lên bịch bịch, phía trước anh là tiếng giày cao gót của Yeo Kyeong gõ cộp cộp. Đến tận cửa thang máy Yeo Kyeong vẫn hoàn toàn im lặng. Anh cũng không nói lời nào. Nhưng thang máy vừa đóng lại, đột nhiên cô mở miệng và tuôn ra những lời như cỏ úa:

“Em cứ nghĩ mình sẽ giận lắm nhưng khi nhìn thấy mặt chị ấy em lại không thể.”

Myeong Woo chỉ nhìn chăm chăm vào những con số đang thay đổi trên bảng hiển thị. Khuôn mặt anh đầy vẻ tức giận. Yeo Kyeong liếc nhìn anh, lại nói:

“Anh đừng giận. Em chỉ muốn biết mặt người phụ nữ tên No Eun Rim ấy thôi...”

“Có nhiều người không muốn để người khác biết mặt mình cơ mà. Từ bao giờ em chỉ biết nghĩ đến mỗi bản thân mình vậy?”

Bất ngờ trước phản ứng thái quá của Myeong Woo, Yeo Kyeong mở to mắt nhìn anh đầy kinh ngạc.

“Anh hiểu rõ chị ấy đến vậy sao?”

Myeong Woo không nói gì. Nãy thì cáu với Eun Rim, giờ lại nổi giận với Yeo Kyeong, cả anh cũng không giải thích nổi hành động của mình nữa.

Thang máy đến tầng một, họ đi qua sảnh lớn, mở cửa bước ra ngoài. Chắc vì cảm thấy có người nên ông bảo vệ đang ngủ gật bỗng giật mình mở bừng mắt, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp. Vừa mở cửa, sương mù đã bao bọc lấy họ. Hai người bước vào trong sương.

“... Em hiểu anh Myeong Woo mà... Về mặt chị ấy... Chỉ hơn em sáu tuổi, thế mà... Thế mà về mặt lại tuyệt vọng nhường ấy... Em không giận gì cả... Nếu anh tức giận vì em thì thôi, vượt giận đi...”

Yeo Kyeong quàng tay anh nói. Myeong Wo thấy hơi bối rối, anh gỡ tay cô ra khỏi cánh tay mình rồi nắm lấy bàn tay cô. Yeo Kyeong ngược nhìn Myeong Woo, nở nụ cười rạng rỡ.

“Nhưng em vẫn chưa yên tâm đâu. Trên đường về nhà nhớ đâu em lại thấy giận thì sao... Mà sao chị ấy lại gọi cho anh, dù người chồng đang trong tù, thì vẫn còn có người nhà bên chồng, không thì bố mẹ chị ấy, cả anh chị em nữa, nếu không thì bạn bè, không phải vậy sao? Tại sao lại gọi cho anh... Rồi còn theo tới tận nhà một người đàn ông sống một mình là thế nào? Nếu là em thì em sẽ không như thế đâu... Chỉ nhắc đến chuyện đó thôi đã thấy khó chịu rồi... Mà không biết có phải chị ấy ghen nên mới như thế không nhỉ... Không đúng, dù có ghen thì cũng không thể làm như vậy được... Người phụ nữ ấy chẳng phải không có tí gì gọi là lịch sự hay sao? Lời em nói anh thấy phải không?”

“...”

“Ngày mai chị ấy sẽ đi chứ?”

Anh phân vân lắc đầu. Yeo Kyeong giật tay ra khỏi tay anh, dừng bước. Anh cũng rút bàn tay vừa nắm tay Yeo Kyeong về, đút vào túi quần.

“Rồi thì sao?”

“Anh không biết.”

“Bố cô ấy mất rồi. Còn mẹ hiện đang ở Mỹ.”

“Thế chị ấy không có anh em gì sao?”

Yeo Kyeong hỏi lại về bức bối.

“Có một người anh trai. Bằng tuổi anh... Nhưng hiện đang trong bệnh viện tâm thần.”

“Anh nói là bị điên sao?”

Yeo Kyeong hỏi.

Anh lục túi áo sơ mi để lấy bao thuốc. Có lẽ lúc này anh đã để nó lại trong xe. Anh chà chà miết miết ngón tay lên môi.

“Ừ.”

“Thật hết cách. Sao lại bất hạnh thế chứ... À không, vấn đề không phải chuyện đó... Ý em là... Dù vậy, sao anh Myeong Woo lại phải trông nom chị ấy chứ? Chưa kể, nam nữ sao có thể ngủ chung một phòng như vậy được? Em giả sử, nếu em cũng mang một người đàn ông nào đó về nhà, cùng ăn, cùng ngủ trong nhà mình thì anh Myeong Woo thấy sao?”

“Anh sẽ hiểu em. Và cũng tin em nữa.”

“Phải, anh có thể tin em... Vì em sẽ không bao giờ làm chuyện như thế... Có điều anh không phải là em. Em cảm thấy không vui chút nào.”

“Đó là vì em nghĩ sai.”

“Tâm trạng không tốt thì có gì đúng với sai chứ?”

Yeo Kyeong cứng rắn hơn anh tưởng. Myeong Woo dừng bước.

“Vì cô ấy là em gái của bạn anh nên anh coi cô ấy như người nhà. Thậm chí đối lại Myeong Hee ở vào hoàn cảnh cô ấy bây giờ, thì Eun Cheon, anh trai Eun Rim, người đang mất trí nằm trong bệnh viện kia, cũng sẽ đối xử với Myeong Hee như anh đang làm bây giờ thôi...”

“Chị Myeong Hee dù có chết đi sống lại cũng không đi đến bước đường ấy đâu. Thực sự anh chỉ coi cô ấy là em gái của bạn thân thôi sao?”

Dứt lời, cô ngược lên.

“Yeo Kyeong này!”

“Cứ cảm giác có người xen vào, tâm trạng bực bội lắm.”

Anh nắm lấy tay Yeo Kyeong. Yeo Kyeong để mặc, không hảy ra. Đây là đôi tay đã nuôi sống một người mẹ và hai người em phụ thuộc vào cô như những đứa trẻ, kể cả khi họ không phải những đứa trẻ. Đây là cô gái nói rằng việc mưu sinh kiếm sống cũng vất vả không khác gì phải cố gắng

khoác chiếc áo đã ướt mưa lên mình. Anh quàng tay ôm lấy đôi vai Yeo Kyeong. Ánh mắt cô đang giương lên nhìn anh dần dịu đi.

“Anh biết phải làm sao mà, đừng lo lắng quá, em về đi. Sương mù dày, nên lái xe cẩn thận chút.”

Vẻ ngang ngược mới rồi trên khuôn mặt cô đã không còn.

“Anh Myeong Woo, vậy mai lúc nào thức dậy hãy gọi điện thoại cho em.”

Anh gật đầu, Yeo Kyeong bước lên xe. Cô khởi động xe, đèn xe sáng lên, ánh sáng màu vàng rọi thẳng ra phía trước, trong ánh sáng ấy, sương mù như dày thêm. Anh vẫy tay nhưng cô lại hạ kính xe xuống.

“Anh Myeong Woo.”

“Sao?”

“Chúng ta quen nhau được bao lâu rồi nhỉ?”

Myeong Woo không trả lời, chỉ nhìn Yeo Kyeong. Nhưng ánh mắt Yeo Kyeong có gì đó như thúc giục.

“Suốt thời gian chúng ta quen nhau, trong mắt anh Myeong Woo em có phải là cô gái tốt không?”

Quen nhau cũng đã qua ba mùa, nhưng cô chưa từng hỏi anh câu hỏi đó. Mắt Yeo Kyeong long lanh nước. Anh bỗng hoài nghi, không rõ điều gì đã khiến Yeo Kyeong trở nên gấp gáp như vậy. Đây có đúng là Yeo Kyeong – người đã thẳng thắn bày tỏ quan điểm không muốn kết hôn khi hai người cùng nằm trên giường trước lúc anh chạy tới bệnh viện tìm Eun Rim không nhỉ. Myeong Woo nhìn cô với ánh mắt khó hiểu nhưng cô vẫn nhìn thẳng vào anh. Thay vì trả lời, Myeong Woo đưa tay vuốt những sợi tóc ngắn ra sau vành tai giúp cô.

“Anh nói đi. Anh có yêu em không?”

Myeong Woo gật đầu. Anh muốn nói rằng đó là điều tất nhiên. Anh muốn bảo rằng anh đã biết điều này từ trước, đã biết ngay từ cái ngày mùa

xuân khi cô tìm tới nhà anh với bộ dạng ướt mưa ấy. Nhưng anh không mở miệng nói. Nếu không có Yeo Kyeong, một năm vừa rồi chắc anh đã rất vất vả. Dĩ nhiên là anh yêu em. Anh muốn nói như thế. Em là người phụ nữ đầu tiên anh nắm tay, cùng anh đi lên núi, cùng nhau ăn cơm hộp, cùng ra ven sông ngắm cảnh.

Yeo Kyeong cười. Lúm đồng tiền trên má lõm xuống, trông cô càng xinh đẹp hơn.

“Ngày mai em lại đến có được không? Em vừa nghĩ ra muốn làm chút gì đó ngon ngon cho chị ấy. Anh hôn tạm biệt em đi, để em lái xe cẩn thận trong màn sương mờ này nào!”

Yeo Kyeong nhắm đôi mắt còn ướt nước, chìa mặt qua cửa kính xe ô tô. Anh hôn lên đôi má trắng của Yeo Kyeong bị ẩm vì hơi sương. Đôi môi lạnh lẽo của anh chạm vào má Yeo Kyeong, quả thật rất ấm áp.

“Sáng mai đừng quên gọi điện cho em nhé.”

Chiếc xe của cô nhả khói trắng rồi biến mất trong màn sương mờ. Đột nhiên, bãi đỗ xe trở nên vắng vẻ. Chỉ có lác đác vài chiếc xe đứng im lìm giữa màn sương như những nấm mồ. Anh bỗng cảm thấy mình thật cô độc. Cuộc sống, cũng giống như đứng trong đêm đầy sương thế này, chỉ có thể nhìn rõ những thứ ở ngay trước mặt hoặc rất gần phía sau, chẳng phải vậy sao. Không, thậm chí còn mờ mịt hơn cả màn đêm đầy sương. Bởi vì cuộc sống chẳng cho ta biết trước dù chỉ một tấc phía trước. Chưa biết chừng, cuộc sống còn là cái gì đó khắc nghiệt hơn nhiều so với màn đêm đầy sương thế này.

Anh trở vào trong phòng. Eun Rim đang ngủ. Mái tóc cô xoã ra rối tung. Đôi tay rã rời vắt lên tay ghế xô pha, hơi thở se sẽ thoát ra từ khuôn miệng nho nhỏ. Gò má gầy gò đỏ bừng lên. Myeong Woo cẩn thận đóng cửa lại, lặng lẽ ngồi vào bàn làm việc. Anh định sẽ ra đắp chăn giúp Eun Rim, nhưng lại sợ đánh thức cô. Vì thế, mãi đến khi cô tỉnh lại, anh cứ ngồi đó canh cho cô ngủ.

Chương 6:

Những khoảng buồn nơi ký ức.

Tôi đã từng đọc ở đâu đó một tác giả viết rằng: thà cứ yêu đi rồi bị tổn thương còn hơn không yêu nên không phải chịu tổn thương.

Có lẽ tác giả viết câu đó chưa từng yêu bao giờ. Vì nếu là người đã từng yêu, đã một lần trải qua cảm giác tất cả mọi thứ đều kết thúc, chắc sẽ không bao giờ viết ra những câu như vậy.

Nếu có ai hỏi, tôi sẽ trả lời thế này:

Nếu chỉ được yêu một lần trong đời, và tình yêu ấy được định trước bằng kết cục bi thảm, tôi sẽ không bao giờ chọn yêu.

Tôi sẵn sàng sống mà không biết đến tình yêu.

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

tháng 2 năm 1988.

Anh xúc một thìa đầy cà phê bằng chiếc thìa vẫn dùng để khuấy cà phê rồi tra thêm nước vào cốc. Sáng nào cũng vậy, việc đầu tiên anh làm là nghe nhạc và pha cà phê. Anh sẽ vừa hút một điếu thuốc vừa tận hưởng cà phê len lỏi vào từng góc ngách trong căn hộ đầy sách của mình, sau đó mới chuẩn bị làm việc, một ngày của anh luôn bắt đầu như thế.

Trong khi anh đun nước pha cà phê thì Eun Rim đi ra từ phòng tắm sắp xếp những vật dụng vệ sinh cá nhân vào trong túi. Anh ấn nút máy pha cà phê và ký ức ngày xưa bất chợt ùa về. Đó là thời Eun Rim luôn luôn để bàn chải đánh răng trong túi. Luôn mang theo bàn chải đánh răng còn được hiểu là biểu hiện của việc không thể ở đâu đó lâu dài. Ở bất kỳ đâu và bất cứ khi nào, bàn chải đánh răng chính là vật dụng tối thiểu để chúng ta chăm sóc

bản thân cho ra dáng một con người. Và một Eun Rim ba mươi hai tuổi vẫn có thói quen mang bàn chải đánh răng theo mình.

Hôm qua, lần đầu tiên sau bảy năm họ lại cùng ngủ chung trong một căn phòng. Đương nhiên là Eun Rim ngủ trên giường còn anh ngủ trên xô pha. Anh đã bế Eun Rim từ xô pha lên giường còn anh ngủ trên xô pha. Anh biết rõ Eun Rim hẳn giật mình tỉnh giấc giữa đêm sẽ không thể ngủ lại được. Nhưng dù chính mình đã khiến cô tỉnh giấc, anh vẫn không nói với cô một lời nào suốt đêm. Trong bóng đêm, Eun Rim thì thào bằng giọng rất nhỏ: “Anh Myeong Woo, anh ngủ chưa?” Nhưng anh không đáp. Không hiểu sao anh cho rằng mình không nên đáp lại. Đến mãi gần sáng anh mới chợp mắt. Khi tỉnh dậy đã thấy Eun Rim đứng bên cạnh cửa sổ.

“Em ngủ được không?”

Anh quay lại và hỏi. Chắc vì mới rửa mặt nên nét mặt Eun Rim rất rạng rỡ.

“Có ạ. Tại em mà anh thấy không thoải mái đúng không?”

“Không... Em muốn ăn sáng trước, hay là uống một cốc cà phê?”

“Cho em cà phê đi!”

Eun Rim cười tươi tắn. Cô khoanh tay nhìn khắp căn phòng một lượt. Đầu óc Myeong Woo cũng cùng rà lại căn phòng Eun Rim đang quan sát. Cạnh cửa sổ là chiếc giường đơn, trên đầu giường treo một bức tranh, kế đó là bàn làm việc, giá sách... Myeong Woo sức nhớ ra trên giá vẫn còn rất nhiều sách về chủ nghĩa Marx. Đây rõ ràng là một việc kỳ lạ. Từ sau khi chuyển lên Seoul, bắt đầu công việc chấp bút viết tự truyện cho người khác, anh chưa từng một lần mở lại những cuốn sách này. Vậy mà sau năm đợt chuyển nhà, lần nào anh cũng phải chọn ra sách vở không dùng để bỏ bớt, anh lại chưa hề bỏ đi một cuốn nào trong số sách chủ nghĩa Marx đó. Chính anh cũng không lý giải được nguyên do. Chúng luôn được cột bằng dây thừng xếp gọn trong thùng để chuyển đi và rồi đến khi dỡ đồ đạc lại lần lượt được xếp ngay ngắn lên giá sách.

Myeong Woo cầm hai cái cốc treo trên bồn rửa lên sẫm soi xem chúng có bám chút bụi nào không rồi mới rót cà phê vào cốc.

“Cô gái hôm qua là người anh đang hẹn hò à?”

Có lẽ do Eun Rim đi qua bàn làm việc đến trước giá sách xem cuốn nọ cuốn kia, trông thấy bức ảnh chụp chung với Yeo Kyeong bên bờ biển đặt trên bàn, nên giờ lên tiếng hỏi.

“Ừ.”

“Trông cô ấy khá hoạt bát. Cũng có vẻ nhạy cảm.”

“Thế à?”

Anh trả lời ngắn gọn.

“Hai người trông rất đẹp đôi.”

Đến lúc này Eun Rim mới thôi lật sách và quay mặt về phía anh. Cô ấy muốn biết điều gì nhỉ? Anh cười gượng gạo, rót cà phê đã đun vào cốc.

“Anh phải tái hôn chứ?”

“Em uống cà phê đi!”

Anh nói lảng sang chuyện khác, đặt cốc cà phê lên bàn, Eun Rim bước đến bên xô pha nhận lấy cốc cà phê anh đưa, tay kia chìa ra trước mặt anh một quyển sách. Anh đón lấy. Đó là quyển sách viết về nhận thức luận của một học giả người Nhật, trang bìa được minh họa bằng bức ảnh cây kim dài đang thêu những đường nét tinh tế.

Anh chậm chậm lật từng trang sách, trong đó có những chữ anh dùng chì gạch chân, có chỗ còn ghi chú, bên trên nét chữ thanh thoát có cả vết đánh dấu đỏ bằng loại bút mực dùng để ký. Đó là một trong những cuốn sách anh yêu thích nhất, cũng là cuốn anh dùng làm tài liệu khi dạy cho các đàn em khoá dưới. Anh như thả mình vào dòng hồi tưởng lạ lùng, vô thức lật thêm vài trang nữa.

Ở trang cuối ngay trước bìa sau có đoạn viết:

*Ôi chúng tôi cũng muốn là bầu trời.
Không phải với những đám mây đen nặng trĩu
mà là một bầu trời xanh.
Ở đó con người biết sống vì nhau.
Chúng tôi muốn một thế gian như thế.*

Park Noo Hae, trích “Bầu trời” trong *Sáng sớm của lao động*

“Hồi ấy những câu này cứ như là trong sách thánh ấy.”

Họ nhìn nhau cười. Giống như đôi tình nhân cùng dạo bước trong rừng, phát hiện trên thân cây nào đó vẫn còn lời thề ước yêu đương được khắc khi họ còn trẻ.

“Liệu còn thế hệ nào lấp đầy giá sách bằng những cuốn sách tư tưởng như chúng ta không nhỉ?”

Anh bỏ hai viên đường vào cốc cà phê, vừa chậm chậm khuấy đều vừa nói.

“Và liệu có thế hệ nào biết rõ những cuốn sách này giờ đã chẳng để làm gì nhưng vẫn cứ giữ lại như chúng ta không chứ?”

Eun Rim nghe vậy quay lại nhìn anh, cùng bật cười vui vẻ.

“Hồi năm nhất đại học, em đang đọc tiểu thuyết của Hesse thì bị một anh khoá trên khoa chúng ta đi qua trông thấy, giáo huấn cho một bài. Anh ấy hỏi tại sao em lại có thể đọc được tiểu thuyết lãng mạn như thế. Em đáp lại luôn: Anh chưa đọc thì làm sao biết nó có lãng mạn hay không. Nếu anh đọc rồi mà thấy nó lãng mạn thì em sẽ dừng đọc ngay. Hễ có thời gian là em với anh ấy lại tranh luận.”

“Hồi đó là vậy mà.”

Hai người cùng ngồi ôn lại những câu chuyện cũ, vừa nói vừa cười như những người bạn lâu ngày mới gặp nhau. Đã rất lâu rồi. Đúng là đã rất lâu rồi anh không liên lạc với bạn bè, hay bạn học đồng khóa.

“Bây giờ người ta chẳng thể nào biết từng có thời kỳ chỉ vì một cuốn tiểu thuyết mà căng thẳng thần kinh đến thế đâu. Ngay cả em cũng chỉ còn nhớ loáng thoáng...”

“Ừ. Hồi đó đúng là đã như thế.”

“Anh khoá trên kia hẳn có thời gian là lại bám lấy em lắm nhai. Em có nhìn thấy những người bị kéo đi ở đằng kia không? Em có nhìn thấy những ngôi mộ ở Gwangju không? Em thấy những người cầm súng kia chứ? Có những người phải đổ máu, làm việc quần quật suốt đêm cả tháng trời cũng chỉ nhận được khoản tiền ít ỏi không đủ sống. Vậy mà em mua một cái váy đắt tiền như thế, em không cảm thấy xấu hổ hay sao? Chẳng biết anh Eun Cheol có nên lo lắng như vậy về đứa em gái như em không nữa? Thế nên với anh em, em vẫn giả vờ như không biết. Chỉ có cái anh kia cứ gặng hỏi mãi. Đúng vậy! Đúng như anh nói ấy, cái thời đó là như vậy mà. Nhưng những điều đó làm thay đổi cuộc đời em như thế nào chứ? Khi người đó phát động đảo chính, em vẫn đi học đều ở trường, khi người đó trở thành tổng thống, em mới vượt qua kỳ thi đại học. Khi người đó giết người ở Gwangju, tàn sát những người có chung dòng máu với chúng ta thì em đang gói ghém cơm cuộn, trái cây, nước quả với cả gà rán cùng mọi người trong gia đình đi dã ngoại. Bố em là giám đốc của một công ty nhỏ, cũng phải chịu khủng hoảng tất yếu trong quá trình xã hội đi lên chủ nghĩa tư bản. Nhưng, tất cả những điều ấy liệu có ảnh hưởng gì đến cuộc đời em không nhỉ?

Không phải vì có kẻ thù độc ác xuất hiện trước mắt người ta mới bắt đầu một cuộc chiến. Đúng thế. Nếu nhà độc tài bớt độc tài đi một chút, nếu lịch sử loài người chỉ phát triển theo hướng tiến lên thì đảo chính đã chẳng xảy ra. Dẫu vậy, cũng không thể quy hết trách nhiệm cho chuyện đó được. Mọi người ai cũng đau đớn khổ sở. Người thì bị lôi đi, người thì bị giam cầm, người thì biến mất. Nhưng chẳng có kẻ ngốc nghếch nào lại đau khổ nhất thời mà thay đổi cả cuộc đời mình cả. Cũng chẳng phải vì thế mà em đi đến quán cà phê lại không uống cà phê, chỉ cứ đòi nước lọc...

Nhưng, kỳ lạ là sau khi nghe về chủ nghĩa Marx từ anh Eun Cheol, em đã đi tìm anh khoá trên kia. Em bảo em muốn học. Và đợi em hiểu kỹ hơn, đến lúc đó hãy lại quyết đấu. Lúc đó là mùa đông năm nhất đại học, giờ nghĩ lại em thấy mình thật quá ngây thơ.”

Eun Rim cười, một tay vẫn cầm cốc cà phê. Dù chỉ trong thoáng chốc nhưng anh cảm thấy mình đang được nhìn thấy khuôn mặt cô khi xưa. Khuôn mặt anh vẫn hằng tìm kiếm bấy lâu. Myeong Woo gật đầu, trầm nghĩ thời đó đúng là như vậy. Trong sâu thẳm trái tim mình, anh bỗng thấy tê dại. Một cảm giác thật lạ lùng. Bất ngờ hơn nữa, đó dường như là một dạng ghen tuông. Anh ghen tị vì đôi mắt nước Nga kia bỗng sáng rực lên khi nhắc về người anh học khoá trên. Anh không ngờ mình vẫn còn cảm giác này. Anh cứ ngỡ rằng trong anh đã chẳng còn, dẫu chỉ là chút cảm xúc mơ hồ, dành cho cô nữa. Myeong Woo ngậm một miếng thuốc hồng che giấu vẻ ngờ ngàng.

“Anh khoá trên hiểu lầm rằng em đã thừa nhận chủ nghĩa Marx như một chân lý... Nhưng sự thật không phải vậy. Em thấy cái người tên Marx đã đặt ra một hệ tư tưởng chi phối cả nửa thế giới ấy giống như một kẻ ngốc vậy. Đó mới là điều thu hút em ở Marx.”

“Giống một kẻ ngốc?”

Anh hỏi.

“Đúng vậy. Và cả bạn ông ấy, Engels nữa. Họ đã làm những điều vô nghĩa còn gì. Họ không phải là người lao động nhưng lại tìm hiểu tại sao người lao động khổ sở như vậy. Đó là điều duy nhất em đồng tình với họ. Em thấy thích họ vì họ đã suy nghĩ, đã bản khoăn tìm tòi về những vấn đề mà đáng lẽ ra họ chẳng cần quan tâm. Cuộc sống là phải như thế. Gặp được người nhiều tiền, lại biết cuộc đời dù sao cũng chỉ là thống khổ như Engels, cùng nhau uống rượu nho lên men, tranh luận về Hy Lạp cổ, cùng so tài về hiện thực học bằng câu từ lưu loát... như vậy chưa đủ thú vị hay sao? Thừa sức viết thành mấy cuốn sách và hẳn cuốn nào cũng sẽ được đón nhận cho mà xem. Tuy nhiên... vấn đề là họ cứ như Chúa trời vậy. Cũng giống kẻ

ngốc nữa. Chúa Jesus từng tin rằng Thượng đế sẽ không bỏ rơi mình, nhưng trong những giây phút cuối cùng trên cây thánh giá, ông ta lại kêu gào chất vấn Thượng đế sao nỡ bỏ rơi mình. Em đã từng suy nghĩ liệu ông ấy có phải ngụy quân tử không đấy... Cả đàn anh khoá trên của em cũng vậy. Các anh ấy sống cuộc sống như những nhà truyền giáo nhất định phải đi đến vùng đất hẻo lánh xa xôi nào đó. Anh đã xem phim *The Mission* chưa? Nhân vật trong phim leo lên thác nước rồi bị chết, rơi từ trên thác xuống, đức cha sau khi chôn cất thi thể của người bạn đó lại tiếp tục leo lên vách đá... Rồi cuộc họ tin vào điều gì? Đức tin của họ phải sâu nhường nào mới có thể làm ra những việc dũng cảm và mù quáng đến thế? Các đức cha đã được Chúa trời hứa hẹn sẽ đón họ nơi cửa Thiên đường nhưng chúng ta thì chẳng có đức Chúa nào cả... Nếu có đi nữa thì cũng chỉ là nghèo nàn, tra tấn và ngục tù mà thôi... Suy nghĩ đó cứ đeo bám em... Em cũng không rõ nữa. Em vốn dĩ chỉ làm theo những gì các anh chị đi trước chỉ dẫn, tư tưởng hành động đều phi khoa học, nhưng lại bị thu hút bởi những thứ đó. Sau khi tiếp xúc với những người tưởng chừng hăm hăm dờ dờ ấy, chỉ cần nghe thấy những từ như tự do, hay lịch sử thôi cũng làm em rơi nước mắt.

Hoá ra con người cũng có thể sống không chỉ vì chính bản thân mình. Hoá ra con người cũng có thể sống vì người khác, vì cộng đồng. Em từng nghĩ rằng được sinh ra làm người thật vĩ đại biết bao, suy nghĩ đó cũng thật phi khoa học nhưng đã khiến em rất xúc động. Mà anh trai em..."

Eun Rim đang nói thì ngừng lời, với lấy bao thuốc lá. Anh bật chiếc bật lửa vẫn cầm trên tay và châm thuốc cho cô.

"Sau khi bị bắt rồi được thả về, anh trai em trở nên rất lạ lùng, từ lúc đó hiện thực mới ập đến. Từ lúc đó, mỗi hận thù và sợ hãi của phần con trong em bắt đầu xuất hiện. Tuy nhiên đôi lúc em vẫn nghĩ đó chưa phải là tất cả. Điều làm em lay động, níu kéo em, khiến em không thể dừng bước không hẳn chỉ là nỗi hận thù và sợ hãi... Em cứ nghĩ mãi, đó rốt cuộc là gì? Là gì đã khiến các anh khoá trên cầm đầu leo lên vách đá, là gì đã khiến anh em hoá điên... Còn em, em thì lạc mất anh Myeong Woo và phải ở lại đó quá lâu... Như thế lẽ nào cũng là phi khoa học ư... Vì là phi khoa học nên em

đã bị mấy đàn em khoá 86, 87 phê phán nhưng em vẫn muốn thử tìm lời giải đáp. Rốt cuộc đó là gì?”

Eun Rim ngẩng đầu lên. Myeong Woo nghĩ Eun Rim đã ở lại lâu hơn bất cứ ai. So với tiền bối Myeong – người luôn tư duy khoa học, so với anh – người luôn tự phụ về lô gích và lý trí của mình, so với các đàn em khoá dưới luôn phê phán cô phi khoa học, thì Eun Rim đã ở lại đó một mình lâu hơn tất cả. Và giờ đây Eun Rim đang bảo đó không phải lỗi của anh trai cô.

“Mùa đông năm ngoái, khi ngồi ở hội quán lúc mọi người ra về hết, bỗng nhiên em lại nghĩ, điều làm cho chúng ta không thể rời xa, thứ đã níu kéo chúng ta lại nơi đó chính là... niềm tin về con người.”

Eun Rim nhìn anh với đôi mắt đen láy. Dù chỉ trong chốc lát nhưng có vẻ cô đã bị mê hoặc bởi những lời mình đang thốt ra.

“Không hiểu sao em... đã từng mơ về Utopia. Có phải vì không tồn tại trên đời nên tên nó mới là Utopia không? Ở thế giới tốt đẹp gán cho xã hội chủ nghĩa mà không ngờ rằng điều đó chỉ có thể hoàn thành trong mơ. Em từng tin rằng tất cả rồi sẽ thành hiện thực. Một niềm tin chắc chắn. Nhưng cho đến giờ... cho đến tận giờ... em vẫn còn thấy mơ hồ trước những điều ấy.”

Khó khăn lắm Eun Rim mới nói hết, rồi sụp mắt xuống. Anh lặng lẽ ngậm điếu thuốc trong miệng. Eun Rim khịt khịt mũi, lại ngẩng đầu lên.

“Em nói chuyện xưa quá rồi phải không?”

Anh không trả lời.

“Lạ thật đấy. Gần đây cứ mỗi khi gặp ai đó em lại nghĩ đến chuyện này. Hồi còn đi học, có một hôm vào giờ thể dục em quên mang đồng phục thể thao. Tuy thế, em vẫn phải đi giày tập và ra sân vận động đứng. Đương nhiên em cũng bị mắng đôi chút. Cảm giác tất cả đều mặc đồng phục thể thao màu tím còn mỗi mình em mặc đồng phục đen thắt cà vạt trắng ấy, lạ lắm nhé. Ở trong lớp, khi tất cả mọi người mặc đồng phục mà có một số

người mặc đồ thể thao thì không sao. Nhưng tại sao em mặc đồng phục đứng lẫn trong các bạn mặc đồ thể dục lại có vẻ lạc lõng thế chứ.”

Eun Rim nở nụ cười gượng gạo, rồi cắn môi không nói gì thêm. Về mặt cô lúc này chẳng khác nào đang mặc đồng phục trong khi mọi người đều mặc đồ thể thao vậy.

“Giờ anh đang làm gì?”

“... Anh viết văn.”

“Viết gì cơ? Tiểu thuyết ư?”

Anh lắc đầu, châm điếu thuốc. Eun Rim quay lại nhìn giá sách của anh, tiếp tục lên tiếng với khuôn mặt rạn rở.

“Em nhớ có lần anh kể thời đại học từng được nhận giải thưởng văn học. Giáo sư, cũng là nhà phê bình văn học được chỉ định làm giám khảo lần đó đã khen anh hết lời.”

“Anh đang viết thể loại khác. Nó giống như tự truyện vậy. Không phải về anh mà về người ta...”

Anh nói bằng giọng giễu cợt, tựa hồ như không muốn kéo dài chủ đề này thêm. Gương mặt Eun Rim lộ vẻ ngạc nhiên.

“Vậy là... anh viết về những người nổi tiếng ư?”

Cô hỏi khá dè dặt.

“Ừm, có thể coi là vậy. Anh viết tự truyện về những con người giỏi giang thời nay. Những người giàu có trong xã hội tư bản chủ nghĩa, những người chiến thắng, những người ban đầu không hề nghĩ rằng mình lại giàu có và thành công như vậy. Nếu nói theo kiểu của em thì đó là những người chưa bao giờ ngu ngốc cả.”

Khuôn mặt Eun Rim dần dần cứng lại. Anh không nói trong số đó có giám đốc công ty điện tử Bongrim. Nhưng bỗng dưng anh thấy có cảm giác nhục nhã mắc nghẹn trong cổ họng. Anh nhớ lại lúc tiến hành phỏng vấn, biết được giám đốc công ty Bongrim chính là Jeong Bong Chul.

Hình ảnh Eun Rim khi đó cũng hiện ra trước mắt. Hồi ấy cô đến gặp anh trong bộ quần áo bảo hộ màu tím nhảm nhí vì mặc suốt cả ngày, đôi chân sưng tấy lên do phải làm công việc hàn chì nặng nhọc. Eun Rim cắn môi đặt cốc cà phê xuống.

Cả anh và cô đều rơi vào khoảng im lặng. Eun Rim ho khẽ, lại nhìn một lượt quanh phòng. Một khung ảnh nhỏ bằng nửa bàn tay ở đầu giường đã thu hút sự chú ý của cô. Eun Rim đứng lên tiến lại gần chiếc khung ảnh. Cô cầm nó lên và nhìn hồi lâu.

“Con bé giống anh quá! Giống anh thật đấy. Chị Yeon Sook thật khéo sinh. Sinh được một đứa bé đáng yêu thế này.”

Anh không hề quay lại nhìn Eun Rim.

“Em từng nghĩ sau khi kết hôn, chị Yeon Sook sẽ sinh con, liệu anh có lấy một chữ nào trong tên em đặt vào tên cho con anh không?”

Anh nhớ lại câu nói từ tuần trước của Eun Rim. Anh vẫn còn nhớ như in đôi mắt với hai đồng tử sáng rực lạ thường của cô, nhớ cả tâm trạng muốn ra sao thì ra của mình lúc đó.

“... Anh không nhớ Myeong Ji à?”

“Ừm. Mấy hôm trước anh vừa gặp. Một tháng anh gặp con một lần.”

“Chi Yeon Sook vẫn ổn cả chứ?”

Anh gật đầu. Không biết “vẫn ổn cả” nghĩa là thế nào nhưng cái gật đầu của anh ít nhất cũng có thể hiểu là vẫn khoẻ. Sau khi chia tay anh, nhờ sự giúp đỡ của một đàn anh khoá trên, cô ấy vào làm quản lý ở một hiệu sách trước cổng trường đại học nữ ở Bucheon, năm ngoái hình như đã mua lại cả cửa hiệu này. Myeong Woo cũng tặng tiền phụ cấp nuôi dạy Myeong Ji hằng tháng để phụ giúp cô. Trong hiệu sách có một phòng bếp, một phòng ngủ, có thể coi là một không gian tốt để nuôi dạy Myeong Ji. Dù sao không phải các cửa hàng khác mà là hiệu sách khiến anh cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

“Anh đã làm khổ mẹ Myeong Ji rất nhiều.”

Vốn không cần nói ra điều này nhưng anh vẫn nói.

“Cô ấy chắc phải ghét anh lắm. Yeon Sook giấu việc cô ấy mang thai Myeong Ji và ký vào đơn ly hôn cũng vì lẽ đó.”

“Chúng ta... Thì ra chúng ta đều phải chung sống với người căm ghét mình.”

Eun Rim lẩm bẩm. Anh ngỡ ngàng quay ra nhìn cô. Eun Rim lúc đầu cũng thoáng bàng hoàng nhưng cô ngay lập tức bật cười.

“Sao vậy? Anh Geon Seop không ưa em. Điều đó không phải quá rõ rồi sao? Tại em từng rắp tâm bỏ trốn cùng người đàn ông khác mà.”

“... Vì thế mà em không sinh con ư?”

Anh quay sang nhìn, Eun Rim cụp mắt xuống. Cô khẽ cười, như đang nói chuyện của người khác nhưng anh nhận ra toàn thân cô cứng lại.

Eun Rim đặt bức ảnh chụp Myeong Ji xuống và quay trở lại chỗ ngồi.

“Anh xin lỗi... Nếu câu hỏi đó làm em khó xử.”

“Không, em đã từng mang thai một lần, nhưng sau đó em bị sảy thai.”

Anh biết mình đã lỡ lời, nhưng lời nói ra cũng như bát nước hắt đi không lấy lại được. Cô trầm ngâm rồi lại hút một điếu thuốc.

“Người ta bảo đó là bé trai. Em mang thai đến tháng thứ bảy nhưng cuộc đình công khi đó kéo dài quá.”

“Phụ nữ mang thai đến tháng thứ bảy, bụng to vượt mặt rồi có ai còn đi bãi công như em không? Cả việc bảo vệ cho quyền lợi của nữ công nhân sắp sinh bên công đoàn cũng không làm nổi à?”

Anh hỏi với vẻ hết sức bất mãn.

“... Khi đó em không thể thoát ra được.”

“Bị phong toả sao?”

“Không phải và không phải là như thế. Tình hình dần trở nên bất lợi với bọn em. Công ty ra sức thuyết phục mua chuộc, người rút khỏi cuộc bãi

công ngày một nhiều, cuối cùng bọn em chỉ còn lại một nhóm nhỏ. Lúc đó em bắt đầu đau bụng và nghĩ rằng phải về nhà nghỉ ngơi một chút, nhưng đã không thể nữa rồi. Bên ban chấp hành có vẻ rất bối rối. Chị uỷ viên trưởng, trưởng nhóm đấu tranh, trưởng nhóm tuyên truyền, ai nấy đều rầu rĩ mặt mày. Cứ có người rút lui là tìm họ lại đập chặm đi một nhịp. Vì thế em không làm sao mở lời xin về nhà được. Thiếu một người như em thì hoạt động cũng chẳng trở ngại gì... thêm một người như em mọi thứ cũng chẳng khác biệt cho lắm... Nhưng em muốn cho mọi người thấy, dù chỉ còn một người thì em vẫn ở lại. Điều đó biết đâu lại trở thành niềm an ủi cho những con người đang mệt mỏi và dần kiệt sức kia.”

“Thế mới bảo em ngốc.”

Eun Rim đột nhiên bật cười.

“Em giống con ngốc lắm hả? Đúng thật. Tất cả mọi người đều bảo vậy. Em đã quá cảm tính trong việc tiến hành cách mạng. Em cũng suy nghĩ về chuyện này nhiều lần. Để một người như em phát động phong trào, có phải chúng em đã thua ngay từ đầu rồi không. Ngay từ đầu vận động mọi người cùng tham gia đã là sai rồi. Nhưng đến giờ em cũng không dám chắc, nếu đặt em trở về vị trí cũ thì em có còn giống con ngốc nữa không.”

“Vì chuyện đó mà sức khoẻ em yếu đi à? Sảy thai đối với một người phụ nữ là chuyện rất lớn đấy. Sau đó em có uống thuốc chứ?”

Anh dè dặt hỏi. Vừa nãy Eun Rim còn bật cười, vậy mà giờ lại cụp đôi mắt đen xuống khép hờ. Bầu không khí kỳ lạ chợt bao trùm lấy anh.

“... Không, chuyện đó... lâu lắm rồi. Chuyện của quá khứ... Đã bảy năm rồi.”

Ánh mắt Myeong Woo nhìn như đóng đinh vào gương mặt cúi gằm của Eun Rim. lát sau, Eun Rim cũng ngẩng mặt lên, đối diện với ánh mắt của anh. Đôi mắt, đẫm nước như khẳng định những gì anh đang nghi ngờ đều là sự thật. Khuôn mặt anh chợt tái nhợt đi còn Eun Rim chỉ biết cắn môi ngăn những giọt nước mắt.

“Em nói là bảy... năm...trước?”

“Sau khi từ Ulsan trở về em mới biết. Lúc đó em đang tổ chức công việc ở nhà máy, vợ chồng em khi đó đều cùng sống ở Ulsan nên đương nhiên em giống như đang mang thai đứa con của anh Geon Seop rồi. Ngày em được đưa từ hiện trường đình công vào bệnh viện, anh ấy cũng đến thẳng phòng cấp cứu, ký tên làm người giám hộ để em được vào phòng mổ. Anh ấy là một người tốt. Mọi người xung quanh đều động viên anh ấy, cử bảo anh ấy vất vả quá. Với ai anh ấy cũng trả lời là không sao, không sao.”

Eun Rim cười cay đắng. Anh không bao giờ tưởng tượng được lại có chuyện như vậy. Rất nhiều đêm anh thức trắng với Yeon Kyeong nhưng cô vẫn chưa có mang. Họ cũng không hề dùng các biện pháp tránh thai. Vậy mà chỉ trong một đêm Eun Rim đã mang thai. Có lẽ là do một mối duyên nào đó. Myeong Woo giữ chặt điều thuốc lá trên tay. Những người có con đều biết, việc mất đi đứa bé trong bụng, hay giết chết đứa bé trong bụng có nghĩa là gì. Giống như thế Myeong Ji còn chưa ra đời đã bị nạo bỏ vậy. Có điều, vì chưa từng được thấy mặt đứa bé, nên cảm giác tội lỗi cũng bớt đi, nỗi ám ảnh ấy không khác mấy việc giết ếch mổ bụng đem ngâm rượu hoặc gói vào túi ni lông vứt thùng rác.

“Sau chuyện đó chúng em chỉ coi nhau như những người đồng chí tốt. À không, nói đúng ra thì cũng không phải đồng chí tốt, giống như hai người đồng chí vốn rất thân thiết nhưng rồi không còn được như thế nữa vậy. Anh Geon Seop ngày nào cũng chỉ biết có công việc và rượu chè. Chúng em không thể sống với nhau như những đôi vợ chồng bình thường khác mà chỉ như anh em thôi. Có lúc anh ấy uống rượu rồi nhào đến em, em đã định tiếp nhận anh ấy. Em còn mặt mũi nào mà từ chối anh ấy kia chứ. Nhưng đột nhiên anh ấy oà khóc rất to. Em cũng khóc theo. Chính em đã khiến cuộc đời của người đàn ông trẻ trung khoẻ mạnh kia trở nên bất hạnh... Anh ấy không có cách nào tha thứ được cho em nên mới phải chia tay. Mãi đến năm ngoái chúng em vừa ký vào đơn ly hôn thì anh Geon Seop lại phải vào trại.”

“Tại sao em không cho anh biết? Em đi rồi, rất lâu sau anh vẫn chưa kết hôn.”

Anh nặng nhọc hỏi. Bỗng nhiên máu nóng trong anh trào lên. Dù hôm đó họ không bỏ trốn cùng nhau nhưng sâu thẳm trong lòng anh chưa bao giờ vứt bỏ cô như một đôi giày cũ. Nếu mọi việc đến mức đó, ngược lại còn có thể giúp mọi người hiểu nhau hơn.

“Tại sao lại không nói? Phải rồi, tại sao lại như thế?”

Eun Rim lại đưa một điều thuốc lên miệng ngậm. Máy pha cà phê đặt chế độ hâm nóng tự động bắt đầu đun lại. Myeong Woo cảm thấy có thứ gì đó đang sôi lên sùng sục trong chính lòng mình.

Tuy nhiên, ngay chính trong cơn nóng giận đó anh nhận ra câu hỏi của mình thực ngớ ngẩn biết bao. Sau khi trải qua một đêm cùng cô, sau khi hứa hẹn cùng nhau bỏ trốn, đến sáng ngày hôm sau chẳng phải chính anh đã bỏ cô lại như bỏ lại một đôi giày cũ hay sao. Nếu đổi lại là anh liệu anh có liên lạc hay không! Anh hiểu thực ra mình đang nổi giận với chính mình. Có gì đó bỗng trào lên, nghẹn lại nơi cổ họng, về chuyện bảy năm trước, về một đêm duy nhất, về những câu nói nghiệt ngã làm tổn thương cả hai, về tất cả những việc đã xảy ra trong quá khứ.

Hai người chìm trong im lặng nặng nề. Đó là một sự trầm lặng vừa đau đớn vừa rõ ràng như nước máy chảy ùng ục vào não tủy.

“Em nói chuyện này ra không phải để giày vò anh. Nếu đó là những ký ức mà chính em cũng chẳng làm chủ được thì chắc em đã không nói ra thế này đâu. Tất cả đều là chuyện đã qua rồi. Bây giờ em chẳng còn cảm giác gì nữa.”

Dù Eun Rim đã nói với giọng bình thản hết sức nhưng gánh nặng trong lòng anh vẫn không sao trút bỏ được. Hai người lại rơi vào im lặng. Mỗi khi ánh mắt họ giao nhau, Eun Rim lại thoáng mỉm cười, song chính điều đó làm anh thấy nghẹn thở như bị bóp cổ.

“... Em có thể tha thứ cho anh ư?”

“... Lúc đầu thì rất khó.”

Eun Rim cúi đầu xuống vờ như đang tập trung căn mấy vết xước trên đầu ngón tay. Myeong Woo dụi tắt điếu thuốc trên tay và lại châm một điếu mới. Hai tay anh lúc này đang run run.

“Lúc đầu thì vậy. Nhưng về sau em nhận ra đó chỉ là sự bướng bỉnh của bản thân thôi, nên em đã không còn giận nữa. Nói thực thì, thật ra...”

Eun Rim thoáng mỉm cười. Về như khó mà tiếp tục câu chuyện, cô đưa tay vén tóc ra sau tai, đúng lúc ấy tiếng chuông cửa bỗng vang lên. Chắc là Yeo Kyeong. Về nhẹ nhõm thoáng lướt qua gương mặt anh và Eun Rim, Myeong Woo đứng lên ra mở cửa. Quả nhiên là Yeo Kyeong.

Yeo Kyeong mặc một chiếc áo len kẻ sọc màu xanh xám với quần lửng đen, mỉm cười tươi tắn. Nhờ chiếc băng đô đen điểm xuyết trang sức kim loại mà trông cô toát lên vẻ hoạt bát. Giống như khóm hoa rũ tàn, sau khi được tưới nước rồi bỏ đấy một thời gian, lại tươi roi rói. Nếu ai đã gặp Yeo Kyeong cả đêm qua và sáng nay hẳn đều thấy cách so sánh này vô cùng hợp lý. Đêm là khoảng thời gian Yeo Kyeong nghỉ ngơi và lấy lại sức sống. Myeong Woo ra mở cửa nhìn thấy Yeo Kyeong, không hiểu sao cũng bất giác cười rạng rỡ. Nhưng ngay lập tức anh sực nhớ ra Eun Rim đang nói dở câu chuyện, và bỗng thấy căm ghét chính bản thân mình.

“Mùi cà phê thơm quá.”

Yeo Kyeong đeo chiếc túi to trên vai bước vào nhà. Căn phòng bỗng chốc như tràn đầy một thứ ánh sáng khác hẳn lúc trước.

“Hai người ngủ được không ạ? Mọi người vẫn chưa ăn sáng đúng không? Em có gói một ít cơm cuộn mang đến này.”

Yeo Kyeong vừa nói vừa mở hộp đồ ăn. Ai nấy như thể trút được tấm khăn choàng đen đang phủ trên đầu, căn phòng thông thoáng hẳn ra. Dù có nghe thấy tiếng chim hót cất lên ở đâu đó cũng có thể chẳng lấy làm lạ.

“Chị có thích cơm cuộn không? Em biết ngay tại anh Myeong Woo lười biếng nên đến giờ này vẫn chưa ai được ăn sáng đúng không ạ? Ở đây còn

có cả canh tương nữa.”

Yeo Kyeong lôi chiếc bình giữ nhiệt ra. Cô vừa mở hộp cơm, mùi rong biển quấn cơm đã lan khắp căn phòng. Bên trong mỗi miếng cơm là kim chi, thịt bò, cà rốt, trứng rán nằm xen nhau trông thật ngon mắt.

“Dù không ngon lắm nhưng chị ăn một chút đi!”

Yeo Kyeong đi vào bếp lấy đĩa của Myeong Woo ra dúi vào tay Eun Rim.

“... Cảm ơn.”

Eun Rim từ tốn đáp. Ba người ngồi quây lại, cùng ăn cơm cuộn và canh tương. Sắc mặt Eun Rim không được tốt lắm. Cô trệu trạo nhai miếng cơm. Myeong Woo để ý từng thay đổi trên khuôn mặt Eun Rim. Anh đã huỷ hoại Eun Rim. Cũng chính anh là người khiến Geon Seop trở nên bất hạnh như vậy. Vậy mà giờ đây trước mặt Eun Rim anh lại có thể ngồi thản nhiên ăn cơm cuộn Yeo Kyeong mang tới. Dường như thấy bản thân mình quá trơ trẽn, anh vội bỏ đĩa xuống.

“Mà sinh nhật chị là khi nào vậy?”

Yeo Kyeong hỏi Eun Rim. Eun Rim đang nhai cơm cuộn chỉ biết ngạc nhiên nhìn Yeo Kyeong. Thấy vậy, Yeo Kyeong nhoẻn cười.

“Em xem bói qua cung hoàng đạo cho chị nhé. Em sinh tháng Tư, cung Bạch Dương. Còn anh Myeong Woo cung Xử Nữ. Buồn cười nhỉ. Đặc điểm của cung Xử Nữ là tỉ mỉ, khó tính, theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, nhạy cảm và hơi rụt rè. Chị cũng cảm nhận được những điều này ở anh Myeong Woo đúng không? Chị nói đi chị, chị sinh tháng mấy?”

“... Tôi tuổi Hồ nếu tính lịch âm. Còn lịch dương thì tôi sinh tháng Một.”

“Ừm, vậy là cung Bảo Bình rồi. Vì sinh vào tháng lạnh nhất trong năm nên đặc điểm của cung này là rất lý tính. Họ có khả năng phê phán tốt hơn ai hết. Tuy nhiên năng lực phê phán đó lại bất lực trước cảm tính, dù xét về mặt cảm nhận hay trực quan. Vì thế mà những người cung này rất thẳng

thần. Họ có thể nói thẳng với người khác mọi thứ mà không kiêng nể gì. Cũng có thể cho đó là ngay thẳng thái quá. Nếu là điều họ thấy tốt thì dù có bị cả thế giới này ngăn cản, họ vẫn cứ làm, ngược lại nếu họ đã không vừa ý điều gì thì nhất quyết không bao giờ thực hiện. Nhưng điều đó cũng cho thấy họ là những người có tính sáng tạo cao. Chị thấy những gì em vừa phân tích thế nào?”

Eun Rim khẽ cười. Yeo Kyeong vào bếp lấy nước để trước mặt Eun Rim rồi nói tiếp:

“Chị uống nước đi và ăn nhiều vào nhé. Mà những người cung Bảo Bình ấy, họ không bao giờ làm việc gì đơn điệu lặp đi lặp lại hay tuân theo sự chỉ đạo của người khác đâu. Họ lúc nào cũng muốn tạo ra một cái gì đó mới mẻ và hiện thực hoá nó. Chị có thấy canh tương hơi mặn không?”

Myeong Woo nhìn hai người họ nói chuyện, dù dường như chỉ có Yeo Kyeong độc thoại. Anh ngậm điếu thuốc trong miệng và quẹt diêm, trong khoảnh khắc tia lửa loé lên, một ký ức chợt ập về trong đầu anh nhanh như chớp.

— Chị sẽ lại bảo em phi khoa học cho xem, nhưng tứ trụ của em toàn là lửa. Lửa gặp cây sẽ cháy bùng bùng ấy...

Lúc ấy Eun Rim khoảng hai mươi sáu tuổi. Tầm tuổi Yeo Kyeong bây giờ. Cô cũng từng cười tươi rạng rỡ mỗi sáng, hoạt bát và đầy sức sống như Yeo Kyeong. Chỉ khác rằng, Yeo Kyeong tin vào cung hoàng đạo còn Eun Rim thì tin vào tứ trụ, hồi đó Eun Rim thường hay e dè mỗi khi bị chê là phi khoa học, còn bây giờ Yeo Kyeong chẳng bị ai chê là phi khoa học cả. Khi ấy cả anh và Eun Rim đều thấy tình yêu là thứ quá xa xỉ khi nghĩ đến cuộc sống của nhân dân đang chìm trong đau khổ. Hồi đó anh yêu Eun Rim, còn bây giờ anh đang yêu Yeo Kyeong. Myeong Woo xoa gáy và bỗng thấy nổi da gà. Yeo Kyeong và Eun Rim, anh bỗng nhận ra Yeo Kyeong giống hệt hình ảnh Eun Rim ngày xưa anh từng yêu.

Chương 7: Ba người phụ nữ

Hôm qua tôi đã đến dự tiệc mừng đầy tháng con chị Mi Soon.

Giá như con của chúng tôi được sinh ra thì giờ chắc nó lớn hơn con chị Mi Soon một tuổi.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của em bé, tôi cũng hòa vào đùa giỡn với mọi người, nhưng sau khi trở về nhà lại ngồi thẩn ra một lúc lâu. Anh Geon Seop đang say rượu nằm ngủ bồng tỉnh giấc, nhìn tôi nói: Em thôi đi, anh xin em đấy.

Những người muốn nói câu đó lúc này phải là tôi mới đúng. Tôi biết tâm trạng giằng xé này sẽ đeo theo mình đến tận lúc chết nhưng tôi vẫn quyết định nói chia tay với anh ấy.

Anh Geon Seop loạng choạng tới bên tủ lạnh cầm lấy chai rượu sô chu tu một hơi. Rồi anh ấy xô ngã tôi.

Ngay khi tôi vừa nói xin anh đừng như thế, anh ấy vung nắm tay lên dấm vào mặt tôi. Sau đó anh ấy bỏ ra ngoài. Tôi đã chảy rất nhiều máu mũi và cả ngày hôm nay chỉ có giặt chần thôi.

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

Tháng 3 năm 1989.

Không biết họ đã nói gì nhưng lâu lắm rồi mới lại thấy Eun Rim cười tươi đến thế. Mắt Eun Rim chạm phải ánh mắt sâu thẳm của Myeong Woo đang nhìn cô chăm chăm. Anh giật mình vội nhìn đi hướng khác.

Giọng Yeo Kyeong vang lên như phá tan bầu không khí ngưng ngừng:

“Thật ra thì, hôm nay em làm cơm cuộn từ sớm mang đến, còn xem cả cung hoàng đạo cho hai người là vì em có việc muốn nhờ. Hai người nhận

lời giúp em coi như trả tiền cơm hôm nay hay trả công thầy bói cũng được.”

Yeo Kyeong nhìn chăm chăm vào Eun Rim. Gương mặt Myeong Woo thoảng cứng lại. Anh bỗng lo lo, không biết Yeo Kyeong có nói những lời không nên nói hay không. Nhưng Yeo Kyeong lại ngập ngừng một hồi rồi mới nói:

“Em... muốn vẽ chị. Em tốt nghiệp đại học mỹ thuật đã ba năm nay, và từ đó đến giờ chưa từng cầm bút vẽ một lần nào cả. Nhưng tối hôm qua gặp chị, em lại đột nhiên muốn vẽ. Vì thế em muốn vẽ chị. Chị có thể làm người mẫu cho em được không ạ?”

“Tôi... việc đó... có thể ư?”

Eun Rim ngỡ ngàng đáp nhưng có vẻ Yeo Kyeong không mấy để ý.

“Chỉ cần chị ngồi yên một chỗ thôi mà. lát nữa em đi rồi chị hỏi anh Myeong Woo thì biết, riêng việc nói ra những lời thế này đối với em cũng đã khó khăn lắm rồi. Đây là lần đầu tiên em muốn vẽ đến thế đấy.”

Nói xong Yeo Kyeong quay sang nhìn Myeong Woo. Thoạt đầu Myeong Woo ngẩn ra mất một lát nhưng sau thấy việc này cũng không có gì xấu nên anh nhẹ nhàng gật đầu thay cho lời đồng ý.

“Tôi sẽ suy nghĩ thêm.”

Eun Rim trả lời. Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại reo lên.

“Vâng, Kim Myeong Woo nghe đây.”

Đầu bên kia vang lên tiếng ồn ào. Như có một đám đông đang xô xao vậy.

“A lô.”

Anh lặp lại.

“Em, mẹ Myeong Ji đây.”

Khuôn mặt của anh cứng lại trong giây lát. Đây là lần đầu tiên mẹ Myeong Ji chủ động gọi điện thoại cho anh trước. Luôn luôn là anh gọi điện mỗi khi muốn đến đón Myeong Ji, muốn biết Myeong Ji dạo này ra sao, có

lớn hơn nhiều không. Đột nhiên trong anh dấy lên một cảm giác bất an. Nếu không có việc gì gấp thì chắc chắn cô ấy sẽ không gọi điện, có lẽ là việc liên quan đến Myeong Ji.

“Con bé đang đi tàu điện thì tự nhiên nôn thốc nôn tháo. Em đang ở ga tàu điện gần nhà anh. Nếu anh không có gì bất tiện thì mẹ con em muốn ghé qua đó để con bé nghỉ ngơi cho khoẻ lại một chút rồi đi. Nếu anh không tiện thì đành vậy?”

Con bé bị nôn à? Anh như trút được gánh nặng đang đè lên lồng ngực, may là không phải chuyện gì quá to tát.

Anh quay lại, bắt gặp Yeo Kyeong chăm chú nhìn mình và Eun Rim đang lặng lẽ hút thuốc. Anh nói, tay vẫn giữ chặt ống nghe:

“Con bé sao rồi? Hai mẹ con mau đến đây đi. Con bé cần được ưu tiên hàng đầu. Phòng 907 nhé.”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Yeo Kyeong vừa dọn đồ ăn và bát đũa trên bàn vừa hỏi.

“Myeong Ji và mẹ con bé. Myeong Ji đang ở trên tàu điện thì đột nhiên không được khoẻ. Anh đã bảo họ qua đây nghỉ một lát.”

Nghe xong câu ấy, vẻ phức tạp dường như đồng thời lướt qua gương mặt hai người phụ nữ. Myeong Woo rút tay vào túi quần và nhìn Eun Rim. Đột nhiên, anh thấy lo lo, nhớ đâu Yeon Sook sẽ thể hiện thái độ gì đó không hay với Eun Rim. Nhưng đó đều là những chuyện xưa rồi mà. Anh lại bên cửa sổ và nhìn xuống con đường phía dưới. Đèn tín hiệu đang đổi sang màu đỏ, mọi người vội vã nói nhau bằng qua đường, xe buýt đứng yên tại chỗ nhưng vẫn nổ máy chờ tiếp tục lộ trình.

“... Vậy em nên đi về thì hơn.”

Yeo Kyeong nói, vẻ không hề thoải mái. Eun Rim dù không có nơi nào để đi nhưng cũng đứng lên dợm bước như thể định rời đi cùng với Yeo Kyeong.

Đúng lúc đó tiếng chuông cửa vang lên. Chắc chắn là Yeon Sook, cô ấy vừa bảo đang ở ga tàu điện cơ mà, làm sao có thể đến nơi nhanh thế được nhỉ. Mới bằng ấy thời gian mà đã bấm được chuông cửa thì chỉ có thể là đứng dưới sảnh gọi điện thoại công cộng lên thôi. Chẳng lẽ vừa nãy Yeon Sook dùng điện thoại công cộng ở tầng một? Cô ấy đã ở tầng một nhưng lại đang nói là đang ở ga tàu điện? Mặc kệ, anh đi ra mở cửa. Ngay khi cánh cửa mở ra, trước mắt anh là một phụ nữ bế đứa bé đang tựa vào người mình. Dáng dấp cô cao ráo, mái tóc cắt ngắn, đường nét không quá đẹp nhưng lại đem đến cho người đối diện cảm giác dịu dàng và trầm lặng. Quần áo hai mẹ con vẫn còn ngai ngái mùi nôn của Myeong Ji. Vừa bước vào nhà, ánh mắt Yeon Sook ngay lập tức bắt gặp Eun Rim.

“Chị... Lâu rồi mới gặp.”

Eun Rim nói chậm rãi. Bất kỳ ai nghe thấy cũng nhận ra câu chào của cô gượng gạo làm sao, như thể Eun Rim không đủ tự tin để chào hỏi vậy. Yeon Sook đang thản nhiên bước vào phòng bỗng đành mặt lại, tựa hồ sắp lên cơn co giật, không sao rời mắt khỏi Eun Rim. Myeong Woo vội vàng đỡ lấy Myeong Ji. Con bé lúc nào cũng hoạt bát lanh lợi, vậy mà giờ hai mắt nhắm nghiền, nằm ngoan ngoãn trong vòng tay bố. Myeong Woo đặt con lên giường rồi đi lấy một cái khăn ấm, lau tay, chân và vết nôn còn dính lại trên áo cho nó.

“Sao con bé lại bị nôn?”

“Bọn em đến lễ mừng thọ của dì ở phường Banghak. Buổi sáng nó ăn tôm rán để từ hôm qua, chắc vì thế mà bị nôn. Nếu chỉ nhẹ thôi thì em đã đưa con về nhà luôn. Nhưng tình hình thế này... đành nhờ đến anh.”

Yeon Sook kết thúc lời giải thích của mình bằng “tình hình thế này” và lại chuyển ánh mắt từ Myeong Woo sang nhìn thẳng vào Eun Rim. Trong ba người phụ nữ, Eun Rim là người bàng hoàng nhất, cô vội vàng cúi đầu khi chạm phải ánh mắt của Yeon Sook. Tiếng thở dài của Eun Rim lan khắp phòng.

“Em cho con bé uống thuốc chưa?”

“Vừa nãy nó uống rồi.”

“Tiện đây anh cũng nói luôn, em phải cho con bé ăn uống cẩn thận chứ.”

Myeong Woo vừa đặt con nằm lại ngay ngắn trên giường vừa nói bằng giọng gay gắt.

“Anh có tư cách nói câu đó hay sao!”

Yeon Sook không chịu thua, đốp lại ngay. Cô phản ứng nhanh nhẹn và có phần lớn tiếng. Eun Rim và Yeo Kyeong đứng nhìn ba người trước kia từng là một gia đình, ánh mắt đầy ái ngại.

Myeong Woo đáp lại chần cho Myeong Ji, nhận ra mình vừa mắc phải sai lầm. Yeon Sook vẫn cố chấp như vậy, cô không hề thay đổi. Cô bạn cùng chung vốn mở hiệu sách với Yeon Sook từng nói với anh, Yeon Sook mong mỗi lần anh đến thăm Myeong Ji, hai người không chạm mặt nhau thì tốt hơn. Lúc đó anh không hiểu. Đó cũng là một dạng của tính cố chấp. Lại có lần bạn của Yeon Sook nói, cô ấy muốn một ngày nào đó, hai người trở về như xưa. Lúc ấy anh cũng không hiểu, chỉ nghĩ đó đơn giản là lời khuyên chung chung dành cho cặp vợ chồng đã chia tay mà thôi. Nhưng lần trước, khi đưa Myeong Ji về, anh thấy Yeon Sook đang ngồi trong hiệu sách. Bình thường, mỗi khi biết anh đưa con về, cô luôn ngồi trong nhà để tránh không phải chạm mặt.

Cô kéo tấm rèm che nhà trong lên và hỏi anh có muốn cùng ngồi uống cốc trà không. Lời đề nghị bất ngờ là vậy nhưng anh vẫn đồng ý. Anh bước vào nhà, Yeon Sook đang ru Myeong Ji ngủ, cô nói với anh:

— Có người đã cầu hôn em.

Anh đáp lại rằng anh cũng mong cô tái hôn. Anh nói cô vẫn còn trẻ, sau khi tái hôn có thể giao Myeong Ji cho anh nuôi cũng được. Nhưng nghe xong câu nói đó, cô đang ngồi khoanh chân bỗng quay sang nhìn anh bằng ánh mắt sắc như dao.

— Gửi con cho anh làm sao được. Nếu anh định tách em khỏi con thì em thà ở vậy nuôi con đến già còn hơn. Chỉ cần con bé muốn, em có lấy gã gù

cũng được, nhưng...

Yeon Sook nói với giọng trầm buồn. Lúc đó anh cũng không nhận ra, cô nhắc đến con bé thay vì lời đề nghị muốn quay lại. Vậy mà anh hoàn toàn không biết. Hai người đã chia tay được ba năm, anh chỉ nghĩ mình đã được giải phóng khỏi dây xích giả dối mà quên rằng cũng cần hiểu và đặt mình vào vị trí của Yeon Sook nữa.

Nhưng giờ đây, khi đứng trước hai người phụ nữ có quan hệ với anh, Yeon Sook đã phớt lờ họ, quên luôn đứa con mà cô coi trọng hơn cả mạng sống đang ồm kia để hỏi anh một câu về tư cách làm cha. Giờ thì anh đã vỡ ra.

Myeong Woo vuốt ve mái tóc của đứa con gái đang say giấc. Sau khi được đắp chăn, con bé nhanh chóng nhắm nghiền mắt lại và thiếp đi. Đôi môi nó hơi hé mở, đỏ mọng như quả anh đào.

“Mọi người ngồi đi chứ.”

Myeong Woo trấn tĩnh lại, đứng lên khỏi giường và bảo với ba người phụ nữ. Có vẻ cả ba không ai có ý định di chuyển trước. Myeong Woo đi đến ngồi xuống chiếc ghế bên bàn làm việc và hút thuốc. Tiếp sau đó Yeon Kyeong di chuyển, ngồi xuống xô pha. Yeon Sook cũng từ từ ngồi xuống, cuối cùng là Eun Rim. Ba người phụ nữ ngồi thành một hàng trên ghế xô pha. Myeong Woo định nhìn họ lâu hơn nhưng anh sợ mình sẽ không nhìn được mà bật cười. Có người đàn ông nào may mắn như anh không, cùng một lúc có cả người yêu cũ, vợ cũ, người yêu hiện tại – cả ba người phụ nữ ngồi thành hàng trên ghế xô pha trong nhà.

Bầu không khí im lặng kéo dài một lúc, Eun Rim với tay lấy bao thuốc lá đặt trước mặt Myeong Woo, rút ra một điếu châm lửa hút, tiếp theo đó là Yeon Sook. Cuối cùng Yeon Kyeong cũng nhặt lấy bao thuốc lá, rút một điếu đưa lên miệng. Myeong Woo quay ra nhìn đứa con gái đang ngủ rồi đứng lên bật công tắc máy lọc không khí, đoạn lại trở về ghế ngồi.

“Có ai muốn uống cà phê không?”

“Có.”

Myeong Woo vừa nói dứt câu Yeon Sook đã đáp ngay. Như thể cô chỉ chờ anh mở lời vậy. Myeong Woo đứng lên lần nữa, rót chỗ cà phê còn trong ấm cho Yeon Sook rồi bật công tắc máy pha. Bấy giờ mọi người mới nhận ra trong phòng chỉ có duy nhất âm thanh phát ra từ máy pha cà phê. Sự cô quạnh đã tìm đến căn phòng này, khiến ai cũng cảm thấy thật nặng nề, gượng gạo.

“Đợi Myeong Ji tỉnh dậy anh sẽ đưa con bé về nhà. Em không phải lo đâu.”

“Anh muốn bảo em đi chứ gì?”

Yeon Sook chen ngang trước cả khi Myeong Woo dứt lời. Ngôn từ của cô chứa đầy gai nhọn. Cô cũng không hề có ý định che giấu điều đó. Nhưng có lẽ người nghe còn nhận thấy trong đó cả sự trẻ con. Myeong Woo tạm thời im lặng. Anh quay ra nhìn Yeon Kyeong và Eun Rim. Không lý nào cả hai cô không cảm nhận được mùi căng thẳng ở đây. Myeong Woo thở dài. Chuyện bốn người đối mặt nhau như ngày hôm nay, ngay cả trong mơ anh cũng chưa từng nghĩ đến.

Người có nhiều điều muốn nói nhất có lẽ là Yeon Sook. Yeon Sook vất vả trên sân và gậy tàn thuốc rất điêu luyện. Hành động không giống với Yeon Sook ngày thường chút nào. Tuy tính cách cô ấy có phần cứng nhắc nhưng không phải là người hấp tấp hay hành động bừa bãi câu thả. Vì vậy cô ấy dắt Myeong Ji đến tận nhà Myeong Woo chắc chắn không chỉ bởi con bé bị ốm. Hẳn cô ấy đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Chưa biết chừng cô ấy còn định nhờ Myeong Ji làm cây cầu, dần dần kết nối hai người lại với nhau. Myeong Woo chợt nhận ra ý định đó của Yeon Sook nhưng đến nước này thì đã chẳng thay đổi được gì.

Yeon Sook rít một hơi thuốc thật sâu. Nhìn chiếc cùi chỏ run run cũng đủ thấy cô đang khá kích động. Dự cảm của Myeong Woo vẫn luôn chính xác, mũi nhọn sẽ nhanh chóng nhắm về phía Eun Rim thôi.

“Cô ở đây từ bao giờ vậy?”

Sau một hồi run rẩy, Yeon Sook đột nhiên quay sang Eun Rim hỏi. Thái độ như thể khó lòng chờ đợi lâu hơn nữa. Để kìm nén những cảm xúc đang trào dâng dữ dội, cô phải ra sức nhay môi. Trước cảnh tượng hệt như vợ đang tra hỏi người thiếp của chồng ấy, chính Myeong Woo cũng sững sờ mất một lúc. Không chỉ riêng anh, cả Eun Rim và Yeo Kyeong ngồi bên cạnh đều giật nảy mình.

“Cô ấy đến hôm qua.”

Myeong Woo lên tiếng đáp thay như cố can ngăn.

“Em không hỏi anh!”

Yeon Sook cắt lời Myeong Woo.

“Cô đến đây từ bao giờ?”

Yeon Sook lặp lại câu hỏi như người đang hỏi cung. Eun Rim ngẩng đầu lên.

“Chị ạ, em... bảy năm rồi... đây là lần đầu tiên...”

“Không cần biện minh đâu! Cô đến Seoul để lại làm thế này hả? Chồng cô hiện giờ thế nào mà cô lại có thể làm cái việc như thế này, hả?”

“Em làm sao thế?”

Myeong Woo ngắt lời Yeon Sook.

“Anh hỏi tại sao em lại thế ư? Chẳng lẽ em không có quyền nói như vậy với cô ta sao? Chẳng lẽ em không được hận thứ đàn bà đã làm thay đổi cả cuộc đời em hay sao?”

Yeo Kyeong mở to mắt ngạc nhiên. Cần cổ Myeong Woo vừa dựng thẳng lên thoát chốc gục xuống như bị rút hết sức lực. Anh cúi đầu đưa tay vò vò mái tóc.

“Tôi hỏi cô đến Seoul khi nào?”

Yeon Sook hạ giọng hỏi lại.

“... Khoảng mười ngày trước ạ.”

“Bây giờ cô đang ở đâu?”

“Em vẫn chưa tìm được chỗ ở.”

“Không phải cô vẫn chưa tìm được mà thực ra là cô đang ở đây, đúng không? Nếu không thì chắc vẫn chưa làm được thủ tục ly hôn với con người đang ngồi trong tù kia chứ gì. Tại sao biết là tôi đến mà cô vẫn thản nhiên ngồi đây được hả? Tại sao lại có người mặt dày đến thế?”

“Chị à, chúng em... Chị đừng như vậy. Em không làm điều gì có lỗi với chị cả. Đều là những chuyện rất lâu rồi mà. Sao chị lại đối xử với em như vậy?”

Eun Rim nói với giọng khẩn cầu. Gương mặt Yeon Sook thoáng hiện ra nụ cười mỉa mai.

“Tại sao tôi lại như thế à? Đều là chuyện của ngày xưa? Cô không làm gì sai à? Cô tưởng tôi tha thứ cho cô rồi sao? Sau khi hai người biến tôi thành con ngốc thế này? Khi chúng ta còn ở phường Garibong tôi đã hỏi rồi đúng không? Tin đồn hai người có quan hệ với nhau là thật hay giả. Lúc đó cô đã trả lời rằng giữa hai người chỉ là tình đồng nghiệp. Bây giờ tôi đã tự trách bản thân rất nhiều. Hóa ra tình đồng nghiệp lại có thể thân thiết, coi trọng và quyến luyến nhau đến mức bị người khác nghi ngờ như vậy. Đúng vậy, phụ nữ có chồng mà như thế được sao? Tôi không biết gì cả cho đến tận lúc kết hôn. Mọi người bàn tán gì tôi cũng không tin. Nhưng đến một ngày tôi phát hiện ra mình đang sống với khúc gỗ. Phải rất lâu sau tôi mới biết được những gì cô và anh ta đã làm. Tình đồng nghiệp của hai người thật vĩ đại... Hai người không chỉ hủy hoại cuộc đời của một hai người đâu. Hai người bỏ đi như thế là xong sao? Chúng tôi đặt hy vọng vào các người để rồi nhận được sự bỏ rơi sao? Các người có biết không hả? Các người bỏ đi thì các người biết được sao?”

Yeon Sook bật khóc. Có lẽ cô đã khóc từ lúc bật ra hai tiếng “hy vọng”, từ lúc cô nói mình vẫn đặt hy vọng vào anh. Ánh mắt Eun Rim đờ đẫn dán chặt vào bức tường bên kia. Myeong Woo từ từ ngẩng đầu lên. Người ta vẫn bảo con người một khi đã trắng tay thì chẳng sợ gì nữa cả. Yeo Kyeong

đứng lên lạch cạch thu dọn hộp đựng cơm. Ánh mắt Myeong Woo di chuyển theo từng động tác của cô. Nhưng ánh mắt đó vẫn đờ đẫn vô hồn.

“Em về trước đây. Đến giờ em phải đi rồi. Anh Myeong Woo, lát nữa anh gọi cho em nhé.”

Yeo Kyeong đóng cửa lại bỏ đi. Bầu không khí nặng nề một lần nữa bao trùm lên ba người. Nếu Yeon Sook là người nhanh nhạy tinh ý một chút, hẳn sẽ nhận ra đối thủ cần chiến đấu. Không phải Eun Rim mà là Yeo Kyeong. Cũng không hẳn, nếu là Yeon Sook của ngày thường, chắc chắn cô sẽ dễ dàng nhận ra ngay, nhưng tình huống của cô lúc này quả là bất lợi.

“Giờ thì anh đừng nghĩ sẽ được gặp lại Myeong Ji nữa.”

Không biết Yeon Sook nghĩ gì mà tự nhiên cô đứng bật dậy và nói vậy.

“Thay vì để con bé nhớ tới một người bố xấu xa như anh, thà cứ coi như bố nó chết rồi còn hơn.”

Yeon Sook lật tấm chăn đang đắp trên người Myeong Ji ra. Bây giờ, Myeong Woo đang ủ rũ ngồi trên ghế mới vội vã đứng bật dậy giữ tay Yeon Sook lại. Anh vô cùng giận dữ.

“Con bé đang ốm. Tôi bảo nó đang ốm.”

“Ốm thì sao! Nếu nó có chết vì tiêu chảy cũng chẳng liên quan gì đến anh!”

Yeon Sook hét lên độc địa. Myeong Ji giật mình mệt mỏi mở mắt ra. Myeong Woo đang giữ tay Yeon Sook hạ giọng nói như van:

“Thôi được rồi... Anh sẽ đưa con bé về bằng xe của anh. Cứ cho rằng anh là kẻ xấu xa, đê tiện, có chết ngay ở đây cũng đáng, nhưng con bé đang ốm. Trước tiên để anh đưa con bé về nhà yên ổn đã. Mẹ Myeong Ji, anh xin em đấy.”

Yeon Sook trước đó hung hăng là thế, nghe Myeong Woo nói xong cũng thả lỏng người, để cho anh bế Myeong Ji. Cánh tay con bé nằm gọn trong vòng tay anh, đầu ngả vào vai anh. Con bé he hé mắt nhìn lướt qua Eun

Rim rời lập tức nhắm chặt lại. Eun Rim đứng đó, thần thờ nhìn hai người từng là vợ chồng ôm con ra khỏi phòng.

Myeong Woo đi trước, Yeon Sook theo sát sau anh. Nhưng cô vẫn ngoái lại nhìn phía sau thêm lần nữa.

“Đồ đàn bà xấu xa, chồng còn đang ngồi trong tù mà lại làm ra chuyện này! Mà sẽ bị trời phạt.”

Eun Rim chết lặng tại chỗ. Đến lúc này, Myeong Woo đã gần như bất lực trước những lời chì chiết của Yeon Sook, anh chỉ lén quay lại nhìn lúc đóng cửa. Eun Rim tiến lại gần giường. Cô đặt hai tay lên đúng chỗ Myeong Ji vừa nằm, như thể muốn cảm nhận hơi ấm của con bé.

Eun Rim ngồi uống rượu sô chu một mình. Ngoài cửa sổ, mặt trời mùa thu đang dần lặn xuống. Myeong Woo bước vào căn hộ, treo chùm chìa khóa lên móc treo cạnh cửa ra vào và ngồi xuống đối diện với Eun Rim. Đã có một chai rượu cạn đặt trên bàn. Myeong Woo cũng chẳng còn sức để nhìn Eun Rim nữa. Hình như hôm nay là lần đầu tiên anh thấy một ngày dài như vậy.

“Yeo Kyeong có gọi điện đến. Ba cuộc thì phải. Cô ấy bảo anh gọi lại cho cô ấy.”

Eun Rim vừa nói vừa giơ cốc rượu lên mời Myeong Woo. Myeong Woo cúi đầu xuống. Eun Rim rút tay lại và tự rót rượu vào cốc.

“Em xin lỗi. Em cũng biết phải nghĩ đến sức khỏe. Nhưng hôm nay em rất muốn uống rượu. Em xin lỗi anh.”

Nói xong, cô cảm thấy ánh mắt anh nhìn mình sắc lẹm. Eun Rim hơi hé môi. Kiểu hé môi nửa như khóc nửa như cười.

“Myeong Ji sao rồi ạ?”

“... Ừm, nó không sao.”

“Còn chị Yeon Sook?”

Ánh mắt hai người chạm nhau. Eun Rim giơ một tay che nửa mặt, vuốt từ trên xuống dưới.

“Yeon Sook trở nên nhạy cảm quá. Trước đây chị ấy không phải người như thế. Em ghét việc lên Seoul rồi gặp lại những người quen cũ. Mọi người vẫn thế. Giống như thế chỉ thấy em vậy.”

Myeong Woo cũng nghĩ vậy. Đúng lúc đó chuông điện thoại reo. Myeong Woo nhắc ống nghe lên. Là Yeo Kyeong.

“Em đây.”

“...”

“Là em, Yeo Kyeong. Anh có đang nghe không thế?”

“Có, anh đang nghe.”

Myeong Woo trả lời. Anh khá mệt mỏi nên âm sắc cũng có phần gắt gỏng.

“Anh nghĩ ai mới là người được tức giận ở đây?”

“Yeo Kyeong à, bây giờ anh thực sự rất mệt.”

“Em cũng mệt mỏi lắm. Em gọi cho anh đến ba lần rồi. Sao anh không gọi cho em? Chị Eun Rim không nhắn lại với anh à?”

“Anh vừa về đến nhà.”

“Vâng, và anh đang định gọi điện đúng không? Vừa đúng lúc anh đang cầm máy định gọi cho em đây đúng không?”

“Sao đến cả em cũng như vậy? Lát nữa chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện.”

“Em chỉ muốn biết tại sao anh không gọi điện cho em.”

“Anh vừa bảo rồi còn gì, anh mới về đến nhà.”

Anh hơi cao giọng. Hai người rơi vào im lặng.

“Lúc nào anh cũng lớn tiếng như thế. Được thôi. Anh cho em nói một câu thôi. Anh không hề gọi điện cho em. Đêm qua lúc tạm biệt, em có dặn

sáng nay anh gọi điện cho em, nhưng anh không hề gọi. Anh đừng nghĩ em định bắt bẻ. Em chỉ lấy ví dụ gần đây nhất cho những gì mà em đã cảm nhận được từ trước đến giờ. Đúng thế, giờ thì em hiểu rồi. Để em đoán xem tại sao anh lại không gọi cho em nhé? Chính là vì anh không hề muốn gọi điện cho em.

Không phải vì anh đang đi trên đường cao tốc Kyeong In thì đột nhiên bị một chiếc xe tải húc đuôi, sau đó anh được đưa thẳng đến phòng cấp cứu, bất tỉnh nhân sự, không thể cung cấp bất cứ thông tin gì, cảnh sát chỉ có thể dựa vào chứng minh thư của anh để lấy địa chỉ nhà và gọi điện về nhà anh, nhưng nhà anh không có ai, điện thoại cũng ở chế độ trả lời tự động. Cũng không phải vì đột nhiên cảnh sát đột nhiên cầm theo lý lịch tư pháp của anh từ đời thuở nào đến tuyên bố bắt anh nên giờ anh đang ở phòng giam không liên lạc lại được. Anh không gọi chỉ vì anh không muốn gọi mà thôi. Bây giờ thì em đã hiểu. Em nói đúng rồi phải không?”

“Yeo Kyeong à.”

“Vâng. Em là Moon Yeo Kyeong đây. Eun Rim cũng ở đó phải không? Giờ chị ấy đang làm gì? Chắc là chị ấy đang nghe cuộc đối thoại của anh và em đúng không? Hóa ra nguyên nhân khiến anh ly hôn là do chị ấy. Anh sợ cái gì vậy? Sợ nếu anh nói thật với em rằng người phụ nữ tên No Eun Rim ấy không đơn thuần là em gái của bạn thân anh thì em, Moon Yeo Kyeong, sẽ lấy đôi giày cao gót đang đi mà đập vào đầu anh cho anh tỉnh ra ư?”

“Em uống rượu đấy à?”

“Không. Em không rảnh vậy đâu. Em không ngốc mà từ bỏ công việc để tranh giành tình yêu với người khác. Chà, bây giờ mới là câu mà em muốn nói nhất. Em không sao hiểu được hai người. Mọi quan hệ của hai người quá phức tạp và không bình thường. Hình như chính hai người cũng làm tổn thương nhau theo một cách khác người, hơn nữa cả hai đang bị trói chặt với nhau bởi quá khứ. Em không muốn chen vào đó đâu. Em vẫn còn trẻ, cũng không có quá khứ phức tạp như thế. Cảm giác của em khi chứng kiến vợ cũ của anh lăng mạ người yêu cũ của anh hôm nay thế nào thì giờ cũng không

quan trọng nữa. Chỉ là hiện tại em dần thấy chán ghét anh. Những người xung quanh anh, cách nghĩ, việc làm của họ... Em đều ghét cả... Thật bất thiêu... Em nói xong rồi. Anh có gì muốn nói với em không?”

“...”

“Em hỏi anh có gì muốn nói với em không?”

“... Anh sẽ gọi lại sau. Về việc ngày hôm nay, anh xin lỗi.”

Trước khi anh nói hết câu, điện thoại đã bị dập một cách phũ phàng. Myeong Woo ngồi thừ ra một lúc, trên tay vẫn cầm điện thoại. Rồi dường như cảm nhận được ánh mắt Eun Rim từ phía sau, anh chợt quay lại và bắt gặp Eun Rim cụp vội mắt xuống.

“Ngày mai em sẽ rời khỏi đây. Vừa nãy em đã gọi được cho gia đình người dì rồi.”

Myeong Woo không nói câu nào, tiến lại bàn làm việc và mở máy tính lên. Những lúc như thế này, nếu có việc gì để làm có khi mọi chuyện lại dễ giải quyết hơn. Nhưng hiện tại Myeong Woo chẳng có việc gì làm. Anh đang nghĩ có nên nhận việc mà người em khóa dưới mới giới thiệu cho không. Đó là công việc chuyển thể các kịch bản phim được trình chiếu trên truyền hình thành tiểu thuyết. Mặc dù đó không phải công việc anh muốn nhưng nó còn tốt hơn nhiều so với việc cứ ngồi không trước bàn như thế này. Anh tắt máy tính đi và lấy hai tay vò đầu. Nghe sau lưng âm thanh nghẹn ngào như tiếng nấc, anh cũng không quay người lại.

Eun Rim nói đúng. Tất cả mọi người đều trở nên yếu mềm và nhạy cảm hơn. Cả Yeon Sook và Eun Rim. Eun Rim vốn không phải người phụ nữ yếu đuối như thế, cô không phải người tự làm khổ bản thân bằng cách ngồi đó uống rượu sô chu một mình. Và hơn hết, những gì Yeo Kyeong nói lại càng đúng. Họ đã dùng quá khứ phức tạp để duy trì mối quan hệ không bình thường này, đồng thời cũng đang giày vò nhau theo một cách không giống ai. Thật là nực cười. Yeo Kyeong đã đúng. Anh lấy hai tay bưng mặt.

Chương 8: Những tháng ngày suy sụp trong ký ức

Tôi còn chịu đựng được đến bây giờ là bởi tận sâu trong tâm hồn vẫn còn một sợi dây đàn đang rung lên.

Nỗi cô đơn bị bỏ lại một mình nơi tất cả mọi người đã rời đi như dính chặt vào bầu không khí ẩm ướt. Tôi tin rằng dù Đông Âu có tan rã chẳng nữa thì phong trào công nhân sẽ vẫn tiếp tục diễn ra.

Không nên ngồi lì trong nỗi cô đơn của chính mình, cần nỗ lực hơn nữa để mang đến cho những người còn đang đau khổ hơn mình kia dù chỉ là một cung đàn.

Đôi khi chính những suy nghĩ này lại đưa tôi vào một nỗi cô đơn khác.

Mưa rất to mà anh Geon Seop vẫn chưa về.

Đã là ngày thứ tư không có chút tin tức nào của anh ấy.

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

tháng 8 năm 1992.

Những cơn gió lạnh ập vào mặt khiến đầu mũi cũng thấy lạnh buốt.

Từ tối nay trời bắt đầu trở lạnh. Anh đứng trước một chiếc xe kéo chất đầy quýt. Có vẻ chưa vào chính vụ nên ngoài vỏ quýt vẫn còn nhiều mảng xanh xanh. Hẳn khi sắc xanh bị xóa khỏi màu quýt tràn ngập hai bên đường này thì mùa đông mới thực sự đến. Nói cách khác, vỏ quýt còn xanh chính là dấu hiệu cho thấy mùa thu vẫn còn lưu luyến quanh đây.

Anh nhận túi quýt từ người đàn ông trung niên mặc áo khoác lông ngỗng. Người đàn ông không hỏi han gì chỉ xuýt xoa:

“Quýt ngọt lắm! Ngon lắm!”

Anh rẽ vào một ngõ tối trên đường. Mua lấy một túi quýt hoặc khoai lang và hạt dẻ nướng đã bắt đầu được bán, những người đàn ông dựng đứng cổ áo, rẽ vào con ngõ. Không khí trong ngõ nồng nặc toàn mùi rượu từ những người đàn ông rủ nhau đi uống sau giờ làm. Miệng họ thỉnh thoảng lại phả ra từng đợt khói trắng. Vẫn còn một vài cây xanh chưa rụng hết lá, đứng qua đừa lại trong cơn gió lạnh mùa thu, trông đến yếu ớt thê lương. Anh nhổ nước bọt xuống vệ đường và nhìn lên ngôi nhà ba tầng mái ngói đỏ.

Lần đầu tiên anh đến nơi này gặp Yeo Kyeong là một ngày mùa xuân ấm áp. Bên tường, cây mộc liên cao vượt mái nhà nở hoa trắng muốt, còn anh đứng ở ven đường, cảm tưởng như nghe rõ tiếng trái tim mình đang đập rộn lên trong lồng ngực. Đã lâu lắm rồi, anh mới cảm thấy vui như thế, cũng lâu lắm rồi mới có cảm giác hạnh phúc và phập phồng hy vọng mỗi khi đến thăm ai đó. Chính vì thế, cảm giác rung động ấy mới là ký ức đáng trân trọng và thần kỳ nhất. Ngày hôm ấy, Yeo Kyeong mặc áo khoác len trắng kết hợp cùng váy xòe cốt tông trắng, bước lại phía anh như một thiên thần tuyết.

Anh chậm chậm bước từng bước lên cầu thang dẫn từ tầng một lên tầng hai. Giống như con cá lặn ngược lại vết tích của ký ức, trái tim anh đập mạnh liên hồi. Lên đến tầng ba anh liền trông thấy cánh cửa gỗ treo tấm biển “Phòng vẽ Yeo Myeong”. Ánh đèn huỳnh quang trắng hắt ra qua khe cửa. Anh hơi lưỡng lự rồi đẩy cửa bước vào. Các học sinh đã về hết nên phòng vẽ yên lặng như tờ, chỉ có một cô gái đang cúi đầu dọn dẹp các dụng cụ vẽ trong một góc phòng. Là cô gái cùng Yeo Kyeong vận hành phòng vẽ này.

“Ôi, anh đến có việc gì vậy ạ?”

Cô gái với mái tóc dài uốn xoắn cột lên, vừa chỉnh trang lại chiếc áo ca đi gan màu nâu sẫm vừa e dè hỏi.

“Làm thế nào nhỉ? Giờ Yeo Kyeong không có ở đây.”

Anh biết Yeo Kyeong không có ở đây. Ngay khi bước vào phòng vẽ rộng hơn bốn mươi mét vuông này anh đã cảm thấy thế.

Cô gái lưỡng lự giây lát rồi kéo ghế tới trước mặt anh.

“Anh ngồi đây một lát. Em đi pha trà.”

Một thoáng bối rối sượt qua trước mắt anh.

“Cô ấy... Đi đâu rồi?”

“Ồm... Nói thế nào nhỉ... Mấy hôm trước Yeo Kyeong đến bảo rằng muốn đi đổi gió, rồi lái xe đi mất.”

“Vậ à.”

Anh rút một điều thuốc lá trong túi áo khoác ra đưa lên miệng. Cô gái vẫn vắn vẹo hai bàn tay vẻ như rất khó xử. Phải đến lúc này anh mới nhớ ra cần đưa cho cô túi quýt mua khi nãy.

“Em cầm cái này đi!”

Cô gái lại thoáng lưỡng lự, đưa tay nhận lấy túi quýt của anh rồi nói:

“Không phải là mang đến cho em, không biết em nhận có được không ạ?”

Cô khẽ cười, tiếp lời:

“Anh ngồi đi ạ. Dù sao cũng đã đến rồi, phải uống một chén trà chứ. Chỗ bọn em có trà mộc qua.”

Rồi cô đẩy cánh cửa nhỏ đi vào trong. Anh ngậm điều thuốc lá, nhìn quanh căn phòng thoáng thoáng mùi dầu thông. Bệ cửa sổ với một hàng những bức tượng thạch cao trắng điêu khắc gương mặt người phương Tây tuyệt đẹp, khung, giá vẽ và cả những cuộn giấy vẽ chất đống. Đứng từ cửa có thể trông thấy một đôi dép lê dính bông hoa đỏ trên quai ở phía xa xa. Đó có phải dép của Yeo Kyeong không nhỉ, anh rít một hơi thuốc. Xem ra đã lâu lắm rồi mình mới ghé lại đây.

“Anh ngồi đi ạ, hơi lộn xộn một chút nhưng mà...”

Cô gái pha xong trà mộc qua đi ra, đưa cho anh một cái ghế gỗ. Anh ngồi đối diện cô và nhận lấy cốc trà. Cả trong chiếc giỏ ở góc phòng vẽ đặt tấm bảng cũng chứa đầy mộc qua.

“Thơm quá.”

Anh nhấp một ngụm trà, nói.

“Vâng. Anh uống nhiều chút đi ạ. Yeo Kyeong hôm trước đi chợ Gyeongdong lúc sớm tinh mơ đã mua một giỏ mang về. Nhưng, hai người đang cãi nhau à?”

Anh đang định nhấp thêm ngụm trà nóng thì cô gái bỗng hỏi. Thấy anh nhìn cốc trà, vẻ buồn bã, cô lại vội vàng cười pha trò.

“Yeo Kyeong có lúc cũng cứng đầu, nhưng không giận lâu đâu. Chắc là đi Hangyeryeong thôi. Hay để em tìm cho anh số điện thoại ở đó nhé.”

Cô gái này là bạn học với Yeo Kyeong, anh đã gặp mấy lần, lần nào cô cũng rất điềm đạm nên luôn cảm thấy cô như lớn hơn Yeo Kyeong một hai tuổi vậy. Anh tránh ánh mắt bình tĩnh của cô, cào cào mái tóc lạnh băng.

“Thôi, không cần đâu.”

Hai người cũng chẳng có chuyện gì để nói, chỉ ngồi đối diện nhau uống trà, vị trà mộc qua quá nồng còn nước thì quá nóng. Nhưng cô gái đã mất công pha trà, không thể chỉ nhấp mấy ngụm rồi bỏ đấy đi luôn, nên anh rất lúng túng. Như để phá vỡ bầu không khí im lặng trong phòng, cô gái ho khẽ mấy tiếng.

“Phòng vẽ làm ăn được không?”

“Được chứ ạ. Yeo Kyeong làm tốt mà.”

Cuộc đối thoại lại đứt đoạn. Anh vội uống nốt chỗ trà trong cốc. Cốc họng nóng ran nhưng anh cố không để lộ ra, ngậm ngụm trà trong miệng rồi từ từ nuốt xuống. Anh đứng lên.

“Khi nào Yeo Kyeong về em sẽ báo cô ấy liên lạc với anh.”

Cô gái nói rành rọt.

Anh quay lưng và rời khỏi phòng vẽ. Lúc ra khỏi phòng, đập vào mắt anh là một bức phác thảo ai đó đang vẽ dở trên toan. Hình như là gương mặt một phụ nữ đang đứng, tay cầm chậu hoa. Anh bỗng bị thu hút, muốn quay lại xem thêm bức phác họa nhưng sợ cô gái ở phòng vẽ thấy ngại, đành cứ thế đi ra.

Yeo Kyeong đã không liên lạc suốt một tuần nay. Anh muốn chờ cô hạ hỏa, chờ cô bớt giận nên cũng không gọi điện thoại. Sở dĩ anh đường đột đến tìm cô thế này, muốn cho cô một sự bất ngờ là vì anh vốn không xem nặng chuyện kia. Yeo Kyeong là cô gái dễ giận dễ quên mà. Anh cứ ngỡ chỉ cần đến tìm cô, sau đó cùng nhau ra ngoài làm mấy cốc rượu sô chu, cả hai dốc bầu tâm sự rồi mọi chuyện sẽ nhanh chóng trở về như cũ, nhưng hóa ra anh đã lầm. Từ trước đến nay Yeo Kyeong chưa bao giờ bỏ phòng tranh đi biệt như vậy. Điều đó khiến anh lầm tưởng rằng lúc nào cô cũng sẽ ở đó. Giá biết trước cô sẽ bỏ đi thế này thì anh đã sớm gọi điện thoại. Anh đã sai lầm khi cho rằng Yeo Kyeong sẽ luôn đứng một chỗ chờ mình nên mới lần lữa đến bây giờ.

Anh dùng hai ngón tay kẹp điếu thuốc đang hút trong miệng, ném vào thùng rác và bước ra đường. Trong một góc con ngõ, ánh đèn sáng hắt ra từ các quán hàng rong ven đường. Bước chân anh dừng lại trước một quán có tên “Ngôi nhà hoàng hôn”. Ánh đèn trắng xanh bên trong in rõ trên tấm vách ni lông bóng những đôi nam nữ đang ngồi cạnh nhau. Mùi lươn nướng dậy lên trong không khí, con ngõ nhỏ càng lúc càng thừa thớt người qua lại, chỉ nghe thấy tiếng gió lùa qua những tấm vách ni lông phàn phật. Thỉnh thoảng anh đến tìm Yeo Kyeong ở phòng vẽ lúc tối muộn, hai người thường ra đây gọi món canh sò và cùng uống rượu sô chu. Bà chủ quán béo tốt da ngăm đen phụ trách phục vụ khách, còn ông chồng gầy gò đảm nhiệm vai trò nấu nướng, thật là một gia đình hòa thuận.

Anh và cô bước vào ngồi xuống ghế, khiến chiếc ghế gỗ kêu lên cọt két. Bà chủ quán tươi cười chào hỏi họ như khách quen:

“Canh sò và rượu sô chu đúng không?”

Ngày ấy, khi anh và Yeo Kyeong ngồi đây ăn canh sò uống rượu sô chu, liệu cũng có một người đàn ông cô đơn đi dọc con ngõ như anh bây giờ hay không, và bóng hai người cũng in trên những tấm bạt ni lông như vậy chứ.

Vừa vào nhà anh đã bước ngay đến bên chiếc điện thoại bàn. Trên màn hình, ngoài đồng hồ hiển thị mười một giờ mười phút ra, không còn thông báo gì khác. Không hề có cuộc gọi nhỡ. Anh nhìn quanh căn phòng một lượt như thể mình chỉ là khách du lịch vào nghỉ trọ. Không gian quá yên tĩnh. Căn phòng suốt ngày nay không có lấy một tiếng chuông điện thoại, luôn chìm trong sự im lặng nặng nề và đáng sợ như vậy. Myeong Woo đi vào bếp, bật máy pha cà phê lên sau đó cởi áo khoác ném lên giường và nặng nề thả mình xuống ghế xô pha.

Lần đầu lên Seoul, sau khi lắp xong điện thoại bàn mã vùng Seoul, anh đã gọi cho em gái Myeong Hee và bố mẹ ở thành phố J. Ngoài họ ra, anh không còn ai để gọi điện nữa. Đương nhiên anh cũng không nhận được điện thoại từ ai ngoài họ. Vậy mà thỉnh thoảng chuông điện thoại nhà cũng reo. Khi anh đang đun nước nấu mì, lúc tìm sách trên giá, tiếng chuông điện thoại vang lên như một sự ngẫu nhiên. Anh đến gần điện thoại, đợi chuông đổ thêm mấy tiếng nữa mới chậm rãi đặt tay lên ống nghe. Nhưng anh cũng chẳng vội bắt lời, anh thường chờ đợi. Anh muốn đoán xem người gọi đến là ai. A, hay là người ta gọi nhầm. Anh đang mong đợi ai gọi nhầm đây. Ngoài gia đình ra anh không hề cho ai số điện thoại nhà, nên thực ra đa số các cuộc gọi đến đều là gọi nhầm. Có vẻ số điện thoại này trước đây thuộc về một học viện nào đó, anh thường phải nghe thấy tiếng trẻ con và tiếng phụ huynh ở đầu dây bên kia.

— Đó có phải là Học viện Soksem không ạ?

— Không phải, chị gọi nhầm máy rồi.

— Đó là Học viện Soksem phải không?

— Không phải, đây là nhà riêng ạ.

— Rõ ràng đây là số của Học viện Soksem mà.

— Không phải ạ.

— Học viện Soksem phải không?

— Không phải, không phải. Tôi đã bảo không phải cơ mà.

Bất kỳ ai cũng có thể gọi nhầm điện thoại. Anh cũng vậy thôi. Có lần vào buổi sáng một hôm nào đó, anh đã gọi điện đến một quán ăn Trung Quốc. Bởi vì số điện thoại đó được dán ngay trên tường bếp. Hình như đêm hôm trước anh đã thức trắng nên cứ nghĩ giờ đang là buổi chiều. Một cô gái giọng vẫn còn ngái ngủ bắt máy.

— A lô. A lô...

— A lô. Tôi gọi từ căn hộ trong khu chung cư Donggu. Cho tôi hai suất mì đen...

— Bây giờ là mấy giờ hả? Chúng tôi không bán hàng giờ này.

Điện thoại bị ngắt đột ngột. Anh quay ra nhìn đồng hồ. Lúc đó mới là bảy giờ ba mươi phút sáng. Mắt dần díp lại, anh định chui vào ổ chăn ngủ tiếp, nhưng tự nhiên ngã sấp mặt, khi đó không nhớ anh có khóc không nhỉ.

Anh đứng dậy định thay quần áo. Bộ đồ thể thao, treo ở đầu giường, nhưng không hiểu sao anh lại bất giác nhìn ra sau. Cảm giác như có ai đó đang ở bên cạnh nhìn mình. Ngoài bàn làm việc trống không và căn phòng bếp với những đồ dùng sinh hoạt tối thiểu thì ở đây chẳng có gì. Anh thay sang chiếc quần thể thao màu đen. Đang định nhặt bộ đồ vừa cởi ra vứt trên giường đem treo thì bóng dáng Eun Rim lại hiện lên trong đầu anh. Cô từng dùng hai tay xoa xoa lên phần giường mà Myeong Ji vừa nằm trước đó. Sau khi cô đi khỏi, không hiểu sao hình ảnh đó cứ thường xuyên hiện lên sống động trước mắt anh mỗi khi anh nghĩ về cô. Eun Rim nói rằng mình đến nhà người dì. Sau khi thu dọn đồ đạc vào túi xách, trước lúc rời khỏi nhà anh, cô có để lại cho anh một tin nhắn thoại.

— Em, Eun Rim đây. Nói vào hộp thoại thế này em thấy thế nào ấy. Khó khăn lắm em mới liên lạc được với người trước đây đã hẹn gặp nhau ở

Seoul. Và em cũng đã thuê được một căn phòng gần nhà dì em, ở phường Samyang. Em vẫn đang tìm việc. Ôi, nói chuyện với cái máy thế này gượng gạo lắm. Lần sau em sẽ gọi lại nhé...

Vậy đó. Eun Rim đã trốn đi đâu không biết. Từ sau đó cô cũng chưa gọi cho anh lần nào. Cả Yeo Kyeong cũng bỏ đi, Yeon Sook và Myeong Ji cũng đi, tất cả mọi người đều rời bỏ anh, giờ chỉ có mình anh ngồi đây, hai tay đan tréo nhau, ôm lấy gáy.

Khi đó anh mười tuổi thì phải. Nhà anh chuyển đến thành phố J ở phía Nam. Đó là thành phố nổi tiếng với những căn cứ hải quân, với biển và hoa anh đào. Vào một ngày xuân, thời tiết bắt đầu ấm dần lên, và thành phố bỗng đông nghịt người. Đó cũng là thời điểm các loài hoa xuân đua nhau nở rộ. Như đáp ứng nguyện vọng của những con người đang chen chúc đổ ra đường ngắm hoa kia, chỉ sau một đêm, các loài hoa đều đua nhau khoe sắc như vừa được cây gậy thần của bà tiên chạm vào. Ở trên đời có âm có dương thì việc hoa nở rộ ở nơi này và không nở ở nơi kia cũng là điều dễ hiểu, nhưng anh không thể giải thích tại sao hoa ở đây lại nở đều và đồng loạt như thế. Điều làm anh khó hiểu hơn là những người đang đổ ra đường này, trước đây họ sống ở đâu. Dòng người đi bộ cứ nối nhau kéo dài, có khi đến tận giữa trung tâm thành phố. Mỗi khi đi dưới tán hoa nở rộ anh thường tự hỏi, những bông hoa xinh đẹp và mềm mại nhường ấy sao lại có thể mọc ra từ những thân cây xù xì như vậy được nhỉ. Dưới bầu trời xanh cao vợi vợi, những tàng cây rộ hoa trông giống hệt như trong tấm bưu thiếp mà người cậu đã sang Nhật sinh sống sau giải phóng của anh gửi về.

Những quả bóng bay được thả lên trời cao, tiếng kêu của máy quay kẹo bông, tiếng bấm máy chụp ảnh lách tách không ngừng hòa lẫn với tiếng nhạc du dương. Và mỗi khi có cơn gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa mỏng manh lại rơi lả tả xuống lòng đường.

Nhưng có một ngày, mở mắt nhìn ra ngoài đường, anh không thấy một bóng người nào nữa. Mọi người đã rời đi cả rồi. Trên con đường vắng ngắt đầy những cánh hoa rụng trắng xóa như tuyết, còn trên cây chỉ trơ lại cành

lá khăng khiu. Những đóa hoa đồng loạt nở rộ, rồi lại đồng loạt rơi rụng, chẳng rõ có phải vì đau lòng trước dòng người nườm nượp đổ ra đường ngắm hoa giờ đây đã phủ phàng quay lưng bỏ đi hay là một bà tiên nào đó đã làm phép lên từng gốc cây, khiến hoa rơi rụng, bởi vậy đường phố mới trở nên yên ắng như thế. Bước ra đường, mọi thứ cứ như trong mơ vậy, ngày vẫn tiếp diễn. Trong tiệm sửa xe Ohbok có người đang bơm hơi vào chiếc xe đạp xì lốp. Người đưa thư thùng thủng bước tới nói đùa với một cụ già trong thương hội. Bầy chó kéo băng đi lảng quăng đánh hơi, gí mũi vào hết thứ này đến thứ khác trên đường, rồi còn lục tung cả thùng rác. Nếu không có tiếng nổ của quả bóng bay, tiếng gậy của que kẹo bông gõ trực tiếp vào thính giác và bầu không khí nóng nực đầu hè đang hầm hập xung quanh, anh vẫn cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Gần đây Myeong Woo rất nhớ những ngày xưa đó. Anh nhớ những lúc rung động, lúc trống rỗng, lúc gặp gỡ, lúc chia ly, lúc hoa nở, hoa tàn, và cả sự cô độc nữa...

Có ai đó nhấn chuông cửa. Anh cơ hồ ngừng thở mất mấy nhịp.

“... Anh có ở nhà không? Em đây.”

Là giọng Myeong Hee. Lúc này anh mới dần thở lại bình thường và chậm rãi đứng lên đi ra mở cửa. Bên ngoài là Myeong Hee không hề trang điểm, chiếc áo len vắt trên vai, đứng dựa vào tường. Thấy cửa mở, cô liền bước vào phòng.

“Anh đang làm gì vậy? Em không quấy rầy anh làm việc chứ?”

“Không, anh cũng vừa về đến nhà.”

“Em muốn uống cà phê nên lên đây. Có được không?”

Myeong Hee ngồi xuống ghế xô pha, chìa ra cho anh một chiếc hộp nhựa nhỏ.

“Em mua được ít kim chi cải xanh ở trung tâm mua sắm. Ngon lắm. Anh để vào tủ lạnh mà ăn dần.”

Anh bỏ hộp kim chi vào tủ lạnh, rót cà phê ra cốc rồi ngồi xuống ghế xô pha.

“... Em không định xen vào đâu, nhưng nhìn anh thế này lại không đành lòng.”

Ngồi đối diện anh uống cà phê, Myeong Hee có vẻ rất lưỡng lự, nhưng dường như không nói không được, nên cô lại chầm chậm mở lời. Myeong Woo nhìn em gái như thể hỏi: Em nói cái gì vậy? Myeong Hee rút ra một điều thuốc lá, gõ đầu thuốc xuống bàn vài cái rồi lại nói tiếp:

“Dạo này anh có gặp Yeo Kyeong không?”

“Sao tự nhiên em hỏi vậy?”

Anh hỏi lại. Myeong Hee bỏ cốc cà phê xuống, khoanh hai tay trước ngực.

“Đêm qua Yeo Kyeong gọi cho em. Lúc đó cô ấy say lắm rồi. Anh có biết giờ cô ấy ở đâu không?”

Thay vì trả lời câu hỏi, Myeong Woo lại đứng dậy đi đổ gạt tàn. Anh đổ tàn thuốc vào thùng rác, lấy giấy lau sạch gạt tàn, sau đó còn rửa lại bằng nước, rồi lót một tấm khăn giấy, bỏ một ít bã cà phê vừa pha xuống đáy gạt tàn. Làm vậy gạt tàn sẽ không bị cáu bẩn mà sau cũng dễ lau chùi.

Myeong Hee nhìn theo bóng lưng ông anh đang cặm cụi rửa gạt tàn, lại lên tiếng:

“Cô ấy bảo đang ở Hangyeryeong...”

“...”

“Lần đầu tiên em thấy cô ấy như thế. Hồi học năm thứ tư đại học nhà cô ấy phá sản, bố qua đời, từ đó cô ấy phải gánh vác gia đình, nuôi mẹ cùng mấy đứa em. Cô ấy không phải tí người tự đứng bỏ phòng vẽ lại mà đi đây đi đó đâu. Thực sự đây là lần đầu tiên em thấy cô ấy như vậy đấy.”

Anh cầm chiếc gạt tàn đã sạch sẽ quay trở lại bàn. Khuôn mặt anh đờ đẫn. Myeong Hee nhả khói thuốc, thận trọng nhìn quanh phòng rồi hỏi:

“Mà cái cô Eun Rim kia đi rồi à?”

“Ừm.”

“Anh biết đấy, em xưa nay chẳng quan tâm chuyện quá khứ làm gì. Nhưng thấy anh sống với cái cô đó, chẳng cứ Yeo Kyeong mà chính em đây cũng muốn hỏi cho rõ ràng. Rốt cuộc anh tính thế nào đây?”

“Cái gì mà tính thế nào?”

“Cô ta không biết nghĩ hay sao?”

Myeong Hee nói với vẻ mặt như đang giải quyết công việc. Đột nhiên Myeong Woo cảm thấy cô em gái ngồi trước mình thật xa lạ.

“Yeo Kyeong đã nói thế à?”

“Yeo Kyeong có vẻ bao dung. Bảo ‘không biết nghĩ’ là câu em nói thôi.”

Myeong Woo hít một hơi thật sâu, miệng mím chặt. Myeong Hee nhìn chăm chăm vào anh trai, như muốn nhìn thấu trái tim anh.

“Có đúng là giờ đã dứt điểm rồi không? Ý em là cô ấy có thật chỉ đơn giản muốn ngủ nhờ ở nhà anh hai hôm không?”

Myeong Hee bắt đầu hỏi như tra khảo. Anh lẳng lặng dựng thẳng người lên đáp:

“Dù không đơn giản là ngủ nhờ đi nữa thì anh cũng nghĩ rằng mình không có lý do gì để phải nghe những lời này từ em.”

“Yeo Kyeong là đàn em của em. Tuy không phải em mai mối, nhưng cũng nhờ em mà cô ấy mới quen anh.”

“Vậy thì sao?”

Cằm anh hếch cao. Anh nhìn thẳng vào mắt em gái mình. Cả hai nhìn nhau như đang đọ mắt. Người phải hạ mắt trước là Myeong Woo. Thay vì trả lời, anh lại châm một điếu thuốc.

“Chẳng phải anh cũng không can thiệp vào đời sống riêng tư của em sao? Anh cũng có nhiều điều muốn nói với em lắm. Nhưng chẳng phải

chúng ta đều đang sống lịch sự với nhau và giả như không biết chuyện của nhau hay sao?”

Có vẻ anh khó mà nói tiếp được nữa. Khuôn mặt Myeong Hee chột đành lại.

“Anh thật bì ỏi.”

Myeong Woo nhìn em gái bằng ánh mắt sắc như dao. Anh nhả ra một làn khói mỏng, len qua các kẽ ngón tay, rồi tan vào không khí.

“Em biết anh định nói gì với em. Nhưng em cũng chưa từng gây náo loạn vì mấy chuyện đó. Không phải sao?”

Myeong Hee nói không chút kiêng nể. Có vẻ cô muốn đối đầu trực tiếp với anh. Ánh mắt Myeong Woo chùng hẳn xuống. Anh không còn gì để nói cả. Dù có nói thế nào đi nữa thì mọi chuyện cũng thế cả rồi. Vốn dĩ lời biện minh luôn bị làm cho dài dòng và nội dung vẫn cứ không đủ ý. Đúng vậy. Myeong Hee và cả những anh chàng từng ngủ lại trên giường của Myeong Hee đều chưa từng gây ra chuyện gì. Không có chuyện người đàn ông ngủ ở nhà cô hôm trước đến gây hấn với người đàn ông ngủ ở nhà cô hôm sau. Họ đều thu xếp gọn gàng. Myeong Woo dụi tắt điếu thuốc. Anh còn nói được gì nữa đây. Ngay khi nhìn thấy biểu hiện biết lỗi ở anh trai mình, Myeong Hee lại tiếp:

“Nhưng anh không như thế. Anh mang người yêu cũ về nhà ngủ qua đêm. Người chịu đựng điều đó là Yeo Kyeong. Anh còn gọi cả mẹ Myeong Ji đến nữa. Chưa hết! Sao anh còn dựng lại cái quá khứ chẳng lấy gì làm tốt đẹp trước mặt Myeong Ji và Yeo Kyeong?... Em rất quý anh, hơn nữa em cũng luôn cho rằng đã thành người lớn rồi thì đừng nên can thiệp vào đời sống riêng của nhau. Nhưng lần này khác. Nên em nghĩ rằng mình cần phải lên tiếng.”

“...”

“Anh không hiểu thế giới này. Anh đã sống quá lâu trong những giấc mộng rồi. Nói có vẻ hơi quá lời, nhưng thẳng thắn ra thì anh có lớn mà

chẳng có khôn. Em xin lỗi khi thốt ra câu này. Nhưng em vẫn phải nói điều em định nói đây. Đàn bà ấy mà, họ xảo quyết hơn anh tưởng tượng nhiều... Nếu đã có tuổi mà vẫn ngây thơ như thế thì là một cái tội đấy. Không phải vậy sao?”

Anh không hề nói câu nào.

“Yeo Kyeong... Đúng, bây giờ cô ấy hai mươi sáu tuổi. Anh có biết không? Năm thứ tư đại học, cô ấy bị một người đàn ông có vợ ở công ty nơi cô ấy làm thêm đùa giỡn. Sau đó anh là người đầu tiên cô ấy hẹn hò. Khuôn mặt cô ấy tổng thể cũng ưa nhìn, học lực cũng tốt. Tuy nhà cô ấy hơi khó khăn một chút nhưng cô ấy lại rất có năng lực. Nếu lấy điều kiện kết hôn để suy xét thì chẳng kiếm được mấy ai hơn cô ấy đâu. Nói thế này không phải lắm nhưng anh thử nhìn lại mình xem. Dù gì thì anh cũng là người đã từng ly hôn. Thêm vào đó, dù bây giờ Myeong Ji đang được mẹ nuôi nhưng sống ở cái xã hội như Hàn Quốc này thì con tìm về với bố chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi. Nhà mình không có tài sản gì do bố mẹ để lại, anh cũng không có công việc gì ổn định cho cam.”

“Được rồi, anh hiểu em định nói gì rồi...”

Myeong Woo ngắt lời em gái. Vẻ như thấy hơi áy náy, Myeong Hee dụi thuốc lá và nhìn anh trai.

“Em xin lỗi. Không phải em muốn làm tổn thương anh. Em chỉ thương Yeo Kyeong thôi. Thời nay khó kiếm được cô gái nào đơn thuần như Yeo Kyeong lắm. Em mong hai người sẽ tốt đẹp. Kết hôn hay không cũng không quan trọng, chỉ là đừng đẩy mối quan hệ đến tình cảnh lạ lùng này.”

Myeong Woo nhìn ra xa. Anh thấy một con nhện đang chăm chỉ chăng tơ trên một góc trần nhà. Tự nhiên anh nghĩ không hiểu làm thế nào con nhện kia leo được lên tận tầng chín này và từ khi nào nó lại chiếm được một góc nhà làm lãnh thổ riêng như vậy.

“Mẹ có gọi điện bảo tuần sau sẽ lên. Nhưng em bảo cả anh và em đều bận nên mẹ không cần phải lên nữa. Nhân lúc này, hay là anh về thăm mẹ đi.”

Myeong Hee ngồi uống cà phê thêm một lúc rồi trở xuống phòng mình. Cô kém anh sáu tuổi nhưng những lúc như thế này anh cảm thấy mình mới là em. Anh nhắc cốc cà phê đặt trên bàn mang ra bồn rửa sạch, sau đó lại ngồi xuống trước bàn làm việc.

— Anh không hiểu thế giới này. Anh đã sống quá lâu trong những giấc mộng rồi. Nói có vẻ hơi quá lời, nhưng thẳng thắn ra thì anh có lớn mà chẳng có khôn. Em xin lỗi khi thốt ra câu này. Nhưng em vẫn phải nói điều em định nói đây. Đàn bà ấy mà, họ xảo quyết hơn anh tưởng tượng nhiều... Nếu đã có tuổi mà vẫn ngây thơ như thế thì là một cái tội đấy. Không phải vậy sao?

Anh lại rút một điếu thuốc. Anh bật diêm, chụm tay lại che lửa cho khỏi tắt và châm vào điếu thuốc đang ngậm trên miệng.

— Không hiểu sao em... đã từng mơ về Utopia. Có phải vì không tồn tại trên đời nên tên nó mới là Utopia không? Ở thế giới này, chúng ta đã đem tất cả những tưởng tượng về một thế giới tốt đẹp gán cho xã hội chủ nghĩa mà không ngờ rằng điều đó chỉ có thể hoàn thành trong mơ. Em từng tin rằng tất cả rồi sẽ thành hiện thực. Một niềm tin chắc chắn. Nhưng cho đến giờ... cho đến tận giờ... em vẫn còn thấy mơ hồ trước những điều ấy.

Myeong Woo rít sâu một hơi thuốc.

— Tình hình dần trở nên bất lợi với bọn em. Công ty ra sức thuyết phục mua chuộc, người rút khỏi cuộc bãi công ngày một nhiều, cuối cùng bọn em chỉ còn lại một nhóm nhỏ. Lúc đó em bắt đầu đau bụng và nghĩ rằng phải về nhà nghỉ ngơi một chút, nhưng đã không thể nữa rồi. Bên ban chấp hành có vẻ rất bối rối. Chị ủy viên trưởng, trưởng nhóm đấu tranh, trưởng nhóm tuyên truyền, ai nấy đều rầu rĩ mặt mày. Cứ có người rút lui là tìm họ lại đập chậm đi một nhịp. Vì thế em không làm sao mở lời xin về nhà được. Thiếu một người như em thì hoạt động cũng chẳng trở ngại gì... thêm một người như em mọi thứ cũng chẳng khác biệt cho lắm... Nhưng em muốn cho mọi người thấy, dù chỉ còn một người thì em vẫn ở lại. Điều đó biết đâu

lại trở thành niềm an ủi cho những con người đang mệt mỏi và dần kiệt sức kia.

— Em không sao hiểu được hai người. Mọi quan hệ của hai người quá phức tạp và không bình thường. Hình như chính hai người cũng làm tổn thương nhau theo một cách khác người, hơn nữa cả hai đang bị trói chặt lại với nhau bởi quá khứ. Em không muốn chen vào đó đâu. Em vẫn còn trẻ, cũng không có quá khứ phức tạp như thế. Cảm giác của em khi chứng kiến vợ cũ của anh lăng mạ người yêu cũ của anh hôm nay thế nào thì giờ cũng không quan trọng nữa. Chỉ là hiện tại em dần thấy chán ghét anh. Những người xung quanh anh, cách nghĩ, việc làm của họ... Em đều ghét cả... Thật bẩn thỉu... Các người quá dị thường. Và cũng kết nối với nhau theo một cách dị thường.

Anh lại vô thức quay đầu nhìn về phía sau. Lại thật. Anh cứ có cảm giác ai đó đang nhìn trộm mình. Anh cảm giác như có ai đó nói bên tai rằng người đó từ rất lâu rồi vẫn dõi theo anh. Myeong Woo đập thuốc và đứng lên.

Anh nhìn thấy ánh đèn từ khu Suyu-ri và phường Samyang, nơi khoảng một tuần trước đây đã trông ra trong lúc ôm Yeo Kyeong. Nơi đó có những ngọn đèn nê ông nhấp nháy của quán rượu, có những ánh đèn run run mờ hồ vì khi nhìn từ xa...

Bây giờ anh đứng một mình nhìn ngắm những ánh đèn đẹp dễ đó, đưa tay sờ lên mặt mình. Đã mấy ngày rồi anh không cạo râu, cảm lờm chờm râu mọc lún phún.

Anh đứng đó một lúc rồi bước lại bên mở hé cửa sổ. Phòng anh ở trên cao, gió lùa vào lồng lộng. Tóc anh bị gió thổi hất ngược về đằng sau.

Anh đứng trong gió nhìn về phía Jeongneung nơi Yeo Kyeong từng theo học trường nữ sinh và phường Samyang mà Eun Rim đang thuê trọ. Có lẽ lúc anh và Eun Rim đang đau buồn vì không thể đến được với nhau thì Yeo Kyeong cũng đang đi học cấp ba ở đó. Bị nghẹt mũi vì lựu đạn hơi cay, chạy vào quán bánh gạo vừa lấy khăn tay lau nước mắt vừa ăn món bánh

gạo xào còn cay hơn cả hơi lựu đạn ấy chưa biết chừng. Lúc đó, chạy trong làn sương trắng của lựu đạn hơi cay, Eun Rim và anh lần đầu tiên nhận ra mình mong muốn có được đối phương nhường nào.

Anh nhìn bóng mình lơ mờ trên cửa sổ. Tấm kính in hình một khuôn mặt đàn ông phờ phạc và nhợt nhạt. Giữa những ánh đèn đang chông lên mặt anh kia, giữa những ngọn đèn vàng đơn cô lác đác kia, chắc Eun Rim đang ở đâu đó. Đi qua hiệu băng đĩa, tiệm giặt là, cửa hàng tạp hóa treo biển siêu thị và cả cửa hàng than trên đỉnh đồi Samyang, sẽ thấy Eun Rim đang lặng lẽ ngồi sâu trong góc. Vốn dĩ Eun Rim rất ghét bóng tối. Vì sống trong một căn phòng dưới tầng hầm gần khu công nghiệp nên trông cô mới héo hon như cá thiếu nước vậy. Cô đã từng rất thích ngồi bên cửa sổ đón ánh nắng rực rỡ của những ngày hè.

— Cái này là bí mật, em chỉ nói cho mình anh biết thôi. Em thích mùa hè lắm. Nhưng không phải bất cứ ngày hè nào em cũng thích. Ngày hè mà em thích phải có mấy điều kiện nhé. Thứ nhất, nhiệt độ phải cao, trời xanh trong không một gợn mây, nắng ráo. Thứ hai, ngày hôm đó phải nhiều gió. Thứ ba, các tán lá của những cây cổ thụ cao phải rung rinh trong gió, đón từng ánh nắng xuyên qua. Vào những ngày nắng như thế em cảm thấy như được tiếp thêm sức sống vậy...

Có lẽ căn phòng mà Eun Rim thuê sẽ treo một bóng đèn tròn. Đứng từ trên cao thế này nhìn xuống, bóng đèn tròn ấy sẽ giống như chỉ chực tắt trong gió, nhưng thực ra đó là thứ ánh sáng duy nhất đối chọi lại với bóng tối trong căn phòng của cô.

Anh đứng nhìn những ánh đèn bên dưới một lúc rồi bước đến ngồi trước bàn làm việc. Anh mở ngăn kéo bàn lấy ra một kịch bản truyền hình có tên “Cô gái đến từ phương xa” rồi chậm rãi bật máy tính lên. Anh bẻ duỗi các đốt ngón tay kêu răng rắc và thử đặt tay lên bàn phím. Bàn tay anh trắng trẻo, không một vết chai, chẳng có dấu vết nào cho thấy anh từng phải lao động nặng nhọc cả. Có lúc anh đã làm thợ hàn nhưng chỉ trong một thời gian rất ngắn. Tay anh sau đó lại hồi phục như cũ, lại dài và thon như người

chỉ ăn không ngồi rồi. Anh mở kịch bản của một nữ tác giả nổi tiếng và bắt đầu chuyển thể nó thành tiểu thuyết.

Bên bờ sông, dấu ấn mùa thu vô cùng rõ rệt. Lá khô cả đỏ và vàng chỉ lạng mấy vòng rồi lặng lẽ rơi xuống mặt sông. Đã gần một năm rồi biệt trang bỏ không này mới lại có tiếng người. Đó cũng chính là ngày cô xuất hiện. Một chiếc xe sang trọng đỗ lại, người tài xế luống tuổi xuống trước mở cửa xe. Một cô gái cổ quần khăn voan, đeo kính râm từ trên xe bước xuống. Ngay người quản gia già của biệt trang cũng không nhận ra cô gái ấy chính là người ba năm trước đã rời khỏi nơi này...

Viết đến đây anh ngừng tay lại. Dường như có gì đó đang sụp đổ trong sâu thẳm cõi lòng. Cảm giác đó rõ rệt quá, đến mức anh phải ngừng thở một lúc. Đó là cảm giác anh không thể ngăn lại, cũng không biết phải đối diện với nó ra sao. Anh vẫn không nhận dạng được nó là gì, càng không khống chế được nó. Anh thở hắt ra một hơi, chẳng biết làm gì ngoài đợi cho cảm giác lạ lùng này trôi qua.

Chương 9:

Lúc này tôi đang nghĩ.

Sao có thưở mình lại là con người

Hôm nay tôi đã mượn được anh Myeong Woo một cuốn tiểu thuyết Nhật Bản rất hay.

Đó là một tiểu thuyết ngắn có tên Gà trắng trong núi của tác giả Nakajima Atsushi, được trích đăng một phần trong sách giáo khoa trung học phổ thông ở Nhật Bản.

Câu chuyện kể về một thi nhân mang quá nhiều tham vọng bị mất tích, sau đó bạn bè phát hiện ra anh ta đã biến thành một con hổ hung ác chuyên đi ăn thịt người. Con hổ đó nói một câu rất hay:

“Trước nay tôi vẫn nghĩ tại sao tôi lại biến thành con hổ. Nhưng gần đây tôi lại nghĩ, tại sao trước kia mình lại là người cơ chứ? Tôi đã quên hết con người mình trong quá khứ, trở thành một con hổ thực sự chuyên đi ăn thịt người, ví như hôm nay, gặp các bạn trên đường tôi có thể bắt ăn thịt mà không hề cảm thấy dù chỉ một xíu ý niệm tội lỗi... A a, việc đó thật buồn và đau khổ biết bao.”

Giám đốc mà đọc được những dòng này thì sẽ nghĩ gì nhỉ?

Mỗi buổi giao ban sáng ông ấy lại bắt chúng tôi đứng đó, nghe về thời kỳ khó khăn gian khổ đã qua. Nhưng ông ấy thực sự không biết, mình đã biến thành con hổ chuyên đi ăn thịt chúng tôi từ lâu rồi.

Anh Myeong Woo khen rằng tiếng Nhật của tôi đã tốt lên nhiều.

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

tháng 7 năm 1986.

“Con hồ ư?”

“Đúng vậy, cái thằng này, là hồ... Nó nói thế này. Mình thậm chí còn học thuộc luôn rồi. Trước nay tôi vẫn nghĩ tại sao tôi lại biến thành con hồ. Nhưng gần đây tôi lại nghĩ, tại sao trước kia mình là người cơ chứ?... Lúc đó cũng là ba giờ sáng, mới đầu mình còn định ngắt điện thoại, đang nghĩ xem là đồ điên nào gọi tới thì nghe kỹ thấy giọng nói này quen quen. Ai ngờ lại là cậu, Myeong Woo! Thật là, mình phải mất nửa tháng mới hỏi được số điện thoại của cậu đấy. Nào, nâng cốc!”

Kyeong Sik chìa chén rượu ra trước mặt anh, cười. Có thể vào đêm Eun Rim đến tìm anh lần đầu tiên, anh đã gọi điện thoại trong trạng thái nửa tỉnh nửa say, cụ thể thế nào cũng không biết nữa. Nhưng sao có thể nhớ được số điện thoại cũ của cậu ấy nhỉ? Đương nhiên nếu là lúc tỉnh táo, chắc anh chẳng nhớ nổi số điện thoại của Kyeong Sik. Cứ thế suy ra thì, có khi lúc con người ta tỉnh táo, lại là vì uống thế nào cũng không say nổi cũng nên. Nhưng vẫn có một việc kỳ lạ. Tại sao lại là Kyeong Sik. Tại sao lại không phải Yeo Kyeong, hay đàn em trong nhà xuất bản. Anh đỡ chén rượu rồi lấy chai rót đầy vào chén của Kyeong Sik. Phải đến ba bốn năm rồi họ mới gặp lại nhau. Hai người cùng nâng cốc. Sau khi uống một hơi cạn hết chén rượu, ánh mắt họ gặp nhau. Cô chủ quán bày ra một bàn đầy dồi lợn và lòng non, cho lên bếp nướng thi nhau nổ tanh tách. Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt trên bàn.

“Nhưng mà con hồ là nghĩa gì vậy?”

Kyeong Sik vừa rót thêm rượu vào chén cho Myeong Woo vừa hỏi. Anh chỉ cười. Anh nhớ ra chuyện là thế nào rồi. Hồi luyện tiếng Nhật cho Eun Rim từ sơ cấp lên trung cấp, anh đã đưa cho cô quyển *Gào trắng trong núi*. Câu chuyện về một nhà thơ biến thành hồ.

“Cái thằng, vô lý chết được. Mà lần cuối cùng chúng ta gặp nhau có phải là ở buổi đại hội Đoàn hôm Quốc tế Lao động không nhỉ?”

Kyeong Sik hỏi.

“Năm 80?”

Myeong Woo nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Không phải là năm 90 à?”

“À, để xem. Cũng có thể là năm 91.”

“Bây giờ đúng là thành quê hương trong truyền thuyết rồi.”

Hai người cùng cười và lại cụng chén.

“Tại sao cậu lại sống ẩn dật như thế?”

Kyeong Sik hỏi.

“Mình có ẩn dật gì đâu.”

“Trong mấy năm gần đây không một ai nghe được tin tức gì về cậu.”

“... Thì mọi chuyện tự thành ra vậy thôi. Mà cậu, lấy vợ chưa?”

“Đương nhiên. Con gái tớ hơn một tuổi rồi.”

Kyeong Sik vừa cười vừa đáp lại câu hỏi hòng thay đổi bầu không khí của Myeong Woo. Giọng cậu ta mang vài phần hãnh diện, Myeong Woo cũng gật đầu cười phụ họa. Nhưng cái gật đầu của Myeong Woo vẫn chưa làm Kyeong Sik thấy thỏa mãn, cậu bèn giơ ra một tấm ảnh cài trong quyển sổ tay nhét túi áo com lê. Có vẻ tấm ảnh được chụp vào một ngày hè nào đó. Trong ảnh, một đứa trẻ đang ngồi dưới bóng cây, ngược nhìn lên bầu trời – anh vẫn chưa nhìn ra đứa bé đó là trai hay gái. Còn có cả vợ Kyeong Sik đang đứng cười nữa.

“May là nó không giống mình nên mới xinh như vậy, đúng không? Tên nó là Min Joo.”

Anh đưa trả lại ảnh, Kyeong Sik nhìn ngắm bức ảnh thêm một lúc và mỉm cười hạnh phúc. Bộ com lê màu đen đi kèm chiếc cà vạt với những chấm tròn, không hợp với gương mặt đen đúa quê kệch của Kyeong Sik chút nào.

“Vợ mình không được khỏe, chắc chỉ sinh mỗi đứa này thôi. Thế nên mình bây giờ theo chế độ nữ quyền.”

“Chế độ nữ quyền?”

“Đúng thế, cái thằng này. Chỉ cần nghĩ con gái mình sau này lớn lên lại bị phân biệt đối xử như phụ nữ thời mẹ nó là đã thấy rùng mình rồi. Thế nên từ bây giờ mình sẽ theo chế độ nữ quyền. Đầu tiên phải thực hiện luật bình đẳng trong tuyển dụng một cách nghiêm túc. Lớn tiếng nói ra chủ trương của bản thân như vậy, sẽ giải quyết được hết những vấn đề bất bình đẳng như của hội môn về nhà chồng... Hơn nữa, chế độ bảo hiểm cho tuổi già cũng sẽ được giải quyết, không phải vậy sao?”

Hai người thoải mái bật cười. Vừa đảo mấy miếng lòng lợn nổ tanh tách trên bếp, Kyeong Sik vừa nói tiếp:

“Ngày hôm đó, cái hôm mình nhận được điện thoại của cậu lúc ba giờ sáng ấy, thật ra sau đó mình cũng không ngủ tiếp được.”

“Nếu cậu định nói chuyện con hổ thì không cần đâu.”

Anh thoáng nghĩ có nên kể ra sự thật tối đó Eun Rim đã đến tìm mình không, nhưng rốt cuộc chỉ nói có vậy.

“Mình không biết chuyện con hổ hay gì cả, nhưng mình biết cậu định nói gì với mình. Tự nhiên mình nhớ lại ngày xưa. Gặp gỡ bạn bè rồi đi uống rượu, uống xong về nhà cả vợ và con đều đã ngủ. Những lúc như thế mà không ngủ được thì mình nghĩ cái gì nhỉ?”

Kyeong Sik nâng chén rượu và nhìn lên trần nhà. Bóng đèn phủ đầy bụi trên trần đang tỏa ánh sáng yếu ớt. Cô chủ quán tiến lại gần, vặn nhỏ lửa bếp, cho thêm rau và tỏi vào chảo rồi lại đảo đều tay. Cả hai cùng im lặng. Trong một góc của quán ăn ồn ào, vang lên một tràng vỗ tay. Một nữ sinh đứng lên giữa ánh mắt mong đợi của mọi người xung quanh. Đó là một cô gái có mái tóc dài thả xõa tự nhiên, mặc áo gi lê dài đến tận mắt cá chân.

“Trong tưởng tượng của em, cô gái có mái tóc dài mặc chiếc váy dài, anh là chàng trai để mái tóc ngắn mặc quần bò rách.”

Mọi người cùng vỗ tay theo nhịp bài hát, tiếng hoan hô của các nam sinh mỗi lúc một to. Ánh mắt của Kyeong Sik và Myeong Woo dừng ở nhóm

bọn họ một thoáng rồi lập tức quay trở lại với bàn rượu của mình.

“Nhóm kia chắc toàn là sinh viên nhỉ?”

“Ừ.”

“Khác với chúng ta thời trước quá đúng không?”

“Khác chứ... Phải khác chứ. Không khác thì có mà... Chỉ có điều khác như thế nào là do những người trẻ kia quyết định.”

“Đúng rồi. Mà dạo này cậu làm gì thế?”

“Cũng mấy việc linh tinh thôi.”

“Viết lách à? Phải không?”

Kyeong Sik chống hai tay vào cạnh bàn, bất chợt nhào người về phía anh hỏi. Anh bật cười. Myeong Woo đang định đáp lại câu hỏi thì Kyeong Sik đã lôi ra một tấm danh thiếp, đặt xuống trước mặt Myeong Woo. Trên đó đề chức vụ là giám đốc Công ty Thương mại Kyung Hwa.

“Chỗ này làm gì vậy?”

“Một cửa hàng nhỏ, bán máy tính trong khu chợ điện tử Yongsan. Năm kia ra trại mình mới mở. Nếu có khó khăn cứ đến đó tìm mình, mình sẽ bán cho hàng tốt giá rẻ. Cũng làm ăn được, mình thì kiếm tiền, còn thay vào đó dạo gần đây vợ mình đi Yugahyeop. Trong quãng thời gian mình đi lính, cô ấy vừa làm việc ở nhà xuất bản vừa chăm nuôi mình. Giờ tuy cũng hơi muộn nhưng mình đã kiếm được tiền để cô ấy làm mọi điều cô ấy muốn. Tuy có người bảo có họa thẳng ngu mới đi khen ngợi vợ, nhưng mình bảo cô ấy đi học cao học cô ấy không thích. Ngay từ thời hẹn hò, Kyeong Un nhà mình đã răm rắp nghe lời chị dâu tương lai rồi.”

Nhắc đến em trai Kyeong Un, mặt Kyeong Sik đã đen càng tối sầm lại. Cô nữ sinh phía sau họ chắc đã hát xong, tiếng vỗ tay vang lên không ngắt, xen lẫn tiếng nổ tanh tách của những miếng lòng lợn trên chảo nướng. Myeong Woo nâng chén lên ra hiệu cạn ly. Kyeong Sik đang định nói gì buồn cười cũng tùm tùm cầm chén lên. Hai người đàn ông uống rượu với

hai dòng suy nghĩ khác nhau. Bài hát vừa kết thúc, quán rượu yên tĩnh trở lại chưa được bao lâu thì nghe thấy tiếng gió rít lên từng hồi bên ngoài.

Hình như là hồi năm thứ ba đại học. Có lần vào một ngày mùa đông, anh nhận được một bức thư tràng giang đại hải từ Kyeong Sik, sau đó còn cùng Eun Cheol, anh trai Eun Rim về quê Kyeong Sik chơi. Nội dung bài diễn văn dài dằng dặc của Kyeong Sik mời Myeong Woo và Eun Cheol về quê chơi hồi đó thế nào, bây giờ anh không còn nhớ rõ nhưng đại khái chắc về việc cần phải sống ra sao, chúng ta có nên ra đi khi chứng kiến những giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt đầy nếp nhăn vì vất vả của bố mẹ hay không, rốt cuộc lịch sử méo mó này là sao... Khi đó Kyeong Sik thầm yêu một cô gái trong khoa. Tuy nhiên, chẳng cần phải lục lại trí nhớ cũng biết Kyeong Sik sẽ không viết ra những chuyện đó trong thư.

Đó là thời kỳ việc đi dạo ven sông Hàn, cảm nhận cái đẹp của quang cảnh hai bên bờ sông cũng là tội lỗi. Vì sao? Con sông đó bắt nguồn từ vùng Gangwon-do, chảy qua Naerincheon của Hongcheon. Hai dòng chảy từ Bắc Hàn và Nam Hàn giao nhau ở Yangsoo-ri, tiếp tục chảy qua Paldang Jamsil, Yeoui-do và Noryangjin rồi đổ ra biển Tây. Trong suốt chặng đường dài đó, nó đã lấy đi của người dân biết bao mồ hôi, nước mắt và cả nhọc nhằn. Như thế thì làm sao nó có thể là một con sông đẹp được. Trên đời này thử hỏi có thời đại nào, mà những con người trẻ trung mới hai mươi hai mươi mốt tuổi, đứng trước một dòng sông ngắm nhìn vẻ đẹp của nó lại phải cảm thấy tội lỗi chứ? Vào thời đại ấy thì đứng trước tình yêu và nhận thức được vẻ đẹp của tình yêu sẽ là việc xấu đến bao nhiêu.

Nhà Kyeong Sik ở gần bãi biển phía Nam Gyeonggi-do. Dù đó chỉ là một bãi lầy rộng chủ yếu để làm muối, nhưng vẫn có thể gọi là biển. Là con trai trong một gia đình truyền thống làm nông, Kyeong Sik đang trên đường lừa bò về thì gặp Eun Cheol và Myeong Woo, có điều, lúc đó Kyeong Sik mới thực sự là Kyeong Sik. Cậu ta là mẫu con trai điển hình của một gia đình nông dân thuần túy. Nếu tham gia biểu tình rồi bị bắt, thì ngay từ đầu, cậu ta sẽ được đối xử khác với những người bạn còn lại. Cảnh sát sẽ chỉ nghĩ Kyeong Sik là người giao hàng của nhà hàng Trung Quốc hay người

làm việc vất ở một quán ăn nào đó trong trường đại học, chứ nếu nói là sinh viên thì chẳng ai tin. Đương nhiên, sau này khi xác minh rõ Kyeong Sik đúng là sinh viên đại học thật thì vẫn bị đánh như thường.

Mấy người họ ngồi uống rượu trong một căn phòng nhỏ mà trước kia là chuồng ngựa. Đến đêm, Kyeong Un, em trai Kyeong Sik mặc đồng phục thể thao của trường cấp ba ngó đầu vào. Nếu Kyeong Sik giống con trai một gia đình nông dân thì có thể coi Kyeong Un là con trai của một học giả. Họ khác nhau đến mức không ai nhận ra là anh em một nhà. Eun Cheol vừa đưa chén rượu gạo, Kyeong Un đã đỏ bừng mặt lên.

— Em không uống được rượu.

— Cái thằng, lại dạy từ cái chẳng ra gì dạy đi. Nó khác với chúng ta. Nó là gương học sinh điển hình tiên tiến đấy.

Kyeong Sik nói về cậu em bằng giọng đầy tự hào.

Năm 1989, một hôm Myeong Woo đọc được bài báo về một sinh viên tự thiêu. Khuôn mặt và cái tên đó rất quen, dường như anh đã gặp ở đâu rồi. Bài báo còn đăng kèm bức ảnh chụp người tự thiêu đang rơi từ sân thượng xuống, cả người rục lửa. Rõ ràng có ai đó đã bắt được đúng khoảnh khắc ấy, nhưng việc này quá tàn nhẫn đối với những người từng quý mến và biết Kyeong Un. Bất hạnh thay mọi thứ chưa dừng lại ở đó. Nhà Kyeong Sik không có điện thoại, để báo tin về gia đình cậu, trường thôn đã phải đạp xe trong đêm, trên đường đi gặp phải ổ gà, bị tai nạn gãy mất một chân, còn người mẹ sau khi nghe được hung tin cũng qua đời vì quá sốc. Kyeong Sik biết chuyện, đã gào khóc cả đêm như một con thú. Đúng vậy. Thời kỳ đó thật kinh hoàng. Đó là thời kỳ biến một cậu bé từng xấu hổ, không dám uống chén rượu gạo bạn anh trai đưa trở thành liệt sĩ. Đó là thời kỳ biến một Eun Cheol hào sảng mời rượu cậu bé kia trở thành kẻ tâm thần. Myeong Woo nghĩ đó là câu chuyện quá phức tạp, quá khó hiểu với những lứa đàn em khóa dưới thích quần bò rách, thích hát theo những ca khúc thịnh hành, thích đung đưa thân mình với gương mặt rạng ngời, giờ đây, nó chỉ còn được nhắc lại như truyền thuyết mà thôi.

“Lúc đó, khi thằng Kyeong Un chết... Mình từng nghĩ, phải rồi, cậu em luôn khiến anh tự hào ạ, anh sẽ sống thay phần của em. Anh không để em chết vô nghĩa đâu. Nhưng gần đây mình lại nghĩ làm gì đến mức phải chết đi như thế. Nếu biết mọi chuyện thế này thì Kyeong Un sẽ không chọn cái chết đâu. Thực sự nếu nó biết mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa như thế này... Nó chưa lấy vợ, cũng chưa từng hẹn hò lần nào. Năm 1987, nó còn ngồi tù nữa.”

Kyeong Sik cười cay đắng và lại uống rượu. Đúng lúc này máy nhắn tin không dây để trong túi áo phông trắng của Kyeong Sik reo lên. Gương mặt nhăn nhúm lại vì đau đớn của anh lộ vẻ bối rối. Ký ức là ký ức, người chết thì cũng chết rồi, hiện tại vẫn là hiện tại, bởi thế máy nhắn tin mới reo. Anh lôi máy ra khỏi túi, nhìn qua rồi đứng dậy.

“Đợi mình một chút.”

Kyeong Sik đi xuống dưới tầng, lòng lợn trên bếp nướng đang tự co lại. Anh tắt bếp và hút thuốc. Cậu nam sinh bên cạnh cười phá lên với hai cô bạn gái trước mặt.

“Vì thế mèo mẹ đã hỏi con nó rằng: Con rõ ràng là mèo, sao lại hỏi thế? Mèo con trả lời: Mẹ à, thực ra con có đúng là mèo không? Tại sao mọi người thấy con lại gọi là đồ chó con?”

Hai cô nữ sinh ngồi phía trước bật cười rúc rích. Cả hai đều đội mũ. Một cô đội mũ đan bằng chỉ lông màu hạt dẻ, trùm kín đầu. Cô bé ngồi bên cạnh thì đội mũ bê rê. Trên hai đôi tai lộ ra khỏi mũ đeo hai chiếc khuyên hình dấu hỏi to đùng. Không nhìn cũng biết chắc cả hai đều đang đi giày da đen để thô hiệu Pantalón. Kẻ nghe trộm là anh cũng phì cười theo. Ai đã tạo ra những câu chuyện cười thế này nhỉ, dùng sự hài hước để thể hiện trần trụi trên con đường đi tìm bản thể của thế hệ mới. Có lẽ họ sẽ hỏi bọn anh thế này: Anh ơi, chúng em có đúng là sinh viên không? Tại sao chúng em không hề hứng thú với lịch sử và chính trị? Năm 1993 sắp qua rồi, chưa biết chừng họ lại trở thành thế hệ luôn loay hoay tìm kiếm giá trị bản thân cũng nên. Trong khoảng thời gian đó, các một thịnh hành cứ đến rồi lại đi.

Những đôi giày từ mũi tù chuyển sang mũi nhọn, những chiếc quần từ ống bó chuyển sang ống loe. Và cứ thế, thương nhân sẽ thu lợi từ những lần đổi mới. Không phải đang ở cuối thế kỷ rồi sao. Bọn họ vì thế cũng sẽ trở thành thế hệ của những năm cuối thế kỷ.

Một lát sau, tiếng kẽo kẹt từ cầu thang gỗ vang lên, Kyeong Sik xuất hiện. Trông còn mập mập hơn cả lúc trước, Kyeong Sik lấy trong túi ra chiếc khăn tay để lau mồ hôi.

“Là vợ mình, dặn lúc về nhớ mua một cái bánh ngọt. Đúng là cao thủ sai việc.”

Kyeong Sik chìa máy nhắn tin cho Myeong Woo, cười khố, rồi liếc chiếc đồng hồ vàng đeo trên cổ tay.

“Vậy chúng mình đứng lên thôi nhì?”

Thấy bạn nhìn đồng hồ, Myeong Woo liền hỏi.

“Không, sao phải thế chứ. Hay chúng ta đổi địa điểm?”

Kyeong Sik hỏi dò.

“Thế cũng được.”

Myeong Woo vui vẻ đáp, Kyeong Sik rót nốt chỗ rượu sô chu còn lại vào hai chén.

“Thật ra, mình đã gọi cả Eun Rim đến.”

Kyeong Sik nói hết câu liền quay ra dè dặt quan sát biểu hiện của Myeong Woo, như sợ điều mình vừa nói làm Myeong Woo đau lòng. Nhưng chính thái độ đó của Kyeong Sik lại khiến Myeong Woo thấy gượng gạo, mặt anh cứng lại.

“Không, mình không có ý gì khác đâu. Ý mình là Eun Cheol. Lần này các bạn học của chúng ta quyết định làm chút việc cho Eun Rim. Thuê luật sư, chính thức yêu cầu một phiên tòa, cả tích cực giới thiệu các trường hợp bị hại đến cơ quan ngôn luận nữa. Với những việc này đầu tiên cần phải yên góp tiền. Mình đã nhận việc đó. Cho nên... “

“Nếu là việc của Eun Cheol thì ai cũng sẵn lòng thôi.”

Myeong Woo khó xử trước ánh mắt dò xét của Kyeong Sik, bèn ngắt lời.

“Đúng vậy, cảm ơn cậu đã hiểu cho mình. Nhân tiện đây mình nói thêm một chút được không?”

Kyeong Sik thận trọng hỏi. Chỉ cần nhìn biểu hiện của Kyeong Sik, Myeong Woo đã hiểu cậu ta định nói gì. Myeong Woo nhìn bàn tay đang xoay xoay chén rượu của Kyeong Sik rồi chậm chạp lắc đầu.

“Không cần đâu, đủ rồi.”

“Biết rồi, cái thằng này. Thế thì đứng lên thôi. Mình bảo cô ấy đến phòng trà phía trước kia kìa. Sức khỏe cô ấy không tốt, uống rượu sẽ càng hại hơn. Bệnh hen suyễn ấy, cậu biết không?”

Kyeong Sik uống nốt chỗ rượu còn lại, anh gấp đồ nhắm đưa lên miệng rồi nói:

“Mình đã giới thiệu một bác sĩ quen biết cho cô ấy. Đến tận giờ cô ấy vẫn không có bảo hiểm y tế nên mình đã giúp cô ấy chuyện này.”

“Cảm ơn cậu.”

Myeong Woo biết câu đó không hợp chút nào nhưng anh vẫn nói. Kyeong Sik rút điều thuốc lá trong túi ra ngậm vào miệng.

“Nếu nghĩ cho Eun Cheol thì chúng ta có giúp Eun Rim nhiều hơn nữa cũng đáng. Thêm vào đó Eun Rim đến cuối cùng... Tuy nhà tôi cũng vậy nhưng hể nghĩ đến việc nhà cô ấy khuynh gia bại sản thì...”

Kyeong Sik không muốn nói tiếp nữa, mà quay sang nhìn Myeong Woo.

“Con cậu ngoan chứ?”

“Ừ.”

“Yeon Sook cũng ổn chứ?”

“Thật ra mùa xuân năm ngoái, nhân tiện có đưa cháu nhập học ở gần đó nên mình đã ghé qua hiệu sách. Có vẻ cô ấy vẫn chưa hết oán hận cậu. Dù

không nói ra miệng.”

“Nhưng lúc đó mình... Thôi được rồi, cái thằng này. Cậu bảo không được nói nhưng mình vẫn phải nói. Mình cứ nghĩ đến hai người là lại thấy tiếc. Không phải nói tiếc Yeon Sook, mà là nói cậu với Eun Rim. Lúc đó, khi hai người định làm to chuyện, mình đã nghĩ không thể chấp nhận được, cũng từng là người phản đối mạnh mẽ nhất. Không phải sao? Bây giờ đã có tuổi, cũng làm bố trẻ con rồi, nghĩ lại lúc đó mới thấy chẳng có gì to tát cả. So với việc sống bên người không hợp với mình thì thà nhanh chóng đi tìm một nửa khác phù hợp còn hơn. Cũng không phải có ý ngừng tham gia phong trào, càng không phải đi ngược lại luân lý đạo đức. Khi đó các cậu, và cả những kẻ phán xét như chúng mình, đều mới chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu mà thôi, có biết gì đâu?”

Kyeong Sik đắm chìm trong ký ức. Anh bỗng cao hứng hẳn lên, như nói về tình yêu đầu của mình vậy. Myeong Woo uống hết chỗ rượu trong chén, huých một cái vào vai Kyeong Sik rồi đứng lên trước.

Myeong Woo ngăn mãi nhưng Kyeong Sik vẫn tranh trả tiền rượu. Xong xuôi, hai người bước ra đường. Trên con đường đêm đều là những bạn trẻ đi chơi muộn. Quần áo trong cửa kính trưng bày rực rỡ đủ sắc màu, còn âm nhạc thì mê hoặc lòng người. Trước sạp hàng bán đồ nữ trang, mấy nữ sinh viên đang túm tụm thử khuyên tai, hết đeo vào lại tháo ra. Ở một góc có chàng trai trẻ đang chống tay vào tường nôn thốc nôn tháo. Từng có thời, hai người họ hòa vào dòng người trên đường. Một bánh đậu phụ, một chai sô chu, có khi còn xin chủ quán thêm được ít canh giảm bông. Hôm nào được lĩnh tiền họ còn gọi thêm canh thập cẩm và bánh rán hải sản. Trong từng góc ngách con ngõ này, không có chỗ nào họ chưa đặt chân tới. Nơi đây đã chứng kiến họ cùng nhau hát, cùng nhau đan tay, ngắm nhìn ánh trăng đi theo mình và nuốt xuống những giọt nước mắt. Bây giờ đã có tuổi, nên nhìn từ đằng sau sẽ không thể nào nhận ra bóng dáng của Kyeong Sik ngày xưa nữa. Myeong Woo nhìn cậu bạn, bỗng thấu hiểu tâm trạng mình khi uống rượu say rồi gọi điện cho Kyeong Sik đêm đó. Chẳng rõ vì sao, trong khoảnh khắc đó, anh chợt nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra đêm hôm

ấy. Anh nhận ra, lúc mình và Yeo Kyeong đang vui vẻ trong căn hộ thì Eun Rim đang đi dưới trời mưa lạnh ngắt, chống chọi với gió mưa chỉ bằng chiếc ô màu xanh đã rách tươm... Những người bạn đã bị cướp đi... Nếu Yeo Kyeong muốn, anh có thể biết Mã Hữu Hữu, có thể biết Midori, nếu Yeo Kyeong muốn, anh có thể lại đến núi Dobong hay lại học chơi ten nít, bô linh. Nhưng có những thứ dù quần quai thế nào cũng không khôi phục lại được. Giống như Eun Rim đã mất bố, mất anh trai, mất chồng và với anh – mất đi đứa con, mất hết mọi người... Những thứ không thể khôi phục, những người đã bị đoạt đi... A a... Anh bỗng hiểu ra thế nào là “không thể quay đầu”. Trong cơn gió lạnh buốt, anh cảm nhận men say nóng hổi của rượu sô chu bốc lên đến tận cổ.

Kyeong Sik đang đi phía trước đột nhiên dừng lại. Myeong Woo theo sau cũng dừng lại luôn.

“Này, Myeong Woo. Đây chẳng phải là chỗ phòng trà Điểm hẹn ngày trước sao?”

Myeong Woo nhìn theo ánh mắt Kyeong Sik. Biển hiệu “Quán bia Hò hẹn” gắn đèn nê ông sáng chói cả mắt.

“Đúng rồi! Hai tháng trước mình đến đây, vẫn là phòng trà Điểm hẹn mà.”

Myeong Woo cũng biết. Trước đây không lâu phòng trà Điểm hẹn rõ ràng vẫn là phòng trà Điểm hẹn. Sinh viên đại học quanh đây không ai chưa từng ghé qua nơi này. Có lẽ đây cũng là nơi đầu tiên cho họ biết mùi vị cà phê là như thế nào.

“Phòng trà Điểm hẹn đóng cửa rồi sao? Những năm chín mươi quả là đáng sợ. Lẽ nào chỉ thay ‘Điểm hẹn’ thành ‘Hò hẹn’ thôi ư?”

Hai người cùng lắc đầu và bước lên cầu thang gỗ. Những chiếc xô pha màu kem xen hồng quây lại với nhau thành hình tròn. Ti vi ở bốn góc tường đang phát các đoạn phim ca nhạc của MTV Hồng Kông. Những người trẻ tuổi ngồi dàn hàng ngang, cùng uống bia và hướng mắt lên màn hình. Ở một góc ồn ào, hai người trông thấy Eun Rim, mặc chiếc áo ca đi gan màu

đen. Cô ngồi ngay cạnh cửa sổ, cố co người lại, hơi gập lưng xuống nhìn ra ngoài. Kyeong Sik đi trước, theo sau là Myeong Woo tiến về phía cô. Nhìn thấy Myeong Woo cô hơi ngạc nhiên. Nhưng ngay sau đó cô mỉm cười hiền hòa. Trên gương mặt cô giờ đây đã không còn vẻ tuyệt vọng như lần đầu tiên gặp lại anh ở quán cà phê nữa. Vì thế lúc ánh mắt giao nhau, Myeong Woo cũng cười thật tươi.

“Eun Rim à. Anh biết em không uống được rượu nên đã cố tình hẹn em ở phòng trà này. Thế mà bây giờ phòng trà cũng biến thành quán nhậu rồi. Thật là!”

Kyeong Sik vừa dứt lời, cả ba người cùng nhìn nhau cười.

Trước khi mở cửa vào nhà, anh đã thấy ánh sáng hắt qua khe cửa. Anh thoáng nghĩ lẽ nào lúc ra ngoài mình quên tắt đèn. Bình thường anh là người chẳng bao giờ phạm những lỗi nhỏ nhặt như vậy. Nhưng dạo này, anh sống trong trạng thái tinh thần bất ổn thì chuyện đó có thể xảy ra lắm chứ. Cũng như hôm qua anh bật máy pha cà phê tự động, để quên đó rồi đi ra ngoài. Đến lúc về nhà thì cà phê đã tràn ra, chảy xuống đen kịt cả sàn. Rồi cả ngày hôm kia, anh rửa mặt xong mà quên khóa vòi nước, làm nước chảy liên tục cả ngày trên bộ rửa mặt. Thật là một mùa thu kỳ lạ – anh vừa nghĩ vừa tìm chìa khóa.

Rõ ràng anh nghe thấy có tiếng người. Anh kiểm tra lại một lần nữa để chắc chắn số phòng mình là 907 rồi lắng tai nghe. Anh nhận ra đó là một bài hát. Bài hát được mở to đến nỗi từ ngoài cửa, anh cũng có thể nghe rõ từng nhịp trống.

Thời gian là liều thuốc. Thời gian là liều thuốc...

Anh cứ đứng như thế một lúc lâu. Hình như là giọng Yeo Kyeong. Nhưng chuyện này quả thật quá bất ngờ, anh buông thõng cánh tay đang cầm chùm chìa khóa, hoang mang chôn chân tại chỗ.

Thời gian như ngừng trôi, và bài hát cứ được lặp đi lặp lại.

Cầm tấm vé trên tay, tôi phải rời đi rồi.

Tôi phải cuốn mình theo dòng chảy thời gian đã được định sẵn.

Em ở chuyển tàu ngược, tôi vui mình trong chuyến tàu xuôi.

Dù chúng ta yêu nhau nhưng con đường chúng ta đi lại khác nhau!

Chúng ta phải rời đi trong dòng thời gian đã định trước!

Giọng hát ấy khi ngân đến những nốt cao như vút lên xuyên thủng gì đó. Anh cắm chìa khóa vào ổ.

Đập ngay vào mắt anh là chiếc áo măng tô chấm bi trên giường. Yeo Kyeong đang ngồi trước bàn viết, vội vàng đặt ống nghe điện thoại trở lại chỗ cũ rồi cúi đầu đi về phía xô pha ngồi xuống. Anh không sao tin nổi người hát lại là Yeo Kyeong, ánh mắt vô hồn lạc lõng của cô cứ mãi ám ảnh tâm trí anh. Anh chậm rãi mở cửa và đi vào phòng. Đầu tiên, anh đặt tập phong bì bản thảo đang cầm trên tay lên bàn, cứ mặc nguyên áo khoác mà ngồi xuống ghế, xoa xoa hai tay vào nhau. Anh rê chiếc ghế ngồi có gắn bánh xe đến gần chỗ xô pha Yeo Kyeong đang ngồi. Đầu gối anh chạm vào đầu gối cô, chiếc quần bạc phếch của anh chạm vào chiếc quần bò màu xanh nước biển của cô. Ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào Yeo Kyeong đang đan tay đặt trên đầu gối, mặt cúi gằm. Mặc dù anh đã đưa chìa khóa nhà cho cô từ sáu tháng trước nhưng hôm nay là lần đầu tiên cô chủ động mở cửa vào nhà, bật đèn trong khi anh không có mặt. Myeong Woo nhìn cô thật lâu như muốn dò hỏi tâm trạng cô lúc này. Yeo Kyeong từ từ ngẩng đầu lên. Ánh mắt hai người chạm nhau. Đột nhiên hình ảnh Yeo Kyeong ôm ống nghe điện thoại hát nghêu ngao làm anh bật cười. Mà kể cả không có bài hát đó thì cũng thế. Cho dù anh giận đến đâu, cho dù cô có làm anh bức hỏa đến mức nào chẳng nữa, chỉ cần nhìn vào mắt cô ở khoảng cách gần thế này, anh lại không thể ngăn được nụ cười nở trên môi.

“Em vừa làm gì thế nhỉ?”

Yeo Kyeong ngẩng đầu lên, vẻ mặt như biết mình đã bị phát hiện.

“Em vừa gọi điện thoại.”

“Điện thoại?”

“Tại anh Myeong Woo không về, nên... em đã gọi đến tổng đài 700, chỗ đó người ta đệm nhạc cho đấy.”

Sau một tuần giận dỗi một mình bỏ đến Hangyeryeong, bây giờ Yeo Kyeong đã quay về và hành động thật buồn cười. Anh làm bộ đưa tay lên bóp bóp mũi như đang suy nghĩ gì đó để cố nén những tiếng cười phì ra từ mũi, rồi nhìn cô hỏi:

“VẬY sao? Nghe bảo ở Hangyeryeong đã có tuyết đầu mùa rồi hả?”

“...”

“Em cứ bỏ đi mà không nói một lời như vậy thì anh biết làm thế nào? Anh rất lo lắng đấy.”

Anh vừa hỏi vừa cười, nhưng trong đôi mắt của Yeo Kyeong nước mắt bắt đầu dâng lên.

“Anh nói dối.”

Yeo Kyeong giận dỗi nói rồi đưa tay lên bưng miệng. Những giọt nước mắt vốn đã ngập đầy trong mắt cô trào ra. Myeong Woo rút khăn giấy lau nước mắt cho Yeo Kyeong. Cô tiến đến gần Myeong Woo rồi sà vào lòng anh. Từ tóc cô như tỏa ra mùi của những ngọn núi sâu thẳm làm anh có cảm giác đang ôm một con nai nhỏ vào lòng. Anh vỗ nhẹ vào lưng Yeo Kyeong rồi cùng cô ngồi tựa vào xô pha. Yeo Kyeong sụt sùi thêm một lúc đoạn xì mũi và ngượng ngừng ho khẽ mấy tiếng.

“Em bỏ đi không hề liên lạc gì như thế có thấy thoải mái không?”

“Sao anh lại về muộn vậy? Anh uống rượu à?”

Cô không trả lời mà chỉ hỏi lại anh. Anh gật đầu.

“Với ai?”

“Với vài người bạn cũ.”

Yeo Kyeong mím môi vân vê gấu áo len màu tím nhạt. Myeong Woo đưa tay vén tóc Yeo Kyeong ra sau tai.

“Hôm nay em ngủ lại đây có được không?”

Thấy Myeong Woo nhìn mình chăm chăm, Yeo Kyeong nhanh nhẩu:

“Nhà em ở xa quá.”

Tự nhiên, chẳng biết ai trước ai sau, cả hai cùng mím cười. Lần đầu tiên Yeo Kyeong đến phòng Myeong Woo, cô cũng đã nói như thế. Hai người giống như lần đầu tiên, nhìn nhau cười rạng rỡ và nhẹ nhàng đặt lên môi nhau một nụ hôn.

“Lần sau em đừng biến mất không nói không rằng như thế nữa nhé.”

Anh cụng đầu Yeo Kyeong thật nhẹ như với Myeong Ji rồi đi vào phòng tắm. Trong lúc Myeong Woo tắm, Yeo Kyeong nhâm nhi một lon bia và lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Em mệt không?”

Anh tắm xong, lấy khăn lau tóc và hỏi cô. Yeo Kyeong gật đầu. Anh tắt hết đèn, chỉ để lại một ngọn đèn ngủ nhỏ màu vàng ở đầu giường. Trong ánh sáng vàng nhàn nhạt ấy, Yeo Kyeong trông thật đẹp. Cô thay bộ đồ ngủ màu kem rồi lôi từ trong túi ra một chiếc băng cát xét, nhét vào máy cát xét của Myeong Woo, lập tức tiếng nhạc tràn ngập căn phòng. Đó là bản hòa tấu của Vivaldi. Hai người tay cầm lon bia cùng trèo lên giường. Mỗi lần Yeo Kyeong ở đây, cô luôn làm như thế. Cô dựng cái gối to đùng lên, dựa vào nó và ngồi duỗi dài trên giường uống bia.

“Anh Myeong Woo, anh kể chuyện ngày còn bé cho em nghe đi.”

Vừa ngồi xuống, Yeo Kyeong đã đột ngột nói.

“Sao tự nhiên...”

“Tự nhiên em thích thế. Tại em không biết anh Myeong Woo ngày xưa như thế nào?”

Myeong Woo một tay cầm lon bia, tay kia ôm trọn Yeo Kyeong.

“Anh kể cho em nghe đi. Kể chuyện anh từ ngày còn bé, kể từng chuyện từng chuyện một.”

Nghe Yeo Kyeong nói mà anh cảm giác giống như mình đi phỏng vấn những người nhờ viết hồi ký vậy.

“Em thậm chí còn chưa được xem ảnh anh hồi bé cơ.” Yeo Kyeong ngược lên nhìn anh.

“Sao tự nhiên em lại muốn vậy?”

Yeo Kyeong sụp mắt xuống. Sau đó cô đặt lon bia đang cầm lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, với tay lấy cả lon bia trong tay Myeong Woo đặt lên đó. Cô quàng cả hai tay ôm siết cổ anh rồi nói:

“Em muốn có con, anh Myeong Woo. Anh sẽ lấy em chứ?”

Anh định nhìn vào mặt cô, nhưng cô càng siết chặt cánh tay hơn, ôm ghì lấy anh, nói:

“Anh đừng nói gì cả nhé. Cứ giữ nguyên thế này thôi. Em cũng suy nghĩ kỹ rồi. Em muốn sinh con cho anh. Em muốn nuôi con của anh, em sẽ nấu canh, sẽ chiên tôm, cả cọng lưng cho anh bằng chiếc bông tắm đầy bọt mềm mại nữa. Em muốn được nhìn thấy khuôn mặt anh, mỗi sáng em tỉnh dậy, mỗi đêm em đi ngủ. Hãy kết hôn với em nhé, để những người khác không thể nói anh là của người ta được nữa.”

Khuôn mặt đang áp vào bờ vai anh của Yeo Kyeong lại ươn ướt, hình như cô khóc.

“Em đừng khóc.”

Anh nói. Vừa dỗ cô đừng khóc anh vừa nghĩ không biết có thể chỉ buồn đau trong lòng như vậy không. Nụ cười là thứ không thể khống chế, giống như trong lòng có chuyện vui thì nhất định sẽ cười ra mặt. Nhưng nỗi buồn lại thường là những vết thương giữ rịt trong lòng khắc sâu xương tủy, dù buồn đến mấy cũng có thể không rơi nước mắt. Một tiểu thuyết gia chuyên

viết truyện tình cảm ba xu nào đó từng nói, nước mắt không phải tượng trưng cho nỗi buồn mà nó là thứ rơi vì tình yêu. Không phải câu nào trong tiểu thuyết ba xu cũng chỉ là mấy lời sáo rỗng, câu nói này rất đúng. Tác giả tiểu thuyết ba xu ấy còn nói:

Trong khung cảnh hai người yêu nhau tản bộ trên đường.

Cô gái quàng tay chàng trai. Và vì là tiểu thuyết ba xu nên có thể cô ta một tay cầm kẹo bông, còn một tay thì cầm bóng bay chẳng hạn, rồi cô ta sẽ hỏi anh chàng bằng giọng mũi:

— Anh có yêu em không?

Đến lượt chàng trai. Vì là tiểu thuyết ba xu nên có lẽ anh chàng sẽ vừa đẹp mã vừa giàu có. Không thì cũng sở hữu một sức quyến rũ hút hồn, đàn bà con gái xếp thành hàng dài theo đuổi. Mà thôi, đại loại cậu ta sẽ trả lời kiểu:

— Tất nhiên.

Cô gái sẽ lại vui sướng hỏi thêm:

— Nếu như không gặp được nhau, thật chẳng dám tưởng tượng chúng ta sẽ ra sao nữa.

Anh chàng quyến rũ kia sẽ lại trả lời như những nhân vật chính trong tiểu thuyết ba xu:

— Gì cơ? Nếu mình không gặp nhau, có lẽ anh đang đi cùng một cô nào đó giống như em, em cũng đang chung bước với một anh chàng nào đó giống như anh, và đều cùng nói mấy câu kiểu thế này chứ sao!

Đến đây thì tiểu thuyết ba xu sẽ không còn là ba xu nữa, anh nghĩ vậy. À không, có khi tình yêu và cuộc sống lại rất gần gũi với những thứ ba xu ấy cũng nên. Vì thế chưa biết chừng, chính những nhân vật, những cuộc đời nhào nhọt trong tiểu thuyết ba xu mới ẩn giấu sự thật mà chúng ta không muốn thừa nhận. Cuộc sống vốn không lý tưởng, cố định và áp đặt như tiểu thuyết cao cấp, cũng không phải là nhân quả rõ ràng, kết cấu rành mạch như trong bộ phim truyền hình nào đó.

Và đúng như lời chàng trai trong cuốn tiểu thuyết ba xu kia, sau khi đánh mất tình yêu với Eun Rim, anh lại kết hôn, sinh con và rồi bây giờ đang nằm cạnh Yeo Kyeong, một người giống như Eun Rim hồi trẻ. Hôm nay anh lại để cô qua đêm trong căn phòng áp mái ở phường Samyang, lại để cô gái ấy trong căn phòng trống trải và tối tăm, gió lùa thông thốc qua bốn bức vách, suốt đêm phải kéo chăn cuộn tròn co ro.

Yeo Kyeong ngẩng mặt lên khỏi vai anh. Anh dùng tay ôm lấy hai má đầy nước mắt của Yeo Kyeong và nhìn cô. Anh đặt cô nằm xuống, Yeo Kyeong vươn tay ra tắt ngọn đèn duy nhất còn sáng. Giờ thì căn phòng chỉ được lấp đầy bởi thứ ánh sáng lờ mờ màu xanh hắt qua khung cửa sổ. Chắc đó là ánh sáng của khu chung cư văn phòng phía bên kia đường, của các biển quảng cáo và xe ô tô len lỏi. Mái tóc ngắn đang dài ra của Yeo Kyeong lòa xòa trên nền gối trắng phản chiếu thứ ánh sáng xanh trông giống như một rặng san hô nhỏ. Anh nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi cô. Bờ môi ấy thật ấm áp.

“Sao em lại nghĩ đến chuyện ấy? Anh không có tiền để trả cho cô bảo mẫu trông con anh 24/24 đâu.”

Anh nói. Yeo Kyeong mân mê chiếc cằm thô ráp của anh, trả lời:

“Vì em yêu anh.”

Anh vuốt tóc Yeo Kyeong lên trên trán và nằm xuống cạnh cô. Hiện giờ vẫn còn thứ gọi là tình yêu sao? Anh muốn hỏi như vậy. Không phải ham muốn sở hữu, không phải ghen tuông, không phải khoái lạc. Thứ tình yêu chỉ có thể dùng tình yêu để gọi tên ấy liệu có còn tồn tại hay không? Anh không biết nữa. Khi anh vứt bỏ tình yêu, từ bỏ thứ tình yêu đáng sợ từng tìm đến anh duy nhất một lần thời tuổi trẻ, và vẫn còn nơi để đi, thứ tồn tại khi đó chẳng phải cũng là tình yêu sao?

Anh luồn tay qua cổ Yeo Kyeong, tay còn lại lặng lẽ mân mê ngực cô, Yeo Kyeong quàng tay qua cổ anh, để má mình kề sát má anh.

“Em yêu anh, anh Myeong Woo. Em muốn yêu anh mãi mãi.”

Anh vượt lưng Yeo Kyeong. Nếu như anh có thể mở lời, nếu như Yeo Kyeong không chỉ mới hai mươi sáu tuổi... thì có khi chính anh sẽ là người đề nghị Yeo Kyeong sinh con cho mình.

— Anh xin lỗi, Yeo Kyeong, tình yêu ấy mà, không phải thứ mãi mãi đâu em. Trên đời này chỉ có một thứ tồn tại mãi mãi, đó là sự thật không-có-gì-là-mãi-mãi.

“Thôi em ngủ đi, chắc cũng mệt rồi.”

Trong bóng tối, anh cảm nhận được cơ thể đang căng cứng của Yeo Kyeong. Đúng, Yeo Kyeong rõ ràng đã nói muốn sinh con cho anh. Nhưng anh lại không nhắc gì tới điều đó. Anh không biết tại sao cơ thể mình lại nguội lạnh, tại sao dục vọng, thứ dục vọng từng cuộn trào trong con người anh lại biến mất, tại sao cơ thể anh còn nguội lạnh nhanh hơn cả ý nghĩ, chẳng khác nào hoa anh đào tàn. Yeo Kyeong như không tin vào tai mình, cô đưa tay xuống bắt đầu vuốt ve ngực anh. Anh gỡ tay Yeo Kyeong ra và giữ chặt bàn tay cô bên mạng sườn. Trong bóng tối, Yeo Kyeong mở to mắt. Anh và cô nhìn nhau thật lâu. Ngón tay anh khẽ vuốt mi mắt cô nhắm lại. Nằm trong vòng tay anh, cô như chìm trong suy tư, nhưng chỉ được một lúc, Yeo Kyeong lại mở mắt ra nhìn anh.

“Em đã nói với mẹ là cuối tuần này sẽ dẫn anh về nhà rồi.”

“...”

“Hứa với em, đừng nói là không muốn đi. Anh cứ về gặp thôi. Chỉ là gặp mặt. Lẽ nào cả việc đó anh cũng không làm được sao?”

Anh không nói gì.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ chập chờn, đã gần hai giờ sáng. Sau khi kiểm tra giờ ở chiếc đồng hồ lúc nào cũng đeo trên tay trái, anh nhẹ nhàng đỡ lấy đầu Yeo Kyeong, lúc này đang gối lên cánh tay anh ngủ. Có vẻ do quá mệt, Yeo Kyeong ngủ mà vẫn hé miệng thở hắt ra từng hơi dài. Anh muốn hút thuốc nhưng lại sợ Yeo Kyeong tỉnh giấc, nên chỉ nằm yên ngắm cô ngủ.

Con ngõ nhỏ anh đi qua lúc đưa Eun Rim về tràn ngập mùi lơu nướng và cơm canh khoai tây lẫn vào trong gió. Leo qua hết những bậc thang cao thấp không đều, rồi len mình vào con hẻm chỉ vừa một người đi sẽ tới căn phòng Eun Rim mới thuê được. Tất cả đồ đạc trong phòng chỉ gồm một tấm chăn đã cũ, cái túi da của Eun Rim và một chiếc bàn nhỏ vừa làm bàn ăn vừa làm bàn làm việc. Trong khi Eun Rim pha cà phê, anh nhìn tấm thảm in họa tiết hoa rực rỡ và lặng lẽ ngồi xuống. Anh nghĩ, ba mươi hai năm cuộc đời lẽ nào chỉ để lại cho Eun Rim có vậy thôi sao. Trong phòng ngập mùi keo dán.

Xung quanh im ắng lạ thường. Có lẽ những người hàng xóm của Eun Rim đều đã ngủ sớm vì phải dậy sớm đi làm. Sau khi uống xong cốc cà phê Eun Rim pha, anh đứng dậy ngay. Không hiểu sao anh bỗng thấy hết hoảng. Liệu có phải vì câu nói của Kyeong Sik? Cũng có thể lắm. Kyeong Sik bảo anh: “Bây giờ vẫn chưa muộn đâu, thử nghĩ cách tái hợp đi.” Vì câu nói này mà giờ đây ở cùng Eun Rim trong một căn phòng lại khiến anh bất an lạ thường. Đi ngược lại con đường khi đến, anh len ra khỏi con hẻm chật chội chỉ đủ chui lọt một người, trước khi đi xuống theo những bậc thang cao thấp mấp mô, anh quay lại nhìn Eun Rim.

— Em vào nhà đi. Anh sẽ lại ghé qua.

Eun Rim đứng đó, vắn vể gấu áo len, thoáng nở nụ cười buồn. Anh vừa định quay đi thì cô chợt nói:

— Yeo Kyeong vẫn khỏe chứ ạ?

Anh mỉm cười quay đi. Một góc nào đó trong lòng anh dường như sụp đổ, vỡ vụn. Anh cảm thấy như đang bỏ lại Eun Rim trên đỉnh núi cheo leo hiểm trở rồi một mình quay trở về thế giới hiện thực. Thế nhưng, anh vẫn không ngoái đầu lại.

“Hôm nay anh đi gặp chị No Eun Rim về, đúng không?”

Yeo Kyeong xoay người lại hỏi như nói mới. Trong bóng tối, anh vẫn mở mắt nhưng không trả lời. Yeo Kyeong lại nắm sát vào anh và hỏi:

“Anh Myeong Woo, hôm nay anh đã gặp chị No Eun Rim đúng không?”

Myeong Woo khép mắt lại trong bóng tối. Anh biết Yeo Kyeong muốn nói đến chuyện gì. Có lẽ Yeo Kyeong đang trách móc anh vì đã từ chối cô – người nói muốn sinh con cho anh, mà cũng có thể là Yeo Kyeong đang giận. Mà không, cũng có thể chỉ đơn thuần là cô tò mò. Anh luồn tay ra sau gáy Yeo Kyeong và ôm lấy cô.

“Hôm nay anh đã đi gặp chị No Eun Rim đúng không?”

Yeo Kyeong lại hỏi.

“Ừ.”

“...”

“Vì sao?”

“Anh gọi điện cho chị ấy trước à?”

“Không. Bạn anh gọi tới, và anh vô tình gặp Eun Rim ở đây.”

Yeo Kyeong ngẩng đầu lên rồi lại ôm lấy anh. Anh vuốt tóc Yeo Kyeong.

“Em sợ lắm. Đối với anh, người phụ nữ tên Eun Rim ấy liệu có phải là một tia sáng xa xôi không, chẳng phải ánh sáng càng ở xa thì càng đẹp và hấp dẫn hơn còn gì. Lúc đến Hangyeryeong em đã nghĩ thế đấy. Em cũng rất tội nghiệp mà. Không phải chỉ người phụ nữ đó tội nghiệp mà chính em cũng tội nghiệp. Chỉ là em cố gắng không tỏ ra ngoài vậy thôi. Nhưng hình như trái tim anh Myeong Woo chỉ luôn hướng về người phụ nữ ấy.”

Anh không trả lời mà đưa ngón tay vẽ một đường từ má, qua mũi rồi đến tai Yeo Kyeong. Anh đổi chủ đề:

“Lúc này em bảo anh kể chuyện hồi bé đúng không?”

“Ừ.”

Yeo Kyeong áp mặt vào ngực anh.

“Hồi bé, anh từng sống ở một thành phố biển. Vì bố chuyển công tác nên anh hay phải theo ông đến các thành phố xa lạ. Cứ vừa kịp kết bạn thì lại phải chuyển nhà. Có điều anh cũng sống ở thành phố biển đó được vài năm thì phải.”

“Chuyện đấy lần trước anh kể rồi.”

“Ừ. Sau mỗi ngày mưa, anh thường gấp thuyền giấy rồi thả xuống con suối trong làng. Có hôm buồn chán, anh còn bắt mấy con kiến bỏ vào thuyền rồi thả trôi theo dòng nước. Thuyền giấy trôi đến đâu anh chạy theo đến đó, nếu thuyền mắc vào đâu đấy anh cũng dừng lại, rồi thuyền trôi đi anh lại chạy tiếp, cứ thế chạy ra tận biển. Thuyền giấy của anh chở cả những chú kiến ra biển, tất nhiên không quay trở lại. Anh cứ đứng trên bờ biển nhìn theo chiếc thuyền giấy xa dần.”

“Tại anh Myeong Woo mà mấy chú kiến đó bị chết dưới biển đấy.”

“Ừ. Nếu đứng trên bờ biển, có thể nhìn thấy những hòn đảo ở rất xa. Anh hồi ấy cứ thắc mắc mãi, tại sao những hòn đảo đó lại có thể nổi giữa biển khơi mà không chìm xuống nhỉ. Thế nên có lần anh thử lặn sâu xuống biển. Ban đầu, anh phải bịt mũi, nhưng sau này, khi lặn quen, anh đã có thể lặn được rất lâu. Lặn xuống biển Nam nước rất ấm và dễ chịu. Những dải tảo biển xanh đen mềm mại quệt qua ống đồng, vào ngày trời nắng còn thấy cả những vệt nắng xuyên qua mặt nước trong veo. Thỉnh thoảng sẽ trông lấp lánh ánh bạc chỗ đê chắn sóng xa xa, có lần đàn cá thu còn bơi sượt qua anh nữa. Mà em từng thấy vảy cá thu khi nó còn sống bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Đó là sắc bạc khiến người ta vô cùng thích thú. Bầy cá bạc với sống lưng màu xanh lá, tự do bơi lặn giữa làn nước như những mũi tên. Mỗi sống lưng ấy là một sự sống. Sau này chuyển nhà lên Seoul, anh gặp lại những con cá ấy. Chúng được ướp muối và bày trên các sạp hàng ngoài chợ, bị mổ bụng, moi ruột gan để sang một bên.”

Yeo Kyeong thở đều đều. Anh cũng nhắm mắt lại. Lúc sau anh lại nói:

“Những con cá đó khi nằm phơi bụng ngoài chợ, có lẽ sẽ nghĩ tại sao mình lại rời bỏ làn nước trong xanh để bị ướp muối như thế này. Nhưng đến lúc bị đặt lên bàn đá nướng không chừng chúng lại nghĩ tại sao mình từng ở mãi trong biển, vất vả bơi đi bơi lại làm gì cũng nên.”

Yeo Kyeong không phản ứng. Anh cũng nhắm mắt nằm đó nhưng đến tận sáng vẫn không ngủ nổi.

Chương 10:

Thời đại bị đánh cắp

Khó khăn lắm mới tìm được một căn gác xép nhỏ tại một xóm Seoul. Nấu cơm ăn tối xong tôi dọn dẹp căn phòng rồi nghiêm túc bắt đầu viết sơ yếu lý lịch. Năm 1981 tốt nghiệp trung học nữ XX tại Seoul, năm 1984 bỏ ngang khi đang theo học khoa Dược trường Đại học XX. Sau đó không còn gì để viết nữa.

Chẳng còn ai có thể nói cho tôi biết suốt mười năm trời tôi đã làm gì, và đương nhiên cũng chẳng có lấy một người để công nhận mười năm ấy của tôi.

Nhà xuất bản Khoa học Xã hội mà tôi tìm đến xin việc đang chuẩn bị xuất bản cuốn sách có tên Bí quyết thành công, vị tổng biên tập với gương mặt khắc khổ nói rằng tôi đã quá lớn tuổi để làm công việc này.

Đúng vậy. Tôi đã ba mươi hai và sắp bước sang tuổi ba mươi ba rồi. Hơn nữa lại là phụ nữ, kinh nghiệm không có, từng có tiền án, dù là án treo.

Anh Myeong Woo thi thoảng xuất hiện, mua đến cho tôi những vật dụng cần thiết. Cái đèn bàn đang bật dây cũng là của anh ấy mang sang cho tôi dùng.

Khi tôi hỏi tại sao, anh ấy liền đáp: Em không thích bóng tối còn gì.

Cái đài cát xét đang nghe nhạc này cũng là của anh ấy cho. Tôi tự hỏi, nếu mình thắc mắc thì anh ấy sẽ trả lời thế nào. Chưa biết chừng, có khi anh ấy sẽ bảo: Vì em thích giọng người khác thì thầm còn gì.

Rồi rất lâu không thấy anh đến.

... Bốn bề tĩnh lặng. Vừa có tiếng bước chân ai đó bên ngoài kia nhưng giờ cũng tắt ngấm. Vì tiếng bước chân mà giờ tôi phải chỉnh to lên tiếng nhạc khi này vừa vặn nhỏ.

Thật yên tĩnh. Thật là một đêm yên tĩnh. Cái sự yên tĩnh này thật buồn và dễ khiến con người ta bật khóc...

*– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,
tháng 11 năm 1993 .*

Người đàn ông vẫn ngủ. Người đàn ông ấy làm việc ở bộ phận kế hoạch của nhà xuất bản nên không nhất thiết phải dậy sớm đi làm. Người vợ làm việc cho một công ty bảo hiểm đã đi làm từ sớm. Bên ngoài căn phòng anh ta ngủ, những tia nắng trong vắt của một ngày xuân muộn đang chiếu xuống nền bê tông. Dưới mặt sàn bê tông ấy, cô con gái năm tuổi của anh ta đang chơi đồ hàng, bắt chước sinh hoạt của người lớn. Đứa trẻ con chủ nhà cũng tầm tuổi con gái anh cùng chơi với cô bé.

Bọn trẻ chơi đồ hàng chán rồi dẫn nhau ra ngoài. Con ngõ bên ngoài căn nhà cũng tràn ngập ánh nắng. Sau khi con chó vàng bới đồ ăn trong thùng rác cụp đuôi xuống linh mất khỏi ngõ, hai cô bé phát hiện ra một con khi bông bị vứt bên cạnh thùng rác. Con khi bông quá cũ đến nỗi bông trong bụng lòi hết ra. Cô con gái của người đàn ông đột nhiên muốn chơi con khi bông đó. Nhưng đứa bé sáu tuổi con chủ nhà lại cướp mất nó. Sáng nay cô bé đã đồng ý với mẹ mình, vứt bỏ con khi bông, nhưng khi thấy người khác thích nó, cô bé lại nghĩ rằng thật ra nó vốn thuộc về mình. Con gái người thuê nhà và con gái chủ nhà đánh nhau vì một con khi bông đã rách lòi cả bông. Đánh nhau rồi khóc. Tiếng khóc đã đánh thức người đàn ông. Anh ta dậy và đi ra đầu ngõ, trông thấy con khi lòi cả bông ra ngoài trông như lòi nội tạng, và con gái mình đang khóc. Trong đôi mắt to tròn như mắt nai của anh ta, lòng trắng dần bao phủ, rồi đột nhiên anh ta gào lên như một con dã thú. Người đàn ông đột ngột xuất hiện khiến cả hai đứa bé đang tranh nhau con khi bông sợ xanh mặt. Mấy người phụ nữ lớn tuổi đang muối kim chi trong khu thập thò ló đầu ra xem có chuyện gì, bà chủ nhà vừa đi chợ về

cũng giật mình sợ hãi. Người đàn ông đang đánh cả con mình lẫn con chủ nhà.

Vừa đánh anh ta vừa nói:

— Không được như thế! Như thế là hư! Như thế là hư! Có biết không hả!

Cuối cùng chỉ còn lại tiếng di chuyển đồ đạc. Bà chủ nhà yêu cầu họ chuyển đi ngay lập tức, dù có trả thêm bao nhiêu tiền bà ta cũng không chứa nữa. Đây là lần chuyển nhà thứ mười lăm rồi. Đến cả người vợ hằng đêm vẫn tóm cổ tra hỏi anh ta có phải là nhân viên cấp cao của ANSP⁵ hay không giờ cũng không thể chịu nổi nữa.

— Tôi cũng định cố gắng nhịn đấy. Nghĩ đến các con, nghĩ đến anh của ngày xưa tôi cũng đã chịu đựng rồi. Nhưng giờ tôi không tài nào tiếp tục chịu đựng cái địa ngục này nữa.

Nước mắt của cô đầm trang hồ sơ. Còn anh ta thì bị cưỡng chế đưa vào bệnh viện.

Nhìn mặt Eun Cheol trắng bệch như tờ giấy, biểu cảm cứng đờ trên khuôn mặt càng khiến anh trở nên đáng sợ. Bẵng đi vài năm không gặp, giờ đây đối mặt với người bạn cũ, thần kinh lại không bình thường, việc hỏi thăm xem mọi chuyện thế nào thật không dễ dàng, ít nhất còn khó khăn hơn cả quyết tâm đi đến Yongin sáng nay. Trong bộ đồ bệnh viện, Eun Cheol dường như chỉ còn da bọc xương. Giống như bộ da khô con rắn lột xác xong bỏ lại, Eun Cheol dường như đã biến mất, chỉ còn bộ da mang hình dáng Eun Cheol mà thôi. Đó không phải là Eun Cheol mà ngày xưa anh quen. Không thể nói chính xác được là gì nhưng chắc chắn ở bộ da ấy thiếu những thứ vô cùng quan trọng.

“Cậu có nhận ra tôi là ai không?”

Anh khẽ hỏi. Vốn định hỏi người đứng trước mặt đây có phải Eun Cheol hay không nhưng không sao thốt nổi nên lời. Thật bất ngờ, Eun Cheol bỗng mỉm cười với thái độ niềm nở.

“Đương nhiên. Chẳng phải là Myeong Woo đấy sao?”

Giọng nói của cậu ấy thật hay. Bên ngoài nhìn vào, cậu ấy giống như cái vỏ rỗng nhưng giọng nói thì đúng là của Eun Cheol ngày xưa, một giọng nói rất trong trẻo. Vào kỳ nghỉ hè, khi Eun Cheol gọi điện đến nhà anh, mỗi lần chuyển máy mẹ anh đều bảo, làm sao mà không có cô nào chết mê chết mệt chất giọng của cậu ấy cơ chứ. Eun Cheol cười với khuôn mặt chảy xệ vì thuốc thang. Hai người họ bắt tay nhau. Tay cậu cũng lạnh như tay Eun Rim vậy. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Myeong Woo đã ước rằng tất cả những chuyện này đều chỉ là một giấc mơ. Rằng có thể lại thấy một gương mặt rạng rỡ, đột ngột ló ra, đập anh đánh chát rồi hỏi anh có giết mình không. Hẳn là mong ước hảo huyền. Myeong Woo buông tay Eun Cheol ra và ngồi xuống bên cửa sổ vẫn còn chút nắng ấm mùa thu. Ánh sáng mặt trời khiến khuôn mặt Eun Cheol có sức sống hơn. Eun Cheol hơi nheo mắt lại nhưng hình như cũng không né tránh ánh nắng.

“Sống sao rồi?”

Myeong Woo hỏi. Eun Cheol lại cười.

“Thì cũng tạm tạm.”

Lời nói chững lại giữa hai người. Gió thu mát rượi đang thổi ngoài khung cửa phòng thăm bệnh. Lẫn trong tiếng gió là tiếng hát rất đẹp của một nam ca sĩ nào đó.

*Chỉ là hôm nay, chỉ một hôm nay thôi
Dù thân này có đẹp đến mấy
Ngày mai, khi ngày mai đến
Liệu rằng tất cả có nhạt phai.*

*Chỉ là khoảnh khắc, chỉ một khoảnh khắc này thôi.
Cái đẹp, người là của tôi
Nhưng cái chết đến, đến thật rồi.*

Tôi mãi chỉ là cái bóng đơn cô.

Tiếng hát như bay lên trời thu. Là bài hát anh nghe lần đầu nhưng lại xuyên thấu tâm can anh. Thực ra trước đây cũng từng có trường hợp tương tự. Khi anh và Eun Cheol còn là sinh viên mới nhập trường, cả hai cùng nằm dài trên bãi cỏ đọc sách, cũng đã có lần vì một tiếng hát từ xa vọng lại mà sồn cả tóc gáy. Không biết ai đang hát nhỉ? Anh nghĩ có lẽ là một bệnh nhân nào đó có giọng hát hay mới chuyển về đây. Chắc là vậy. Chắc chắn là một bệnh nhân. Bởi vì các bác sĩ không thể nào hát một bài hát u sầu như vậy được. Giọng hát đó chỉ có thể là giọng của một người đã từng bị cướp mất thứ gì. Hình như Eun Cheol không hề để ý đến tiếng hát. Cậu cứ ngồi như thế, nhìn về phía trước.

“Ăn uống được không?”

“Cũng được.”

“Tôi định tới cùng Eun Rim nhưng không liên lạc được với cô ấy.”

“Thế à? Eun Rim giỏi trốn lắm.”

Khuôn mặt Myeong Woo thoáng nét ngại ngùng.

“Này... Mấy người bạn đều đang bàn về chuyện của cậu đấy.”

“Ừ. Tôi có thấy trên báo. Mấy câu chuyện nhảm nhí người ta dựng lên về tôi.”

Khuôn mặt Myeong Woo đanh lại. Anh nghĩ nếu cứ không đối thoại được với nhau thế này, chưa biết chừng sẽ hết hy vọng. Eun Cheol nhìn quanh rồi nhích người lại gần Myeong Woo đang ngồi cách anh một cái bàn.

“Cậu có thể giữ bí mật cho tôi không?”

Thật là một câu nói bất thường. Hướng về phía Eun Cheol, Myeong Woo gồng vai lên.

“Bọn khốn nào đó đã vứt một cái xác vào thùng rác trước cửa nhà tôi, cố tình đấy. Cái xác ấy bị tra tấn nội tạng lòi cả ra. Phải mau mau công bố sự thật này. Cậu hiểu ý tôi không? Mẹ bọn trẻ giờ đây đã hoàn toàn đứng về phe chúng rồi. Nghe nói bọn chúng còn đang vạch một âm mưu rất lớn nữa. Phải nhanh thông báo cho giới báo chí. Cậu hiểu không?”

Buổi thăm viếng kết thúc chóng vánh. Chẳng thể nghe tiếp câu chuyện hoang đường bất tận của Eun Cheol, Myeong Woo đành bảo với y tá rằng cuộc gặp mặt của bọn họ đã kết thúc. Được y tá dìu đi, Eun Cheol nhếch miệng cười xoay người nhìn Myeong Woo. Myeong Woo cũng cười lại.

Myeong Woo đi chậm chậm về phía bãi đỗ xe. Bệnh viện này thật đẹp. Có lẽ vì nằm chếch về phía Nam so với Seoul nên ở đây lá vẫn chưa rụng hết, hàng cây san sát chạy theo con đường bên trong bệnh viện ra tới tận ven hồ. Rừng phong phía sau bệnh viện đỏ rực như hoa. Bầu trời xanh soi bóng xuống mặt hồ, khiến cho nước hồ cũng như được nhuộm màu xanh của trời. Một vài bệnh nhân đang dạo bước bên con đường ven hồ trong trang phục màu xanh giống hệt Eun Cheol khi nãy. Đây đó vọng lên tiếng cười nói của các cô y tá mặc váy trắng và áo len hồng.

Myeong Woo không đi thẳng về phía bãi đỗ xe mà dừng chân một lúc bên hồ nước. Sóng nước vỗ về dưới chân anh. Nếu không có những rễ sen khô héo thì chắc chẳng ai nhớ mùa hè vừa qua, nơi này đã nở rực những bông sen. Anh băn khoăn không biết nếu Eun Cheol nhìn xuống hồ nước này cậu sẽ nghĩ gì. Liệu cậu ấy có thấy cái hồ thật đẹp không?

Lúc này đứng bên hồ, Myeong Woo thấy hồ nước quả thật rất đẹp. Ngay lúc này đây, chỉ cần thấy nó đẹp là được, không cần có bất kỳ suy nghĩ phức tạp nào khác. Nhưng thiên nhiên có đẹp đến đâu thì giờ Eun Cheol cũng chẳng thể cảm nhận được nữa. Quá muộn rồi. Nước sông cứ chảy, hoa cứ nở, phù du cứ trôi, lá vàng cứ rụng. Tuổi trẻ của chúng ta rồi cũng sớm tàn trôi. Cứ vậy rồi cả cái đẹp cũng chẳng còn mang cảm xúc đặc biệt gì nữa, chỉ còn lại đó phong cảnh gò bó.

Myeong Woo ra khỏi bệnh viện và lên xe. Lúc khởi động máy, anh lại nhớ đến tiếng hát ban nãy trong phòng thăm bệnh. Không phải cả bài mà khúc hát cuối cứ trở lại trong anh rõ ràng hơn bao giờ hết.

*Cái đẹp, người là của tôi
Nhưng cái chết đến, đến thật rồi.
Tôi mãi chỉ là cái bóng đơn côi.*

Anh nhớ đến ánh mắt cô quạnh của Eun Cheol khi hai người ngồi đối diện nhau. Giờ không nhất thiết phải hát những bài về giai cấp, về dân tộc hay lịch sử nữa, chỉ cần hay thôi là được, chỉ cần đắm mình thưởng thức mà không cần phải nghĩ ngợi gì. Tiếc rằng đôi tai của Eun Cheol đã không còn nghe được thứ âm nhạc này nữa. Giờ đây, khi những gì chúng ta thừa hưởng, sở hữu, hay tiếp thu đều chẳng có gì quan trọng, thì Eun Cheol lại bị giam chặt trong một ảo tưởng khác, giống như Eun Rim bị cái gọi là hy vọng chi phối.

Sống hơn ba mươi năm trời, vẫn thấy mọi thứ trong quá khứ đều tốt đẹp thì thật bất hạnh biết bao. Myeong Woo đã chớp mắt mấy lần. Vì tầm nhìn bị phủ mờ. Và vì anh đang khóc.

Myeong Woo dập thuốc lá. Cửa nhà Eun Rim đã khóa ba bốn hôm nay. Anh nghĩ lần này chắc cũng uống công đến đây, nhưng vẫn tự nhủ sẽ đợi thêm lúc nữa, trong khi hút hết một điếu thuốc khác. Gió thốc qua con ngõ nhỏ. Thu muộn, tiết trời tuy vẫn duy trì ở mức ấm áp nhưng không phải ở nơi này. Tại đây chỉ có gió mạnh mà không có nổi một tia sáng mặt trời.

Anh bước xuống con dốc và rẽ vào một quán ăn Trung Quốc gần đó. Tối đến nên bụng cũng đói. Người đàn ông đang ngủ gục trên chiếc bàn cạnh lò sưởi đã ngượng thán mở bừng mắt khi nghe tiếng anh bước vào. Myeong Woo phân vân không biết có nên về nhà luôn không. Quả thật anh cũng không biết cứ chờ đợi không mục đích thế này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Nhưng vì ngoài trời quá lạnh mà thân thể lại rã rời, anh vô thức ngồi ngay xuống ghế. Anh đưa mắt nhìn quanh quán. Những bọc hành tây và củ cải muối chất đầy một góc tường trông thật xấu xí. Trên bức tường nham nhở vừa rụng treo một cuốn lịch hình cô gái mặc bi ki ni. Gương mặt cô diễn viên chỉ mặc độc chiếc bi ki ni trong tiết trời giá rét tháng Mười một thật trống rỗng.

Anh gọi một suất mì hải sản rồi lắng nghe tiếng gió bên ngoài khung cửa kính mờ mịt của quán. Hình ảnh Eun Rim xanh xao bước đi như đông cứng trong cơn gió lạnh đầu đó ngoài kia bỗng hiện ra trước mắt anh. Sao lại thế nhỉ, mỗi lần nghĩ đến Eun Rim là anh lại có những linh cảm chằng lành.

Sáng thức dậy liền nghĩ đến cô. Giữa đêm lại lo không biết khí ga sưởi trong phòng Eun Rim có bị rò rỉ không. Ngày mưa cũng khiến anh rối bời không yên, chỉ sợ Eun Rim gặp mưa rồi ho ra máu, gục ngã bên đường. Tóm lại, chính Eun Rim cũng chẳng ngờ Myeong Woo thường xuyên ghé qua chỗ mình, chỉ vì những tưởng tượng này.

Chủ quán đưa ra đĩa củ cải muối, Myeong Woo gọi thêm một chai rượu sô chu, và chỉ lát sau anh đã uống cạn cả chai cũng như húp cạn nước dùng của món mì hải sản vô vị, chán ngắt không có gì ngoài màu nước đỏ au.

Khi anh quay lại nhà Eun Rim một lần nữa, cửa vẫn khóa. Mùa thu trời nhanh tối, gió đêm càng lúc càng thổi mạnh. Không khí lạnh như cắt. Anh ngậm điều thuốc đứng quay lưng lại. Vừa quay người anh chợt trông thấy dưới ngọn đèn đường phía xa xuất hiện một bóng hình. Tim anh hẫng một nhịp. Đó là Eun Rim.

Không biết có phải do đi lên dốc không mà mũi và đôi gò má hốc hác của cô đỏ ửng lên thấy rõ dưới ánh sáng vàng của ngọn đèn cao áp. Trông thấy Myeong Woo, gương mặt mệt mỏi của Eun Rim lộ vẻ mừng rỡ.

“Anh đến khi nào vậy?”

Eun Rim lấy chìa khóa từ trong túi ra mở cửa, hốt hốt hỏi.

“Em vừa đi đâu về à?”

Khi này anh vẫn mong chỉ cần không có chuyện gì xảy ra với Eun Rim là được, nhưng giờ lại hỏi bằng giọng cộc cằn. Anh cũng không hiểu tại sao mình phải nổi giận như vậy nhưng vẫn tiếp tục nói:

“Hôm qua hôm kia nhà đều bỏ trống.”

“Ôi, em xin lỗi. Em không biết anh sẽ đến.”

Eun Rim vội vàng vừa bước vào nhà vừa trả lời. Anh theo cô vào phòng. Sau cánh cửa chính là đến ngay căn bếp, một căn phòng chuồng gà điển hình.

“Em tìm được việc làm rồi.”

Vừa cởi áo khoác Eun Rim vừa nói với giọng vui vẻ. Cô yên lặng một lúc chờ đợi nhưng Myeong Woo không hỏi cô là việc ở đâu. Chắc do đã ngà ngà say, anh không có tâm trạng hỏi những câu như thế. Eun Rim quan sát thái độ của anh một lúc rồi cất tiếng:

“Lần nào nộp hồ sơ cũng trượt, nhưng có một siêu thị ở lối vào chợ dưới kia đang cần thu ngân. Em đã quyết định làm thử ở đó. Tiền công chẳng đáng bao nhiêu nhưng thời gian làm việc cũng tốt, từ chín giờ sáng đến sáu giờ tối. Chủ siêu thị là một cặp vợ chồng, tối thì có một ông chú là nhân viên nhà nước đến thay ca. Vậy nên thời gian còn lại em cũng có thể thử làm việc gì khác.”

Nụ cười của Eun Rim bỗng tắt lịm khi thấy ánh mắt cứng rắn của Myeong Woo. Eun Rim vén tóc ra sau tai cười buồn.

“Làm thế nào được chứ? Em bằng cấp không có, năng lực cũng không. Hơn nữa em còn phải trị bệnh.”

“Em có thể đợi thêm một thời gian nữa mà.”

Nghe cô bảo sẽ làm thu ngân ở siêu thị khiến sống mũi Myeong Woo cay cay. Anh chợt nghĩ đến chiếc phong bì đã để ở túi trong áo măng tô từ hôm kia, nhưng vẫn chưa tìm ra cách nào đưa nó cho Eun Rim mà không làm tổn thương lòng tự trọng của cô. Lần này đến, anh vốn định lắp cho cô một cái điện thoại. Nhờ chuyển thể kịch bản phim truyền hình thành tiểu thuyết mà

anh cũng kiếm được kha khá tiền. Anh muốn chuyển số tiền đó cho Eun Rim, bảo cô thay vì làm thu ngân siêu thị thì đi học bổ túc biên tập hay cái gì đó đến khi có được bằng cấp. Anh muốn giúp cô điều này.

“Vậy nên em ra ngoài một chuyến, quay đi quay lại thoát cái đã ba ngày. Em thực sự không biết anh đến mà. Anh dùng cà phê không? À khoan, anh vẫn chưa ăn tối đúng không? Em nấu cơm anh ăn nhé?”

“Em đi Gyeongju phải không?”

Anh bất ngờ hỏi như chặn đường cô. Ánh mắt hai người gặp nhau.

Sự thật là dù Eun Rim có khóa cửa bỏ nhà đi đâu đó một tháng anh cũng chẳng có lý do gì để giận. Nhưng khi vừa nói ra từ Gyeongju, ngực anh như bị bóp nghẹt. Nơi đó có Geon Seop, và bọn họ đâu sao vẫn là vợ chồng. Vợ đến gặp chồng vốn là chuyện hoàn toàn chính đáng, nhưng không hiểu sao hề nghĩ đến anh lại thấy hết sức kích động. Anh tự nhủ, vậy thì Myeong Woo, rốt cuộc mày là cái gì chứ? Nhưng chẳng ai biết được tâm sự của anh. Myeong Hee, Yeo Kyeong cũng đã hỏi nhưng anh không trả lời được. Cuối cùng anh nghĩ chẳng việc gì phải trả lời. Anh ngồi xuống, cố hết sức bình tĩnh. Với khuôn mặt như chìm sâu trong suy nghĩ, Eun Rim đổ nước vào ấm cà phê, rồi sau đó rót cà phê hòa tan ra cốc.

Anh lấy ra một phong bì trong túi áo, đặt như vút xuống trước chỗ Eun Rim ngồi. Đó là bức thư thông báo của ủy ban đối sách về vụ No Eun Cheol. Eun Rim có chút bối rối trước thái độ của anh. Myeong Woo lạnh lùng nói thêm:

“Kyeong Sik bảo sẽ sớm ghé thăm em.”

Anh nói ngắn gọn như thể nguyên do việc đến tìm cô suốt ba ngày qua chỉ có vậy. Eun Rim rút những thứ bên trong phong bì ra đọc. Myeong Woo châm thuốc hút trong yên lặng.

Sau khi đọc hết, cô chống một tay lên đầu gối.

“Nhưng mà, liệu có hy vọng gì không?”

Ngay cả anh cũng cho rằng đã quá muộn. Sự việc xảy ra từ năm 1983. Cảnh sát tìm tới nơi ở của một tiền bối đang bị truy nã và bắt anh đi. Mười ngày sau, khi được thả ra, Eun Cheol đã không còn là Eun Cheol ngày xưa nữa. Nhưng đó đã là chuyện của mười năm trước rồi, chứng cứ hay hoàn cảnh không dễ gì mà xác định được. Chưa kể, Kyeong Sik cũng đã thờ dài bảo, khó có luật sư nào chịu nhận vụ án này.

“Nếu tin chắc là có hy vọng thì sẽ có chứ.”

Eun Rim nhìn Myeong Woo, mắt loáng ánh nước. Myeong Woo né tránh ánh mắt cô. Hơi rượu trào ngược từ cổ lên mũi anh. Eun Rim cũng nuốt nước bọt trong cổ họng rồi lại nói:

“Em nấu ít cơm nhé, hay ra ngoài ăn?”

“Em có rượu không?”

“Hình như anh vừa uống rượu à?”

“...”

“Em còn nửa chai sô chu, để em lấy cho anh.”

Eun Rim bước vào căn bếp gió lùa thông thoáng, lấy chai rượu sô chu, củ cải khô và tỏi muối, bày lên khay rồi mang ra.

Không nói một lời, anh rót rượu cho mình và Eun Rim rồi một mình uống cạn hai chén đầy ăm ắp.

“Em đã làm sai gì sao?”

Eun Rim hạ giọng hỏi. Anh không nói gì.

“Ba ngày liên tục đến tìm em mà không gặp nên anh giận sao?”

Eun Rim lại hỏi. Lúc này anh mới ngược mắt lên. Eun Rim đang chăm chú nhìn anh.

“Không, chỉ là anh tự giận bản thân mình thôi. Trong khi em đến Gyeongju tìm Geon Seop để ăn mừng vì tìm được việc, anh lại lo lắng rằng không biết khí sưởi có bị rò không, không biết có phải vì vương mắc gì vụ Geon Seop mà em phải đến phòng điều tra không nên ngày nào cũng đến

tìm. Vậy nên anh giận chính mình. Đúng là ảo giác! Tuy mỗi người mỗi khác nhưng Eun Cheol đang bị mắc kẹt trong đó, No Eun Rim cũng thế và giờ đến anh cũng vậy.”

Vốn dĩ anh không định nói những lời này với Eun Rim, chỉ muốn uống một chén nữa rồi về nhà ngủ, nhưng cuối cùng lại không kìm nổi tự mĩa mai mình.

“Anh đã đến chỗ anh trai em à?”

Đôi mắt to tròn của Eun Rim hướng về phía anh.

“Đến chứ. Trong khi No Eun Rim đến bên chồng thì anh đến tìm người bạn suýt trở thành anh vợ mình đấy.”

“Anh đừng uống nữa.”

Eun Rim vươn tay ngăn chén của Myeong Woo. Ánh mắt hai người gặp nhau. Myeong Woo gạt tay Eun Rim ra như người say và lại nâng chén lên. Sao lại vậy, mình sao lại vậy, anh tự hỏi, nhưng cũng chẳng thể ngăn nổi bản thân. Giống như chiếc xe đạp đã bắt đầu lao xuống dốc, anh cũng đang trượt xuống không có điểm dừng. Anh tự hỏi, từ năm hai mươi tuổi lên Seoul học đại học, trong suốt mười năm sau đó mình đã làm gì? Anh bỏ vợ mà không biết cô ấy đang mang trong mình đứa con gái của anh, và sống với niềm tin về việc bắt đầu một cuộc đời mới. Nhưng thực sự trong suốt ba năm qua anh đã làm gì và sống thế nào để bù đắp lại quãng thời gian mười năm ấy? Anh rút chén cuối rồi nhìn Eun Rim.

Eun Rim châm một điếu thuốc. Thái độ lạnh nhạt lạ thường khiến người ta khó chịu.

“Mọi người hóa ra đều như vậy. Tất cả đều tuyệt vọng.”

“Vì chúng ta đều ngu ngốc.”

Eun Rim bỗng nhặt những giấy tờ về Eun Cheol dưới đất, ném xoạch vào góc phòng rồi ôm lấy đầu. Myeong Woo uống nốt chén cuối, tiếp tục nói với Eun Rim:

“Em đúng là đồ ngốc, mấy người công nhân London có khổ sở thì liên quan gì đến em cơ chứ. Dù họ sống chen chúc trong một nơi như chuồng heo thì có liên quan gì đến em mà nghiên với chẳng cứu, định phát biểu thuyết tư tưởng mới chắc? Sinh ra ở một đất nước nhỏ bé tận cùng trái đất mà còn muốn cứu thế giới cái nỗi gì? Chẳng qua chỉ làm đau lòng cha mẹ mình thôi. Thế rồi để được thế gian này đối đãi ra sao? Thật là ngu dại quá. Thà rằng lúc đó em nên học lấy cái bằng lái xe còn hơn. Hay là học tiếng Anh giao tiếp, chơi ten nít, hoặc đi xem triển lãm tranh của Chagall. Giết chết cả đứa con trong bụng, rốt cuộc cũng được cái trò trống gì chứ.”

Tay vẫn đang ôm đầu, Eun Rim từ từ ngẩng lên. Khói thuốc xanh lờn vờn xung quanh, ánh mắt anh lóe lên như đốt nóng không gian. Tuy biết rằng anh chỉ lừa dối, nhưng môi Eun Rim vẫn không ngừng run rẩy, trong đôi mắt cô đọng đầy nước mắt. Anh cảm thấy mình còn có thể tàn nhẫn hơn nữa.

“Sao, em buồn à? Đáng lẽ anh không định nói, nhưng em cần phải biết những điều này. Muốn nghe anh nói tiếp không? Đến nước này rồi thì cần gì quan tâm ai người ta nghĩ sao. Đến nước này rồi thì em hối hận cũng có ích gì. Em cần phải giải phóng bản thân. Cần phải tỉnh ra, hiểu rằng một mình em dù sao cũng chẳng thể thay đổi thế giới. Tại sao bị bắt lại phải cắn răng chịu cực hình? Vì cái gì mà khăng khăng khiến bản thân giống như một con thú trần trụi? Đẳng nào chẳng chịu thua sự tra tấn đó. Đẳng nào chẳng khai nhận. Đau đớn cũng đã đau rồi, việc gì phải vừa ăn phân của chính mình vừa nhận tội? Rốt cuộc là vì sao?”

“Đừng...”

Eun Rim khó nhọc mở miệng, khuôn mặt cô đanh lại. “Đừng... anh đừng nói bừa như vậy với em. Em vẫn chưa tha thứ hoàn toàn cho anh đâu.”

Có thứ gì đó vừa giáng xuống đầu anh một cú thật nặng nề. Anh không thể không nhìn về phía Eun Rim. Ánh mắt anh dán chặt vào khuôn mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng và bờ môi run run của cô. Anh định nói gì đó nhưng

Eun Rim lại mở lời: “Anh tưởng rằng, em, đã tha thứ hoàn toàn cho anh ư? Không đâu. Anh muốn em phải làm sao để tha thứ hả?”

Eun Rim cương quyết bắt lấy ánh mắt của anh.

“Anh nói anh Geon Seop ư? Đúng vậy, em tìm được việc nên đã đến Gyeongju gặp anh ấy đấy. Anh nghĩ anh có tư cách gì mà dám nói thế với em? Đúng vậy, anh Geon Seop đã không bỏ rơi em. Anh ấy căm ghét anh và ngày ngày làm khổ em nhưng anh ấy không bỏ em. Còn anh đã bỏ rơi em. Anh đã hứa, lời hứa mà anh không thể giữ, chỉ để chiếm hữu em trong một đêm. Nhưng người phải trả giá đắt không phải là anh – kẻ bội ước, mà lại là em. Là em và anh Geon Seop! Đúng thế. Như anh đã nói, cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng... Đúng thế đấy! Ôm mộng hảo huyền, em đã giết chết đứa con trong bụng, khi em giạng hai chân cổ rạn mà đẩy đứa con đã chết của anh ra, khi em gào thét như điên như dại thì chính anh ấy là người đã nắm lấy tay em chứ không phải anh. Thế mà anh lại mĩa mai khi em đi thăm anh Geon Seop, mĩa mai cả người đã từng là bạn của anh. Chỉ thế thôi sao? Chẳng phải đã có lúc anh vứt bỏ em bởi cái gọi là cuộc cách mạng gì đó sao. Thứ mà anh đã vứt bỏ em để chọn lấy, giờ ở đâu rồi?”

Eun Rim thở không ra hơi, lời nói trở nên đứt quãng. Nước mắt nối nhau chảy dài trên gò má cô. Eun Rim đưa tay lau đi những giọt nước mắt. Anh đờ ra, như thể vừa trúng một đòn chí mạng. Từ bàn tay cầm điếu thuốc cho đến bờ vai đều cứng đờ như không thể cử động.

“Đừng... đừng nói nữa.”

Tay anh run run dụi điếu thuốc xuống gạt tàn. Anh thấy hết sức ghê tởm những lời mình vừa nói khi này.

“Làm gì mà anh tuyệt vọng vậy? Sao anh lại ngu ngốc thế? Vì thời tuổi trẻ anh chẳng được hẹn hò đúng nghĩa, không học lái xe, học hành thi cử cũng chẳng đâu vào đâu, vì thế nên giờ anh thấy nuối tiếc ư? Thế nên giờ đây anh nói chúng ta khi đó đều ngu ngốc, anh có thể dễ dàng nói chúng ta đều thất bại sao? Cái gọi là nuối tiếc của anh chỉ đến thế thôi sao? Những

ngày tháng nỗ lực của chúng ta anh thấy chỉ có thể đổi lấy cái bằng lái xe thôi ư?

Không đâu, cũng có những người không tuyệt vọng chứ. Những người không quên, những người vẫn ghi nhớ cả những người bạn đã chết hay phát điên... Những người đó nhất định sẽ dựng dậy đất nước này. Ngay bây giờ, ngay trong thời đại của chúng ta... Đúng thế, như anh đã nói, những người trẻ tuổi đi qua thời đại của chúng ta không có đến một cái bằng lái xe... Những người đó sẽ trở thành tổng thống, sẽ trở thành những nghệ sĩ. Không phải những kẻ giả tạo, mà là những người bạn thực sự... Không phải những kẻ chỉ biết đòi quyền lợi mà không hề hành động, không phải những kẻ phủ định quá khứ, cũng không phải những kẻ vì sắp phải thi mà phớt lờ buổi mít tinh bên ngoài thư viện... mà là những người chẳng còn lòng dạ nào chơi ten nít nữa bởi bạn bè bị bắt, và cả những người khóc lóc nằm trên phố, tự trói lấy nhau để không bị kéo đi.”

Anh cúi đầu im lặng. Eun Rim nhìn anh rồi lại nói tiếp: “VẬY mà anh mong em mỗi ngày ngồi đây như tượng đá đợi anh không biết lúc nào thành linh xuất hiện sao? Anh mong em dù nghe tiếng gió ngoài cửa sổ cũng bật dậy với hy vọng là anh, rồi tập trung cao độ dỏng tai lên nghe tiếng bước chân xa dần ngoài ngõ sao? Giờ cách mạng kết thúc, thế giới chấm hết rồi, anh mong em trải nghiệm thứ tình yêu chưa có ở tuổi hai mươi, mong em vẫn phải yêu anh, mặc cho chồng em bị giam hay kết án chung thân em cũng vẫn đợi anh, người chuyên viết tự truyện cho những kẻ tư bản bản thiêu? Mong em một lần nữa lại ôm hy vọng sao? Anh đến để kiểm chứng xem có đúng vậy không chứ gì, xem em có còn ôm mộng như thế hay không chứ gì? Phải không?”

Dứt lời, Eun Rim nhìn vào hư vô, rồi ngay lập tức lấy hai tay bưng mặt. Bờ vai cô run lên bần bật. Khuôn mặt anh đỏ lên vì bẽ bàng.

Anh không đến vì cảnh này. Anh chỉ muốn tìm người chia sẻ nỗi buồn. Anh chỉ muốn kiếm tìm một lối thoát hiểm sáng ánh đèn xanh lá. Nhưng lời nói của anh lúc nào cũng ngược với ý nghĩ, anh muốn bày tỏ tấm lòng thế

này nhưng lời nói ra lại thành cái gì đó khác xa. Anh đút hai tay vào trong túi, cảm nhận được chiếc phong bì trắng đang nằm ở túi trong của chiếc áo măng tô.

Đúng vậy. Eun Rim sẽ không đời nào chấp nhận những ý tốt vu vơ của anh. Đến giờ anh mới ngộ ra, rõ ràng như thế đầu vừa bị bổ làm đôi viết lên rõ ràng rành “Đúng là vậy”. Dù cho Eun Rim có chảy máu mũi, có ngất đi thì như cô nói, cô cũng sẽ không nhận những đồng tiền được trả nhờ viết thuê cho bọn tư sản bẩn thỉu. Đúng vậy. Đó mới là Eun Rim. Ánh mắt mạnh mẽ như tấn công này mới chính là cô. Đứng trước cuộc sống, đứng trước khổ đau, dù ngày mai cô gục ngã nhưng ngày hôm nay cô vẫn sẽ ngẩng cao đầu.

“Anh xin lỗi. Anh không có ý đó. Chỉ là anh lo lắng cho em thôi.”

Anh không thể nói hết câu. Bỗng nhiên anh có suy nghĩ rằng từ nay sẽ không thể đến tìm Eun Rim nữa. Dường như anh không thể bình thản đối diện với cô được nữa. Lúc này đây anh cảm thấy cực kỳ chông chênh như thể đứng trên vách đá lộng gió. Nỗi lo sợ kỳ lạ ấy bao trùm lấy trái tim anh.

“Anh về đây.”

Anh mệt mỏi đứng dậy.

“Khoan đã.”

Eun Rim chợt gọi với theo bóng lưng anh đang quay đi. Anh dừng lại, hai tay vẫn đút trong túi. Eun Rim cũng đứng dậy.

“Rốt cuộc anh lo sợ điều gì vậy?”

Giọng nói của Eun Rim tuy vẫn nghẹn ngào nhưng đã dịu đi nhiều. Anh tránh ánh mắt cô, cầm tay nắm cửa đứng im. Đây rốt cuộc là ý gì, anh không thể hiểu được. Anh không thích rơi vào tình trạng mơ hồ thế này.

“Anh... anh không sợ gì cả.”

“Nếu vậy, tại sao bên em anh luôn bất an? Tại sao anh luôn luôn ngang ngạnh, tự hành hạ mình? Tại sao?”

Eun Rim rưng rưng nước mắt nhìn anh.

Anh cảm thấy một nỗi thôi thúc muốn ôm Eun Rim đang chực khóc vào lòng. Anh muốn ôm lấy cô và thật tâm nói lời xin lỗi. Về những năm tháng ấy, về khoảng đời trẻ dại ấy. Giá như năm tháng và quãng đời xưa chấp nhận lời tạ tội của anh. Nhưng anh chẳng thể nói gì, chỉ cúi đầu né tránh ánh nhìn của cô. Đột nhiên đầu óc anh trở thành một mớ hỗn độn.

“Anh đi đi. Giờ có lẽ anh sẽ không quay lại phải không?”

“Ừ. Có lẽ vậy, trong một thời gian.”

“VẬY, em sẽ không đi xa đâu.”

Dứt lời, Eun Rim ngồi sụp xuống như quy ngã.

Gió vẫn thổi trong con ngõ hẹp. Anh dứt sâu hai tay vào túi và bước đi, co người để chống lại cơn gió.

Chương 11:

Bắt đầu một cuộc chia ly khác

Các cách để sống không cô đơn:

*Có linh hồn cao quý muốn quyết đấu với thế gian một cách đàng hoàng.

*Dốc hết sức theo đuổi một cách sống tử tế.

*Sau chín giờ tối, bỏ 1.500 won mua một đóa hồng vốn dĩ đáng giá 2.000 won.

*Vững tin vào bản thân.

*Mỗi ngày đều sục sôi nhiệt tình, có tinh thần dũng cảm.

– Trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

Tháng 11 năm 1993.

“Mẹ em hơi cứng đầu. Anh Myeong Woo cũng biết đúng không? Yeo Jin, con bé đó còn hơn thế nữa. Seung Myeong thì dù sao cũng còn trẻ con, anh cứ nói mấy chuyện kiểu như chơi bi a là thằng bé sẽ thích ngay. Chỉ vậy thôi. Không có gì ghê gớm đâu. Anh cứ trả lời những câu được hỏi và ăn ngon lành bữa ăn mẹ nấu là được rồi. Mới cả em đã kể với mẹ và Yeo Jin rằng anh Myeong Woo là nhà văn tự do, hiện đang viết cho một số tạp chí và sắp bắt tay vào viết tiểu thuyết. Nhưng mẹ em cố hủ lăm, không biết nhà văn tự do là gì nên không thích, biết tiểu thuyết gia là gì nhưng cũng không thích. Mẹ em còn vẫn cho rằng mắc bệnh phổi thì chết đến nơi rồi cơ mà. Thời nay có ai mắc bệnh phổi đâu cơ chứ? Nhưng mẹ em đâu có tin. Liệu

có phải thế hệ các bà đều như thế không nhỉ? Mà có bảo với mẹ rằng dạo này nhiều tiểu thuyết gia kiếm bộn tiền lắm thì bà cũng chẳng biết đâu.

Nhưng mẹ sẽ không làm khó anh đâu. Bà cũng công nhận là dù thế nào thì ít nhất tiểu thuyết gia cũng danh giá hơn so với người kinh doanh nhỏ lẻ như bố em. Yeo Jin thì chỉ cần rút ngắn thời gian, mau đến lượt nó là không còn điều gì bất mãn cả. Em trang điểm trông ổn chứ?”

Yeo Kyeong từ sáng đã rất vui vẻ và nói luôn miệng. Myeong Woo liếc nhìn Yeo Kyeong, gật gật đầu. Từ lúc đi du lịch về cô thường xuyên ngủ lại căn hộ của anh. Cô mang quần áo để thay đến treo lên mắc và còn nấu nướng, ăn cùng anh nữa. Thi thoảng khi anh đang ngồi làm việc cô lại nhìn chằm chằm dáng bận rộn của anh và hỏi:

— Có thật là anh yêu em không?

Anh lái xe ra đường lớn, hướng về phía nhà Yeo Kyeong ở phường Kileum. Từ Hwagyesa rẽ ra phường Samyang là đường tắt. Thế nhưng khi từ Suyu-ri rẽ phải theo hướng phường Samyang, trong lúc chờ đèn tín hiệu, anh chợt nhớ ra con đường ấy chạy qua siêu thị nơi Eun Rim làm việc. Trong bao nhiêu con đường, lại có sự trùng hợp như thế. Mấy hôm trước khi từ nội thành về nhà, không hiểu vì chuyện gì mà tắc đường, anh cũng vô tình phát hiện mình đang dừng xe trước khu nhà Eun Rim. Ở cổng chợ có một siêu thị, hình như chính là nơi Eun Rim mô tả. Siêu thị này có một cái tên rất giản dị, “Siêu thị mầm hoa”. Anh ngồi trong xe ngó ra. Không thể nào nhìn được vào trong bởi trên vách kính dán chằng chịt những tờ quảng cáo in màu, về củ cải mới nhập, về kim chi mùa đông giá rẻ... hoa hết cả mắt. Sẽ chẳng tình cờ đến thế nhưng anh vẫn thấy hơi lo lo, thậm chí toát cả mồ hôi, sợ nhờ đâu Eun Rim nhìn thấy xe của anh ở đây. Chẳng ai biết trước được điều gì. Nhờ đâu Eun Rim tranh thủ mấy phút nghỉ ngơi mở cửa siêu thị bước ra ngoài đứng ngắm dòng xe ùn tắc, vô tình lại thấy anh thì sao. Anh thật lòng không muốn giáp mặt Eun Rim. Dù từ trong xe anh không thể nhìn thấy Eun Rim chỗ bàn tính tiền nhưng chắc giờ này Eun

Rim đang chăm chỉ làm việc, gói đồ ăn thật đẹp cho khách và chúc khách ngon miệng.

Đột nhiên anh nhớ chuyện ngày trước từng cùng Eun Rim đi phát tờ rơi “Bán máu giá rẻ” tại các khu dân cư. Lúc anh đến chỗ hẹn thì thấy Eun Rim đã đợi ở đó cùng một người đàn em khóa dưới. Anh mở cặp xem lại mấy tờ rơi, khiến chúng đang được cột lại bằng ruy băng hồng bỗng rơi ra tung tóe. Mỗi tờ rơi đều được cột một sợi ruy băng hồng. Bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của anh, Eun Rim giải thích:

— À, thắt ruy băng đẹp biết đâu người ta sẽ nhìn kỹ hơn.

“À, anh Myeong Woo này, chị Myeong Hee chia tay với anh Sang Hyeong rồi đấy.”

“VẬY SAO?”

Đèn tín hiệu đã đổi màu, anh vừa cho xe chạy vừa băng quơ trả lời.

“Anh đừng dừng dừng thế. Em cũng không biết rõ. Tự dưng thấy chị ấy lại mặc váy ngắn rồi mua cả đồng áo khoác đỏ nên em mới hỏi thử đấy chứ. Con gái mà thay đổi nhiều như thế là chắc chắn luôn. Đến chị Myeong Hee còn ngạc nhiên mà, hỏi làm sao em đoán được giỏi thế. Chị ấy bảo chia tay được một tuần rồi. Hôm qua chị ấy đã đến xa lông cắt tóc ngắn và nhuộm tím. Kiểu đó là một bây giờ đấy anh biết không?”

“Anh thấy Myeong Hee có vẻ muốn tiêu tiền.”

“Anh không biết à? Con gái hậu chia tay là như thế đấy. Đột nhiên thay đổi ngoại hình. Mà thay đổi theo hướng hấp dẫn lên ấy. Đến điều căn bản đó mà anh Myeong Woo còn không biết thì anh sẽ mãi mãi chẳng hiểu được tâm trạng của em đâu.”

Yeo Kyeong cười dỗi, liếc nhìn Myeong Woo.

“Mẹ em mà có nói gì như giục già chuyện kết hôn thì anh cũng đừng để ý nhé. Đẳng nào cũng phải hết năm nay em mới trả được hết nợ tiền mở phòng vẽ. Thế đấy.”

“Anh...”

Myeong Woo ngắt lời Yeo Kyeong. Thực ra ngay từ đầu anh đã cảm thấy việc đến thăm nhà Yeo Kyeong ngày hôm nay không hợp lý lắm. Ý nghĩa của chuyến thăm này, lúc đầu chỉ đơn thuần là đến chơi nhà, rồi sau đó chuyển sang chào hỏi, ra mắt người lớn trong nhà và giờ đã thành ra chuẩn bị đám cưới. Cho dù anh đã cầu hôn hay chưa, hoặc Yeo Kyeong đã đề nghị kết hôn và anh đã đồng ý hay chưa thì lúc này đây cảm giác trong anh thực sự rất lộn xộn.

“Anh thấy, chưa đến lúc Yeo Kyeong ạ.”

“Dạ? Cái gì cơ ạ?”

“Anh... Kết hôn ấy, chưa đến lúc.”

“Anh sao vậy? Chỉ là đến chào hỏi mẹ thôi mà, chào hỏi thì cũng đâu có sao chứ?”

Thực tình không biết nói ra thế nào cho phải. Cứ mỗi lần anh tỏ ý lưỡng lự thế này, Yeo Kyeong lại thêm vào: chỉ là..., và đến khi anh yên lặng lắng nghe thì Yeo Kyeong sẽ bắt đầu lên kế hoạch cụ thể về chuyện kết hôn. Nếu cầu hôn với Yeo Kyeong ngay lúc này chắc cũng không buồn cười bằng từ chối kết hôn với người luôn nói “chỉ là..., chỉ là...”

Anh nhớ lại sáu năm trước từng về nhà Yeon Sook dưới quê. Khi đó anh đã đề nghị chuyện kết hôn với Yeon Sook trong một quán cơm và ngay lập tức Yeon Sook trả lời:

— Đầu tiên anh phải được người nhà em cho phép đã. Sau khi bị đuổi việc, Yeon Sook gia nhập vào hợp tác xã địa phương, ngày nào cũng phải làm việc đến tối muộn. Buổi tối, anh ngồi đọc sách một mình thường sẽ nghe tiếng Yeon Sook gõ cửa.

— Cứ vào đi.

Yeon Sook nhất quyết không vào. Có lẽ cô nghĩ đêm hôm đến phòng một người đàn ông độc thân là hành động không gia giáo. Hóa ra, một người luôn đi đầu trong các phong trào lao động như Yeon Sook, một mặt

khác lại vô cùng bảo thủ và cứng nhắc. Tuy không vào phòng anh, nhưng cô luôn giúp anh rửa bát đĩa và giặt quần áo bẩn. Có bảo đừng làm cô cũng không chịu. Sau này, nhiều lúc vì ngại Yeon Sook đến, thậm chí anh còn phải giấu hết đồ lót và tất chân đi. Giặt giũ rửa bát xong, Yeon Sook lại chuẩn bị đồ ăn sáng mai cho anh, không thì cũng vào phòng lau dọn sạch sẽ. Nhưng những lúc như thế, kể cả giữa mùa đông giá lạnh cô vẫn không quên mở hé hé cánh cửa.

— Em sợ thím chủ nhà nghĩ không hay.

Yeon Sook đã nói như thế đấy.

Lau chùi quét dọn như mấy bà mẹ xong xuôi, trên trán Yeon Sook thế nào cũng lấm tấm mồ hôi. Anh cứ nhìn chăm chăm Yeon Sook vẻ thương xót khiến cô xấu hổ đứng dậy nói:

— Em về đây.

Mỗi lần như vậy, để tiện Yeon Sook anh lại ra khỏi nhà và đi bộ mười lăm phút men theo con suối nhỏ đưa cô về tận nhà. Thỉnh thoảng anh cũng vào phòng cô uống sô chu cùng với mấy đàn em năm dưới. Nói ra liệu có ai tin được không? Đó là tất cả những cuộc hẹn hò yêu đương của hai người họ. Vậy mà khi anh đề nghị kết hôn thì Yeon Sook đáp rằng phải về quê xin phép. Đã có lúc Yeon Sook uống rượu và nói thế này:

— Nếu em có bỏ mạng ở đây thì cũng chẳng có người nhà nào đến tìm xác em về đâu.

Thế nhưng, việc lần này không phải tìm xác mà là kết hôn, nên cô ấy muốn về quê.

Qua Chuncheon, rẽ vào Hongcheon là con đường với núi non nối nhau chạy dài dọc hai bên. Vì đang vào mùa xuân, xe buýt đi qua những bờ sông và dãy núi phủ đầy hoa nở rộ. Sông núi rực rỡ một màu hồng phấn, giống như cô dâu mới. Bên trong chiếc xe buýt rong ruổi trên đường núi đó là Yeon Sook đang khoác tay anh rất chặt. Còn anh lúc đó có lẽ đang nghĩ đến Eun Rim.

Chị Myeong bảo anh hãy quên chuyện cũ đi. Đàn chị chưa chồng vừa cụng ly với anh vừa nói về buồn bã:

— Cái gọi là phong trào đấu tranh vốn dĩ lạnh lùng như thế đấy, không phải sao?

— Phải quên thôi.

Anh cũng đã đáp lại như vậy. Lúc đó anh đang càng lúc càng gầy yếu nhưng ánh mắt lại sáng hẳn ra.

Nhà Yeon Sook là kiểu nhà nông điển hình. Anh trai cả làm nông của cô cục mịch xuất hiện đón hai người. Chị dâu cả thì bày biện chuẩn bị bàn ăn. Bữa cơm với món thịt lợn quay thơm ngạt ngào cùng canh đậu tương được dọn lên.

Anh nghe thấy tiếng buôn chuyện ồn ào của mấy bà thím đến ngấm chú rể mới ngoài cửa.

— Tốt nghiệp đại học đúng không?

— Trời, hóa ra Yeon Sook kén chọn như vậy nên giờ mới lấy chồng đấy.

Trên đường về Yeon Sook tựa đầu lên vai anh ngủ. Còn anh thì ngồi nghe tiếng tạp âm xe chạy xen lẫn tiếng lách cách của lọ dầu vừng, vại kim chi chôn sâu dưới đất vẫn chưa lên men mà chị dâu Yeon Sook gói cho mang lên thành phố. Tự dưng có cảm giác mọi thứ thật hỗn độn. Từ trong bóng tối anh ngấm nhìn gương mặt Yeon Sook đang tựa lên vai mình. Gương mặt đỏ ửng của cô trông thật đáng thương. Vừa nhìn ngấm gương mặt ấy, anh vừa nghĩ đến hai mươi tám năm qua của cô. Mười mấy tuổi đã lên Seoul; làm việc ở xưởng sản xuất cặp sách, rồi đến xưởng may, và từ đó gắn cả tuổi trẻ với cái máy may. Bất giác Myeong Woo nắm lấy bàn tay to bè của Yeon Sook. Yeon Sook nhắm mắt nhưng không biết có phải ngủ thật hay không, bởi khi anh nắm tay, người cô hơi động đậy. Anh vừa xoa đôi tay vất vả của cô vừa nghĩ phải mau mau xây dựng nên trật tự xã hội công bằng mới được. Anh cũng quyết tâm sẽ cống hiến cả cuộc đời mình cho những con người lao động như cô. Nếu có một ngày như thế, anh tình

nguyện vứt bỏ tất cả, kể cả sinh mạng mình cũng không tiếc, huống hồ là tình cảm nam nữ... Anh đã từng nghĩ về kết hôn thế này: là một người làm cách mạng, để sinh tồn, cần phải xây dựng một gia đình nhỏ, đối tượng nếu là người mình yêu thì tốt, không thì chỉ cần là người mình tin tưởng, có thể dựa dẫm và cùng chung lý tưởng là được. Vào thời điểm đó, suy nghĩ như vậy cũng không có gì lạ. Nói thế nghe có vẻ như biện minh nhưng đây không phải vấn đề cần lên án. Giả như bằng cách nào đó anh kết hôn với Eun Rim thì mọi chuyện đã rất khác. Hai người phải đặt vấn đề ở buổi thảo luận và trước khi nhận được sự tán thành của các thành viên khác, có lẽ họ đã kiệt quệ bởi những lời chỉ trích.

Vào ngày thành hôn, có rất nhiều người đến tham dự. Hình như tất cả những người tham gia phong trào lao động thời điểm đó đều có mặt. Ngay cả thanh tra đảm nhận nhiệm vụ chống cộng sản ở khu vực cũng đến chúc mừng. Tất cả, chỉ trừ Eun Rim và Geon Seop là không thấy. Thế nhưng mọi người ở trước mặt anh và Yeon Sook chẳng ai nói đến vợ chồng họ. Vị mục sư trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, mặt mũi đỏ gay như người say rượu, có vẻ còn hứng khởi hơn cả tân lang là anh. Thực ra trước khi bắt đầu hôn lễ anh đã uống với khách khứa mỗi người một chén nhắm cùng thịt thủ lợn. Nguyên do là anh bảo mình vui quá, tất cả mọi người đều thật nhiệt tình.

Hôm đó anh mặc lễ phục màu cà tím còn Yeon Sook mặc hàn phục trắng đính dải băng tím. Đám cưới tổ chức ở nhà thờ nhưng không khí khá rộn rã nhờ sự góp mặt của ban nhạc cổ truyền. Buổi tiệc vui vẻ như có bóng bay ngũ sắc thả trên trời.

Vị mục sư trẻ tuổi đứng ở bục làm lễ, hỏi hai người:

— Các con sẽ luôn trân trọng và yêu thương nhau kể cả khi vui lẫn khi buồn, khi khỏe mạnh lẫn khi bệnh tật, cả khi bị nhốt trong ngục lẫn khi tự do chứ?

— Vâng.

Hai người trả lời. Chủ lễ luôn hỏi câu hỏi này và tất cả các đôi đều trả lời như nhau. Sau đó, vị mục sư nói hai người đã tuyên thệ với Thượng đế

và không thể tự phá bỏ lời tuyên thệ này. Bởi đó là lời thề với thần thánh. Tuy là lời thề với Thượng đế nhưng những thứ như lời thề vốn dĩ đã không nên tồn tại. Những lời đó chỉ để lừa mị con người mà thôi. Thần thánh đã tạo ra con người chắc chắn không phải kẻ ngốc nên không lý nào họ lại yêu cầu con người giữ mãi một lời chề.

Chiếc xe tiến vào khu nhà dân và đi lên dốc. Anh vừa đỗ xe cạnh bờ tường thấp của mấy căn nhà san sát trong khu, Yeo Kyeong đã khoác ngay lấy tay anh.

“Tay không mà đến thế này được không? Đáng nhẽ phải mua cái gì đó chứ. Sao anh kết hôn một lần rồi mà chả biết gì cả thế?”

Nghĩ lại thì hồi về nhà Yeon Sook anh cũng đã xuống ở bến xe buýt và mua lấy một cân thịt bò làm quà.

“Đi đến hàng bán thịt nhé?”

Anh hỏi với tâm trạng rối bời. Yeo Kyeong phá lên cười.

“Sao anh lại thế? Anh nghĩ nhà em ở quê à? Bánh ngọt thì có vẻ tốt hơn đấy. Hay là hoa quả? Mà thôi mua bánh ngọt thì con bé Yeo Jin lại làm ầm lên cho mà xem, nó sẽ kêu là không để cho nó ăn kiêng.”

Hai người đi đến hàng hoa quả.

Yeo Kyeong nhận chiếc giỏ từ tay bà chủ hàng và lấy mấy thứ như lê, xoài, bưởi. Anh đứng chờ rồi trả tiền. Sau khi đưa giỏ hoa quả đã được bao gói cẩn thận cho anh, Yeo Kyeong đứng buôn chuyện với bà chủ. Anh giả như không biết, cầm giỏ hoa quả ra đường lớn đứng hút thuốc.

Mùi thức ăn thơm nức tỏa ra từ căn nhà rộng khoảng hơn sáu chục mét vuông. Ngay khi chuông cửa reo, một cô gái rất giống Yeo Kyeong, có điều trông tròn trịa và ấm áp hơn đôi chút ra mở cửa. Đây chắc là Yeo Jin.

“Hai người chào hỏi đi. Đây là em gái em, Yeo Jin.”

Yeo Jin theo lời Yeo Kyeong lúc nào cũng là đứa trẻ con cứng đầu đã chào hỏi anh rất lễ phép. lát sau, một người phụ nữ mặc bộ váy ở nhà màu tím nhạt xuất hiện.

“Mau vào đi.”

Không cần hỏi cũng biết đây là mẹ Yeo Kyeong. Nhìn kỹ thì Yeo Kyeong rất giống mẹ ở mũi và khóe môi. Chỉ có đôi mắt là khác. Khóe mắt Yeo Kyeong hơi sắc và có vẻ lạnh lợi, còn mắt mẹ cô lại hơi tròn. Nhưng bà có khuôn mặt trẻ đẹp đến mức không ai có thể tin rằng bà có con gái đến tuổi lấy chồng. Trong đầu anh thoáng vẽ lên gương mặt của Yeo Kyeong khi anh và cô kết hôn và có đứa con gái bằng cô bây giờ. Có vẻ Yeo Kyeong khi đó cũng sẽ rất đẹp. Cuối cùng là cậu em trai đang ôn thi lại đại học của Yeo Kyeong. Thăng bé tên Seung Myeong cao hơn Myeong Woo đến cả hai cái đầu chứ không ít. Đột nhiên Myeong Woo cảm thấy hơi bối rối vì được giới thiệu với nhiều người một lúc.

Họ ngồi xuống ghế xô pha trong phòng khách. Chiếc ghế có họa tiết hoa rực rỡ, hơi cũ nhưng sạch sẽ. Thực ra thì nó rất hợp với phòng khách phong cách châu Âu sang trọng thế này. Không chỉ riêng chiếc xô pha mà cả tấm thảm cổ hình Chúa Jesus chẵn cừu, cả chiếc pi a nô đặt trong góc phòng, tất cả đều trông rất sang trọng, và đúng như lời Yeo Kyeong mô tả, nhà của cô giống trong phim.

Yeo Jin mang nước cam từ trong bếp ra.

“Mời anh uống nước ạ.”

“Vâng.”

Anh uống nước và suýt thì bị sặc. Yeo Kyeong cùng mẹ cô, Yeo Jin và cả Seung Myeong đều quay sang nhìn anh. Như thể muốn chỉ trích Yeo Kyeong đã mang về một chàng trai không biết uống nước hoa quả. Anh đặt cốc nước quả xuống bàn và không uống thêm nữa. Anh thèm thuốc lá quá.

“Phải rồi, làm đám cưới xong rồi hai đứa sẽ tiếp tục sống tại nhà bây giờ hả?”

Anh vừa đặt cốc nước xuống, mẹ Yeo Kyeong đã hỏi. Có vẻ bà đã muốn hỏi câu này ngay từ lúc anh bước vào nhà, và hẳn là phải kìm nén rất vất vả cho đến tận bây giờ. Anh và Yeo Kyeong đưa mắt nhìn nhau. Yeo Kyeong nhanh chóng chặn lời mẹ:

“Mẹ này, con đã bảo chỉ là đến chào hỏi thôi mà.”

“Chào hỏi là chào hỏi thế nào? Con tưởng con bao nhiêu tuổi rồi? Phải rồi, ông... Phải, ông Kim đã ba mươi ba tuổi mà sao vẫn chưa kết hôn vậy?”

Anh cảm nhận được ánh nhìn hoảng hốt của Yeo Kyeong nhưng vẫn chỉ cúi đầu không đáp. Tuy nhiên nếu làm thế sẽ khiến Yeo Kyeong khó xử nên chỉ lát sau anh đã ngược lên nhìn mẹ cô và nở nụ cười. Nhưng thời điểm có vẻ không thích hợp nên giờ trông anh như đang cười trừ. Anh nắm tay lại và đưa lên miệng ho khan hai tiếng.

Một thoáng im lặng trôi qua. Từ trong phòng ngủ đang khép cửa vọng ra tiếng bài thánh ca du dương. Anh nhớ ra có lần Yeo Kyeong bảo mẹ cô rất thích nghe thánh ca.

“Lát nữa nói chuyện tiếp, giờ cho bọn con ăn đi. Bọn con đói rồi.”

Yeo Kyeong vừa nói vừa đứng dậy khỏi ghế. Mẹ cô tuy không nói gì nữa nhưng ánh mắt vẫn nhìn anh chòng chọc. Anh ngồi ngấm nghĩa căn phòng và nghe tiếng hai mẹ con Yeo Kyeong chuyện trò vọng ra từ trong bếp. Rất nhiều lọ hoa nhỏ được đặt bên cửa sổ hướng Nam. Anh ngấm chùng và nghĩ đến chuyến đi Hongcheon. Nhớ lại Yeon Sook với hai gò má đỏ hồng ngồi trên xe buýt bám chặt lấy tay anh, nhớ lại căn nhà ở nông thôn có mùi tương ớt hòa trộn với mùi phân bón, và cả món thịt lợn quay thơm nức...

“Đi đâu uống cốc cà phê rồi về nhé?”

Anh nói khi lái xe xuống con dốc nhà cửa dựng san sát.

“Thế cũng được. Đến trước trường nữ Seongsil đi!”

Myeong Woo quay đầu xe và hướng đến phường Donam. Đi qua cổng trường đông nghẹt người, anh đỗ xe ở khu dân cư, định tìm một quán cà phê yên tĩnh đủ cho hai người nói chuyện nhưng hầu như các quán cà phê đều bật nhạc âm ỉ để hợp với không khí ồn ã ngoài đường phố. Rẽ vào một con hẻm nhỏ, hai người tìm thấy một quán cà phê mang biển hiệu “Casablanca”. Vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng nhạc cổ điển phát ra dịu dặt, cả hai người đều ưu tiên lựa chọn nơi yên tĩnh nên đã vui vẻ bước vào trong. Tường quán ốp gạch trắng tạo cảm giác tươi mới, không gian bên trong được trang trí bởi những cây đèn mây trên mỗi chiếc bàn, rèm cửa màu đỏ có họa tiết kẻ ca rô, sàn nhà lát gỗ như trong các lớp học nên không khí quán rất gần gũi và ấm cúng. Đúng lúc bàn bên cạnh cửa sổ có hai cô gái vừa đứng lên, hai người liền tiến đến đó. Có lẽ hai vị khách vừa rời đi đã buôn chuyện rất lâu nên gạt tàn trên bàn đầy đầu mẩu thuốc với vỏ kẹo, giấy nháp rải khắp bàn. Trong lúc nhân viên cầm khay gỗ dọn sạch vỏ kẹo và mấy thứ linh tinh trên mặt bàn, anh gọi cà phê cho mình và nước cam cho Yeo Kyeong.

“Mẹ em đúng là rất ngang phải không? Em đã nói đến thế rồi mà mẹ vẫn còn như vậy. Có những lúc em chẳng biết em với mẹ, ai là mẹ ai là con nữa ấy. Mẹ em cũng công nhận điều đó. Tất cả là lỗi của bố em. Lúc còn sống, bố cứ coi mẹ như công chúa. Có lẽ nếu bố biết mình sẽ ra đi trước và mẹ sẽ làm khổ con gái lớn thế này thì chắc bố đã không nuông chiều mẹ như vậy đâu.”

Yeo Kyeong nói với gương mặt tràn ngập nụ cười nhưng Myeong Woo thì không. Hình như anh đang chìm trong suy nghĩ nào đó. Yeo Kyeong nhạy cảm nhận ra, lông mày cô hơi nhíu lên rồi hạ xuống. Có vẻ Myeong Woo đang phật ý. Chiếc sơ mi cài khuy cổ màu đen có phần cứng nhắc, cùng chiếc áo dạ màu ghi được đặc biệt chuẩn bị cho ngày hôm nay, thêm cả mái tóc mới gội với vài lọn xòa xuống đúng kiểu khiến anh bỗng trông như một bức tượng điêu khắc.

Nước quả và cà phê được mang đến, Yeo Kyeong im lặng trong chốc lát. Trên bức tường trắng treo bức vẽ những ngôi nhà lẩn trong hàng cọ, phía

dưới ghi dòng chữ “Casablanca”. Đó là bức tranh khung cảnh thành phố Casablanca. Thật đẹp!

Anh nhớ đến bộ phim *Casablanca*. Cảnh cuối của bộ phim rất nổi tiếng, đó là hình ảnh hai nhân vật chính đều đội mũ trông rất diện. Nhân vật nam chính đã để người phụ nữ mình yêu rời đi. Ngược với mong muốn của tất cả người xem, nhưng thỏa mãn tiêu chuẩn đạo đức và tình yêu của họ... Năm đầu trung học phổ thông, sau khi xem bộ phim đó anh đã mơ về một tình yêu vừa nóng bỏng vừa lạnh nhạt như Ingrid Bergman và Humphrey Bogart đã có với nhau. Lúc đó anh nghĩ phải sống và yêu như nhân vật Humphrey Bogart. Nhưng bây giờ thì anh không nghĩ như vậy nữa. Khi đèn tắt, máy quay dừng, Humphrey Bogart ngoài đời thật tuyệt đối sẽ không để nhân vật nữ, với người đàn ông mà cô không yêu ấy lên cùng một chuyến bay. Cuộc đời không như phim, chỉ cần tắt đèn và hạ màn là đủ. Ngoài đời, hai người đó sẽ không chết ngay ngày hôm sau, hay một năm sau đó, ít nhất họ sẽ sống thêm khoảng chục năm nữa, thế nên mới nói làm vậy vừa không tốt đẹp cũng chẳng cao quý. Rốt cuộc đó chỉ là một mô típ duy mỹ mà thôi, ngoài ra chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cả bức tranh đẹp để mô tả phong cảnh đô thị treo tường kia cũng thế. Có lẽ người họa sĩ vẽ bức tranh kia, hay cả những người sống trong căn nhà ấy ở thành phố ấy đã đồng ý để người họa sĩ lấy làm mẫu vẽ cũng không bao giờ tưởng tượng được rằng bức tranh sẽ được treo trên tường một quán cà phê trước trường nữ sinh ở một đất nước nhỏ bé nằm tại phương Đông như thế này. Biết đâu đấy, trong những ngôi nhà đó ngay lúc này lại có những đứa trẻ vì bị mẹ thúc giục mà vừa đánh răng vừa khóc, hay đôi tình nhân đang trao nhau nụ hôn nồng nàn trong phòng ngủ, hoặc một cặp vợ chồng đang vừa nấu ăn vừa cãi cọ. Chẳng ai biết được, và chúng ta ngồi đây tại quán cà phê này mà nghĩ về Casablanca. Một Casablanca không biết thực ra nằm ở đâu. Nghĩ thêm nữa chỉ thấy buồn cười và ngốc nghếch, nhưng cảnh cuối của bộ phim quả thật rất đẹp.

“Anh đang nghĩ gì mà thần ra thế?”

Yeo Kyeong vừa cắn ống hút vừa hỏi anh.

Anh tắt thuốc và nhìn Yeo Kyeong. Không dễ phối chiếc mũ bê rê màu tím nhạt với áo khoác màu tím vi ô lét cùng áo len cổ tròn cũng màu tím nhạt một cách hài hòa thế kia. Yeo Kyeong giống như một cô gái mang vẻ đẹp cổ điển, với đường nét gương mặt thanh tú, sống mũi cao cùng viền môi rõ ràng. Cả ánh nhìn sắc bén đó nữa.

“Yeo Kyeong à.”

“Ừm?”

Yeo Kyeong nhìn anh chăm chú. Phải rồi. Yeo Kyeong là một cô gái nhạy cảm. Chưa gì trong đôi mắt cô đã tràn ngập sợ hãi. Nhưng hình như nội tâm cô đang đấu tranh để vẻ sợ hãi đó không hiện ra bên ngoài. Cô nhoèn cười. Lúm đồng tiền đáng yêu xoáy sâu trên má phải. Nhưng hình như ngày hôm nay lúm đồng tiền đó cũng có vẻ bất an.

“Chúng ta, bây giờ... cần nói chuyện, em hiểu không?” Anh mở lời một cách khó khăn. Nhưng Yeo Kyeong không nhìn anh. Cô đang chú tâm vào hộp diêm mà anh vừa bỏ xuống lúc nãy, cứ lật qua lật lại nó. Trên vỏ hộp diêm là bức tranh Casablanca giống bức tranh đang được treo trên tường.

“Về điều mà mẹ em cứ truy hỏi?”

Yeo Kyeong mở miệng nói. Chưa gì mắt cô đã rưng rưng.

“Không phải chuyện mẹ em.”

“Không, em biết mà. Anh cũng đừng quan tâm đến lời mẹ nói lúc nãy, chuyện chí ít thì anh cũng phải đảm đương vai trò con trai trưởng cho đến khi Seung Myeong trưởng thành. Mẹ em luôn không hiểu chuyện như vậy đó.”

Yeo Kyeong nói chen vào. Myeong Woo đưa tay vuốt mớ tóc rũ trước trán ra sau.

“Yeo Kyeong à. Nghe anh nói này. Vấn đề không phải ở mẹ em. Quan trọng là anh và em... Anh đang nói về chuyện kết hôn. Anh đã kết hôn một

lần, hơn nữa còn có một đứa con. Kết hôn không đơn giản như em nghĩ đâu. Dù sao là người trải nghiệm nhiều hơn em, bị cuộc sống này làm khổ nhiều hơn em, anh biết không thể kết hôn theo cách này được. Đây chỉ là bản năng chiếm hữu của em mà thôi”

“Anh nói là bản-năng-chiếm-hữu ư...?”

Yeo Kyeong hỏi. Giọng cô khàn và run nên âm vực nghe thật bất an.

“Em... Eun Rim.”

Myeong Woo thầm nghĩ sao tự dừng lại nhắc Eun Rim nhỉ, nhưng rồi vẫn nói:

“Trước khi Eun Rim xuất hiện... em đã không như thế với anh.”

“Thế ý anh là nếu em như vậy trước khi Eun Rim xuất hiện thì anh sẽ chấp nhận em ư?”

Yeo Kyeong nhìn xoáy vào anh hỏi.

Đột nhiên Myeong Woo không biết phải nói gì. Điều đó... điều đó anh chưa từng nghĩ đến. Giả sử trước khi Eun Rim xuất hiện mà Yeo Kyeong đòi kết hôn theo cách này thì anh sẽ làm thế nào nhỉ.

“Yeo Kyeong à.”

“Anh đừng nói là không. Anh lại định đổ trách nhiệm cho em đúng không. Là vì mong muốn chiếm hữu của em. Thế nên không được.”

“Ý của anh là...”

“Giờ anh nói gì cũng vô tác dụng thôi. Vốn dĩ anh Myeong Woo là người không thích chịu trách nhiệm mà.”

Myeong Woo không thể chặn lời Yeo Kyeong.

“Không, không phải như vậy.”

“Được rồi! Lúc nào cũng vậy. No Eun Rim cũng vậy, việc kết hôn với Yeon Sook cũng vậy, bây giờ lại thêm cả Myeong Ji. Anh chưa bao giờ phải chịu trách nhiệm cả. Chẳng phải anh chỉ mong muốn những người con gái

ấy bị tổn thương, tuyệt vọng rồi tự động rời bỏ sao? Anh đã thật lòng yêu một người con gái bao giờ chưa? Khi buồn, sẽ thấy tim đau đớn, khi đau khổ, sẽ thấy tim như muốn vỡ ra trăm mảnh, anh từng như thế bao giờ chưa? Sau cùng anh sẽ nói gì? Tôi không còn cách nào khác. Tất cả mọi việc không phải lỗi của tôi! Anh đã nói như vậy, không phải sao?”

Anh nuốt khan rồi hít vào một hơi.

“Không phải như thế đâu. Chỉ là do tính cách khác nhau thôi. Anh hay giấu cảm xúc vào lòng... Còn em... thì thể hiện nó ra. Người nín nhịn cũng có nỗi đau khổ của người nín nhịn. Người luôn thể hiện cảm xúc của mình... có lẽ cũng có nỗi đau khổ riêng.”

Anh lấp bắp nói. Nhưng Yeo Kyeong lắc đầu.

“Không phải đâu. Không phải anh không muốn thể hiện mình đau đớn thế nào, buồn bã ra sao. Sở dĩ anh không nói, cũng không kêu than, là vì anh chưa bao giờ đau buồn tột cùng cả. Anh chưa bao giờ nếm trải nỗi đau đến mức không thể chịu nổi.”

Tàn tro từ điều thuốc anh cầm trên tay rơi xuống. Yeo Kyeong uống nốt chỗ nước cam còn lại, rồi cũng hút một điều, động tác của cô trông rất bất an.

“Không phải, không phải... Có vẻ em đã hơi quá lời. Đúng vậy, như vậy đó... Có lẽ chỉ vì anh Myeong Woo đã thất bại một lần nên bây giờ lo sợ và nhạy cảm quá thôi. Đừng lo lắng gì anh ạ. Không cần vội vàng hay miễn cưỡng gì cả. Đứng thế... Chẳng có chuyện gì đâu. Vì thế nên cũng đừng nói những lời như vậy. Nếu còn bị tổn thương thêm lần nữa, thà em chết đi cho xong...”

Yeo Kyeong nắm chặt hai tay lại trên mặt bàn. Gương mặt cô dần trắng bệch, giần giật. Myeong Woo khó nhọc nuốt nước bọt. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh chiếc tay nải đựng dầu vừng và kim chi muối, câu hỏi của mục sư, gương mặt đáng thương và đôi bàn tay mệt mỏi của Yeon Sook... tất cả lướt qua đầu anh như những bức tranh. Myeong Woo chống khuỷu tay lên mặt bàn và vuốt tóc lên. Giọng Yeo Kyeong chột vang lên bên tai:

“Anh định đến với cô No Eun Rim ấy sao?”

Đôi môi Yeo Kyeong run lên.

“Không.”

Myeong Woo đáp quả quyết.

“Nếu thế thì rốt cuộc nguyên do là gì? Chẳng phải anh muốn ổn định ư?”

Anh thở ra một hơi dài, nhìn bức tranh Casablanca treo trên tường hồi lâu.

“Không phải tại Eun Rim... Không phải, không phải tại cô ấy.”

Một tuần trôi qua. Thêm bốn ngày nữa sẽ chỉ còn một tờ lịch dính lại trên tường. Myeong Woo đã ở lì trong căn hộ chung cư suốt cả tuần mà không làm gì cả. Những yêu cầu viết tự truyện trước cuối năm để tung ra vào tiệc tất niên đều bị anh lần lượt từ chối. Điện thoại để chế độ trả lời tự động, còn bên quán ăn Trung Quốc thì đều đặn đưa đồ ăn đến tận nhà anh. Có lần Myeong Hee lên phòng anh, mặc quần ống rộng túm gấu như người Ấn Độ với áo khoác ngắn màu đỏ hồng lủng lẳng tua rua. Myeong Woo ngồi một mình say khướt. Râu ria xồm xoàm và áo quần bốc mùi.

“Anh? Sao lại như vậy?”

Vẻ mặt Myeong Hee vừa bực bội vừa lo lắng, Anh không nói gì, chỉ nhìn em gái rồi giật giọng quát:

“Ra ngay!”

Đêm hôm đó anh đã đến nhà Eun Rim. Tuy sợ rằng Eun Rim lại bỏ nhà đi đâu đó nhưng anh vẫn lấy hết can đảm tìm đến nhà cô. Gió lạnh thổi vù vù mà lưng áo anh ướt đẫm mồ hôi. Lo rằng leo đến đỉnh dốc lại tỉnh rượu nên anh ghé vào một tiệm tạp hóa trên đường nốc thêm nửa chai sô chu rồi đi tiếp.

Anh đập cửa, một lát thì Eun Rim ra mở.

“Có chuyện gì thế này?”

Anh nắm lấy tay người vừa mở cửa rồi đi vào phòng. Tài liệu liên quan đến Eun Cheol bày lộn xộn trên tấm phản gỗ. Những chữ viết tay “luật sư Kim Soo Nam” đập vào mắt anh. Có lẽ cô đang sắp xếp tài liệu cáo trạng để gửi cho luật sư.

“Ngồi xuống đi.”

“Anh sao vậy? Có chuyện gì à? Tay em...”

Cho đến lúc ấy anh vẫn nắm chặt tay Eun Rim. Eun Rim định gỡ tay ra nhưng anh vẫn ngoan cố không buông, như thể sợ rằng nếu bây giờ mà buông tay mọi sự sẽ kết thúc vĩnh viễn. Dường như đã bình tĩnh hơn đôi chút, Eun Rim nhìn chăm chăm gương mặt hốc hác của anh. Đôi mắt đỏ vằn lên như mắt thỏ còn râu thì mọc rậm rì. Trông anh như một con thú buồn bã. Anh dùng đôi bàn tay ram ráp ấm nóng vuốt ve hồi lâu gương mặt Eun Rim lúc này vẫn đang nhìn mình chăm chăm rồi hỏi:

“Em vẫn chưa tha thứ cho anh phải không?”

Ánh mắt Eun Rim chạm vào mắt anh. Sự lo âu trong mắt cô dường như đã tắt.

“Điều đó... điều đó... Anh à, điều em nói lúc đó...”

Eun Rim cắn chặt môi. Không cần giải thích gì nữa. Anh thôi vuốt ve gương mặt Eun Rim bằng bàn tay ram ráp mà ôm lấy cô vào lòng. Eun Rim không phản kháng. Mùi của gió đông tỏa ra từ chiếc áo khoác xám nhạt anh mặc. Có cả mùi của thịt chim sề nướng từ các hàng quán ven đường và mùi của sự chần chừ bấy lâu nay. Đôi môi anh áp lại gần cô. Môi của Eun Rim trở nên khô nứt nẻ.

“Em có biết điều anh hối hận nhất là gì không? Là đã rời xa em đấy. Em có biết anh muốn thoát khỏi em biết nhường nào không? Anh đã gần như sắp quên được em, sắp thoát khỏi em, vậy mà em lại xuất hiện như thế này! Em rồi cuộc muốn anh phải thế nào đây...”

“Đừng khóc, anh!”

Eun Rim nói và đẩy anh ra. Nhưng Myeong Woo không rời tay khỏi bờ vai cô. Eun Rim lau khô những giọt nước mắt rơi trên má anh, họ cứ ngồi vậy một lúc.

“Em không biết là đàn ông cũng khóc nhiều như thế. Hóa ra dù là trẻ con, thanh niên mới lớn hay người trưởng thành đều khóc như nhau cả. Còn em, chưa kịp học cách khóc đã trưởng thành mất rồi!”

Eun Rim mỉm cười nhẹ nhàng. Anh buông cánh tay đang ôm Eun Rim, chuyển sang nắm lấy đôi vai cô và cứ thẫn thờ nhìn cô như vậy. Rồi anh nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô. Đôi tay rất lạnh. Myeong Woo muốn làm tất cả để đôi bàn tay ấy ấm lên, nên cứ tiếp tục vuốt ve nó.

Cứ thế một lúc, Myeong Woo ngủ lịm đi trong phòng của Eun Rim. Eun Rim cởi áo khoác và tắt chân cho Myeong Woo rồi kéo chăn đắp cho anh. Cô đi ra gian bếp, mở lò sưởi thường ngày vẫn khóa chặt. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng máy sưởi ga có hoạt động tốt hay không, cô quay vào phòng ngồi ngắm gương mặt của Myeong Woo.

Myeong Woo tưởng rằng đã ngủ bỗng trở mình dang tay về phía cô. Cô nắm lấy bàn tay Myeong Woo đưa ra. Tay của Myeong Woo rất nóng. Vặn nhỏ tiếng ra đi ô, nghe tiếng gió lay ngoài cửa sổ, Eun Rim bỗng mỉm cười. Mãi đến lúc này nước mắt mới long lanh trong đôi mắt cô.

Chương 12:

Nơi mùa thu ra đi, làn gió đông kéo về

Thổ huyết lần thứ hai. Bác sĩ cảnh báo nếu không uống thuốc đầy đủ, không ai biết tình hình sẽ thế nào.

Thêm nữa, bác sĩ cũng bảo có thể đã bắt đầu nhờn thuốc nên từ nay sẽ đổi loại thuốc khác.

Ra khỏi bệnh viện, bầu trời thật u ám.

Trời không lạnh lắm dù đã là cuối thu, nhưng lúc đẩy cánh cửa kính bệnh viện bước ra, lại có ảo giác như thể bên ngoài đã là mùa đông, cơ thể bất giác rùng mình vì lạnh.

Lúc đó trong đầu tôi chợt nhớ tới một mùa hè đã qua.

Trời nắng chang chang, gió nóng thổi ào ào, ngọn đồi với những tán cây xào xạc...

Liệu đến mùa hè năm sau tôi có khỏe lại chẳng? Không được yếu đi đâu đấy.

Sống là lựa chọn của tôi, là một thứ đẹp đẽ và thần bí không thể từ bỏ, có lúc nó cũng là niềm hoan hỉ trong đớn đau.

– Trang cuối trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

tháng 11 năm 1993.

Từ này tới giờ Eun Rim vẫn ngồi bất động nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Mùa thu hoạch đã kết thúc, lá trên các cành cây cũng khô rụng cả, khắp các ngọn núi và bờ bãi đều là cảnh hoang lương. Đâu đó, khói từ những đồng đốt rơm rạ bay lên bầu trời, đằng kia những chú dê đen nhỏ đang nhai cỏ, thỉnh thoảng cất tiếng kêu be be. Mùa thu đã đi qua trên những cánh đồng

này và mùa đông thì vẫn chưa đến, quang cảnh thật tĩnh lặng, thỉnh thoảng mới có cơn gió nhẹ thổi qua lay động những thân ngô.

Myeong Woo lái xe một vòng quanh hồ nước và ngắm cảnh qua cửa kính, phía sau anh là bầu trời xanh thăm thẳm trải dài. Ánh nắng nhạt nhạt chiếu xuống khiến cho mặt hồ cũng trở nên xanh thắm như màu trời.

“Nào, xuống thôi.”

Myeong Woo gõ nhẹ vào cửa kính xe ô tô, rồi đi ra sau xe đỡ hành lý xếp trong cốp xuống. Trời vẫn còn sớm nên sương vẫn chưa tan hết. Thỉnh thoảng mặt hồ xanh thắm màu mây ở xa xa lại vang lên tiếng động.

“Chắc hẳn là cá chép rồi. Nếu bắt được nó anh sẽ nướng luôn, bổ sung chất đạm như thế là nhất đấy!”

“Nhìn một sinh mạng nhỏ bé đang tung tăng bơi lội thế kia, sao anh chỉ nghĩ đến ăn vậy?”

Eun Rim dịu dàng quay sang lườm anh.

Myeong Woo thử đặt cần câu ở nhiều vị trí khác nhau cho đến khi tìm được nơi vừa ý, anh bắt đầu chuẩn bị mồi.

“Em có lạnh không?”

“Không.”

Eun Rim mặc một chiếc áo khoác dày lót lông vịt, mỉm cười trả lời. Lúc này mặt trời đang lên và cái lạnh đã tan nên Myeong Woo cũng yên tâm hơn. Anh đội lên đầu Eun Rim chiếc mũ rơm mình hay dùng khi đi câu cá và bày ra hai chiếc ghế ngồi câu. Đột nhiên gương mặt Yeo Kyeong lại hiện lên.

— Thật là dã man, anh Myeong Woo ác quá! Con cá đó đã cố vùng vẫy để sống...

Cô thường nói vậy nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh anh, bày hộp cơm cuộn rong biển và món canh cay ra, rồi uống bia ừng ực.

— Bảo người ta dã man mà mình vẫn cứ ăn là sao?

Khi anh hỏi vậy, Yeo Kyeong lại tủm tủm cười để lộ má lúm đồng tiền và trả lời:

— Vì nó chết rồi. Bây giờ nó là món cá. Mà em lại ăn món cá.

Trên má phải cô gái vì lòng tự trọng bị tổn thương mà ăn bánh cá cũng không động đến phần đuôi, hiện lên một lúm đồng tiền...

“Em có muốn câu cá không?”

Anh hỏi Eun Rim đang đứng đút hai tay vào túi áo khoác nhìn mình.

“Em câu được sao?”

“Tất nhiên. Anh còn sợ em thử một lần rồi về sau lại cứ muốn câu mãi ấy chứ.”

Eun Rim gật đầu. Anh chọn lấy một cần câu ngắn và nhẹ, cắm chắc chắn vào bên cạnh ghế ngồi của Eun Rim. Anh điều chỉnh dây câu, chuẩn bị giun đất và lôi cơm dẻo ra. Quay lại nhìn, anh thấy Eun Rim đang đi dạo giữa cánh đồng lau. Chiếc mũ rơm anh đội cho cô thấp thoáng như đang lướt trên những ngọn lau. Cứ như thể Eun Rim đã tàng hình và chỉ còn chiếc mũ đang dạo chơi một mình. Trong giây lát anh chợt muốn chấp tay cảm ơn đấng toàn năng nào đó đã khiến anh không lạc mất Eun Rim, thậm chí còn tìm lại được cô. Anh định mùa hè năm tới sẽ đưa cô đến con đường ven hồ Munori, để Eun Rim ngắm thật nhiều hoa sen. Đầm sen ở đó kín mít lá sen và những bông sen hồng đua nở. Khi cơn mưa qua, những giọt nước đọng lại trượt trên lá rồi rớt xuống tí tách tí tách.

— Em biết rồi. Kể từ khi người phụ nữ đó xuất hiện anh đã không thể ôm em. Vậy em đúng là người đóng thế cô ấy đúng không? Giờ cô ấy trở lại rồi thì người đóng thế như em đây không còn cần thiết nữa.

Yeo Kyeong say rượu tới gõ cửa phòng anh. Lần này trời không mưa. Nhưng là một đêm gió dữ. Anh không nói nổi một lời. Gương mặt Yeo Kyeong đầm nước mắt.

— Anh Myeong Woo chẳng phải luôn không muốn chịu trách nhiệm sao?

Anh móc cơm và giun đất lên móc câu rồi thả xuống, rút một điều thuốc đưa lên miệng. Anh cũng đã treo giun đất lên móc câu của Eun Rim. Giờ đang mùa thu nên dùng mồi câu là động vật có lẽ sẽ hiệu quả hơn. Phía sau anh là cánh đồng cỏ lau phát ra những âm thanh xào xạc, sau khi thả câu, anh ngoái lại thì phát hiện Eun Rim lúc này một tay đẩy những cành cỏ lau mới ngắt đang nhìn anh mỉm cười.

“Sao vậy?”

“Thật kỳ lạ! Em chưa từng tưởng tượng cảnh anh đi câu cá. Đây không phải là anh mà em từng biết. Em cứ tưởng mình biết về anh nhiều lắm. Chúng ta đã nghĩ về nhau nhiều đến thế cơ mà nhỉ?”

Anh bảo Eun Rim ngồi xuống ghế và quàng vào cổ cô chiếc khăn anh đang quàng. Eun Rim ngoan ngoãn ngồi yên như một đứa trẻ, hướng ánh mắt về anh.

“Ấm không?”

Myeong Woo cười hỏi. Eun Rim chưa kịp gạt đầu thì nghe có tiếng đập cánh. Là một đàn chim cộc trắng. Chúng đang bơi lội thong dong và vui đùa giữa đám thủy thảo. Eun Rim rút lấy một điều thuốc lá từ trong túi áo gi lê chuyên mặc đi câu của Myeong Woo, châm lửa từ ống hút.

“Chúng không lạnh hay sao ấy nhỉ? Cứ ngâm mình trong nước lạnh thế kia...”

Nhìn về phía đàn chim cộc trắng, Eun Rim mở miệng nói.

“Lạnh gì mà lạnh. Đó là cách chúng sống mà.”

“Cảm giác phải ngâm bụng mình trong nước lạnh để sống. Cái cảm giác đó anh đã thử bao giờ chưa?”

Giọng Eun Rim u ám. Eun Rim thấy anh nhìn mình đầy lo lắng thì phì cười.

“Sắp hết năm rồi đấy. Sang năm em đã ba mươi ba.”

“Anh thì ba mươi tư.”

Anh kéo cần lên, gấn thêm mỗi câu rồi lại thả xuống. Một tiếng tôm từ xa vọng lại. Ở phía bờ bên kia, mấy tay câu từ nội thành tới đang loay hoay tìm chỗ. Một người ba mươi hai, một người ba mươi ba, một người có chồng đang trong tù, một người có Yeon Kyeong đang khóc... Myeong Woo đập tắt điều thuốc. Thôi không nghĩ thêm nữa!

“Yeon Kyeong vẫn khỏe chứ?”

Myeong Woo nhắc chiếc cần câu khác lên chẳng để làm gì. Con giun vẫn còn nguyên, corm mỗi vẫn còn nguyên. Anh ném bỏ giun và corm mỗi cũ, thay vào đó mỗi mới.

“Thật là lạ! Lần đầu gặp cô ấy, em cảm thấy cứ như đang trông thấy chính mình của ngày xưa. Nói thế nào nhỉ? Không thể coi là cố chấp nhưng... liều lĩnh trước thế giới, quyết tâm đương đầu với nghịch cảnh, dũng cảm chẳng màng đến nguyên tắc, luôn nghĩ rằng con người trước mắt có xấu xa đến đâu đi chăng nữa thì ở nơi nào đó vẫn còn rất nhiều người tốt... Thật lòng em rất thích tính cách đó của cô ấy.”

“Một tuần nữa em sẽ được nhận tháng lương đầu tiên. Em định gửi một ít cho mẹ đang ở bên Mỹ. Nghĩ đi nghĩ lại thấy thật buồn cười. Lúc em thi đỗ Đại học Dược, mẹ chắc đã mừng tượng thế này: con gái có thể đi làm ở nhà thuốc, về nhà nuôi con chăm cái; còn con trai có thể vào làm ở một doanh nghiệp hàng đầu nào đó. Nếu hai anh em em được như mẹ mong muốn thì chắc mẹ em đã không đi Mỹ và có thể bố em vẫn còn sống.”

Eun Rim nói đứt quãng và nở nụ cười buồn.

“Em có nghĩ đến chuyện quay lại trường không?” Myeong Woo hỏi, tựa hồ đã nung nấu rất lâu.

“Cũng không tệ. Học dược rất tốt, vấn đề là không thể dùng nó để cứu được nhiều người hơn. Nhưng có lẽ chờ sang năm, khi vào học kỳ mới em sẽ nghĩ lại. Vì đầu tiên em cần phải tự mình giải quyết được vấn đề ăn mặc ở của bản thân đã.”

“Chuyện đó...”

Myeong Woo định bảo chuyện đó cứ để anh lo nhưng lại không thể mở lời.

“Anh thì sao?”

“Anh? Anh sẽ viết tự truyện cho bè lũ tư bản độc ác.”

Ánh mắt cô như thể đang định nói gì lại thôi, vì thế anh cũng không nói thêm nữa. Đã nửa tháng nay anh từ chối viết tự truyện cho giới tư bản độc ác.

Họ ăn cơm trưa tại nhà hàng của người quản lý hồ và buổi chiều lại tiếp tục đi câu. Thời tiết ban chiều nóng hơn nên Myeong Woo phải cởi bỏ áo khoác. Giống buổi sáng, Eun Rim cũng reo lên vui sướng như đứa trẻ khi họ bắt được mấy con cá chép bé bằng lá hồng cùng mấy con cá cờ. Đúng như lời Myeong Woo, dù chưa bao giờ học câu cá bài bản nhưng Eun Rim vô cùng thích thú với hoạt động này. Giờ đây Eun Rim chỉ chăm chăm nhìn vào sợi dây câu.

Chiều đến, gió bắt đầu mạnh dần. Những sợi dây câu cũng bắt đầu rung rinh. Họ nghe thấy cả tiếng gió thổi xào xạc trên cánh đồng lau phía sau.

“Em không lạnh chứ?”

Vừa mặc lại áo khoác lên người, Myeong Woo vừa hỏi.

“Cũng hơi hơi.”

“Hay thu dọn về nhé?”

“Không. Ở đây thêm một lúc nữa đi!”

Eun Rim trông vui vẻ ngoài sức tưởng tượng của anh. Cô nói rồi lại chăm chăm nhìn vào cái phao ở cần câu lâu lâu cũng lay động. Gió mạnh dần lên, bốn bề bắt đầu chìm trong bóng tối. Myeong Woo nhớ lại bản tin dự báo thời tiết sáng nay đã nghe. Do ảnh hưởng của vùng áp thấp nên từ buổi chiều trời sẽ dần nhiều mây, âm u và có thể đến tối sẽ có mưa. Dự báo thời tiết cũng nói ở một số vùng có gió lớn cần cần thận hoa màu. Bầu trời buổi sáng quá xanh trong với một ngày thu muộn khiến con người ta tự

nhiên phải thận trọng hơn. Anh bắt tay vào thu xếp đồ. Eun Rim hình như bị lạnh, cô ngồi đan hai tay vào nhau, vòng qua ôm lấy đầu gối. Myeong Woo đun nước nóng trên đèn cồn và pha cà phê. Anh nhìn dáng Eun Rim cầm cốc cà phê bằng cả hai tay, thổi phù phù và nhấp từng ngụm mà thấy lòng thật vui vẻ.

Sau khi đun nước pha cà phê, anh đang thu dọn đèn cồn thì thấy dây câu của Eun Rim rung rất mạnh. Trời đã tối dần và gió thì đang thổi mạnh hơn nhưng cơ hội này làm sao Myeong Woo có thể bỏ lỡ.

“Yên nào, nhìn đây đi!”

Gió lại khiến dây câu rung lên. Trong giây lát Myeong Woo bắt đầu nghi ngờ. Nghĩ lại thì có thể là tại gió làm dây câu rung cũng nên. Đúng lúc này anh lại nhìn thấy rành rành phao câu giật hai cái.

Myeong Woo vòng ra sau Eun Rim giúp cô nắm lấy cần câu. Không nằm ngoài dự đoán, một lúc sau phao câu vẫn giật liên hồi. Rõ là cá rồi. Myeong Woo đứng như ôm lấy Eun Rim từ phía sau, bắc đầu kéo cần câu lên. Lúc đầu dây câu giống như vương phải thủy tảo không hề nhúc nhích, nhưng qua sợi dây rõ ràng anh cảm nhận được có sự vùng vẫy nhẹ.

“Con cá to đây.”

Myeong Woo nói giọng đầy căng thẳng bởi đang phải đánh vật với một con cá to mà không chắc nó đã cắn câu hay chưa. Eun Rim luồn khỏi vòng tay Myeong Woo, cầm lấy vợt lưới.

“Chờ một chút. Bình tĩnh!”

Đầu tiên là phải đợi thời cơ. Lúc đầu nó sẽ rất khỏe, nhưng rồi sẽ kiệt sức dần và mình phải chờ cho đến lúc đó. Myeong Woo từ từ kéo dây câu và đầu con cá bắt đầu hiện ra. Mặt Eun Rim bừng đỏ. Hình như là một con cá chép nặng khoảng ba hay bốn ki lô, đang phơi cái bụng vàng quấy nên mặt nước lặn cuối.

“Nào, bây giờ thì về nhà và anh sẽ ninh nó lên. Tròng lưới vào đi. Đừng vội, tròng vào từ đằng đầu ấy.”

Eun Rim cầm vợt lưới từng bước tiến về phía mép sông. Cô giẫm lên lớp đất bùn mềm nhão và trượt chân ngã. Myeong Woo đang quan sát cô, thấy vậy bèn kêu lên. Trong khoảnh khắc mất tập trung, cánh tay giữ cần câu cũng lơ lửng. Con cá chép mắc câu nhân cơ hội này bèn dồn toàn bộ sức lực cho cú nhảy cuối, quẫy mình giằng khỏi dây câu. Dây đứt phụt, cần câu đang gồng căng cũng bật ngược lại như cây cung. Myeong Woo và Eun Rim thất thần nhìn nhau rồi cùng cười phá lên.

Myeong Woo đặt cần câu xuống nhìn vào lòng bàn tay. Lòng bàn tay anh đỏ lên như bị thấy giáo quạt thước kẻ.

“Tiếc quá, con cá cỡ to!”

Myeong Woo buông tay xuống, uống nốt chỗ cà phê còn dở. Mặt trời lại xuất hiện sau những đám mây. Anh cảm nhận được luồng ấm áp từ đôi má lạnh giá.

“Con cá đó sẽ thế nào nhỉ? Nó có sống tiếp được không khi trong miệng vẫn còn vướng móc câu?”

“Chắc là vẫn được chứ. Nào, đi! Trời cũng đã tối rồi đây này.”

“Thật ra... Vừa nãy quăng mồi câu, em có cảm giác như đang ném cuộc đời mình đi vậy, để những chuyện không vui, những nỗi đau trong cuộc đời em đều trôi tuốt đi ấy. Con cá chép ấy nhanh chóng đớp mồi như thể nhanh chóng đón lấy những điều không may em muốn vứt bỏ rồi lại bị câu, như thế là điểm lành hay dữ đây?”

Myeong Woo đang dọn dẹp đồ câu thì Eun Rim hỏi. “Nó ăn đi những chuyện xấu thì tất nhiên là điềm tốt rồi. Giăng đứt dây trốn thoát như thế cũng có nghĩa là được giải phóng đấy. Phải xin lỗi chú cá, nhưng từ giờ trở đi những chuyện không hay và những ký ức đau buồn đã là của chú rồi.” Lần đầu tiên Eun Rim cười rạng rỡ. Anh vòng tay ôm lấy Eun Rim, nhẹ nhàng đặt môi lên má cô. Những sợi tóc của Eun Rim đã sớm nhuốm mùi tanh của hồ nước. Lạ thật! Cứ ngỡ cơ thể đã không còn ham muốn, vậy mà giờ đây anh lại thấy mình run lên. Myeong Woo vội vàng buông tay khỏi Eun Rim và gói đồ.

Chưa đến năm giờ nhưng trời đã bắt đầu tối. Những tay câu bên kia bờ sông đã đi từ lúc nào. Myeong Woo nhìn lên bầu trời. Có vẻ sắp sửa mưa to. Gió thổi ù ù qua tai.

Sau khi thả những con cá đã bắt được xuống nước, hai người chia nhau đồ để xách và đi bộ về phía bãi đỗ xe. Gió thổi mạnh đến nỗi phải khom lưng lại. Họ vừa nhìn thấy xe của Myeong Woo thì trời bắt đầu đổ mưa. Hai người nắm lấy tay nhau và chạy về phía chiếc xe. Trời rất lạnh. Nước mưa khiến họ ướt quá nửa đầu. Phải đến khi ngồi được lên xe rồi cả hai mới thở phào. Má Eun Rim đỏ lên vì lạnh.

Dù đã bật sưởi nhưng xe vẫn chưa ấm lên mà Eun Rim thì đang run cầm cập. Anh lấy túi đồ dự phòng cấp cứu, lôi ra đưa cho Eun Rim chai rượu ulyt ki mi ni mà anh vẫn hay mang theo bên người. Anh cũng cầm lấy chai rượu nhỏ Eun Rim vừa uống và nhấp một ngụm, phải đến lúc này mới thấy người ấm lên. Cả hai đóng cửa sổ xe, mỗi người bắt đầu hút một điếu thuốc. Ngoài cửa xe những cành lau gập mình như bị bẻ gãy, những chiếc thuyền câu neo bên bờ va vào nhau tạo nên âm thanh lọc cọc. Gió thổi mạnh như muốn cuốn trôi vạn vật trên mặt đất, mưa tí tách nhỏ xuống. Có lẽ thời tiết đang báo hiệu cho điều gì đó chẳng? Nhưng trong xe lúc này thật ấm áp. Máy sưởi bây giờ đã tỏa đều hơi nóng, má Eun Rim cũng dần chuyển sang màu hồng nhạt.

Anh nổ máy. Đánh xe ra khỏi khu hồ câu. Những giọt nước mưa khi nãy còn lắt rắt đã dần chuyển thành nặng hạt, mưa bắt đầu đổ xuống như trút. Đâu đó thỉnh thoảng vang lên những tiếng sấm rền.

Mặt đường bây giờ đã nhanh chóng biến thành một con sông màu bùn đất. Khuôn mặt Eun Rim có vẻ bất an. Myeong Woo vẫn bình thản lái xe như không có chuyện gì nhưng chỉ một lát sau, cần gạt nước hầu như đã trở nên vô dụng vì mưa cứ liên tục trút xuống. Xung quanh khu vực hồ câu này khá hoang vắng nên không có ngôi nhà nào để ghé vào tạm tránh mưa. Myeong Woo bật đèn pha lên và cho xe đỗ vào lề đường. Anh định tạm thời phải tránh mưa trước rồi sẽ tiếp tục lên đường. Một chiếc xe tải lật nghiêng

ven đường, một bên bánh xe sa hẵn xuống rãnh nước. Tài xế chạy đi đâu rồi?

“Có về được không anh?”

Eun Rim hỏi với giọng bất an.

“Tất nhiên rồi.”

Nhưng chính anh cũng không biết rõ. Eun Rim và anh cùng chia nhau uống uyết ki. Cơ thể anh nóng lên và hình như sự tự tin cũng theo đó xuất hiện. Anh bật ra đi ô trong xe. Một bản nhạc phát ra. Anh dò chình sang các kênh khác nhưng chẳng có kênh nào nói về trận mưa mùa thu như trút nước này. Anh nhìn đồng hồ và chình về tần số đài thời sự gần nhất.

Mưa trút nước như mùa hạ. Hai người một tai nghe tiếng mưa rơi bên ngoài một tai nghe nội dung phát thanh trong đài.

“Vâng. Hôm nay chúng ta sẽ cùng nghe câu chuyện của chị Choi Eun Ni đến cừ phường Garibong quận Guro.”

Một bản nhạc phù hợp với tâm trạng của tác giả bức thư được phát ra. Câu chuyện của cô gái hai mươi sáu tuổi trước một đám cưới. Vì hiểu lầm nhỏ mà cô đã chia tay với người bạn trai, trong khi cô đang đợi chờ anh chàng kia đến tìm mình xóa bỏ hiểu lầm thì cách đây một tháng cô lại nghe tin về đám cưới của anh ta.

“Tôi không còn lý do nào để tiếp tục sống trên cõi đời này nữa. Anh ấy là tất cả của tôi. Giờ thì vĩnh viễn không thể cứu vãn được nữa rồi, bây giờ tôi không còn muốn sống nữa. Ngày anh ấy kết hôn tôi đã ở lì trong phòng khóc lóc cả ngày. Tôi không thiết ăn uống, cũng không muốn làm việc. Mọi người bảo tôi có vấn đề, còn khuyên tôi quên hẵn mối tình vợ vãn đó đi. Nhưng tôi không làm được, có chết tôi cũng không quên nổi anh ấy. Thế gian này không tồn tại tình yêu vĩnh cửu đúng không?”

Người dẫn chương trình sau khi đọc xong bức thư bằng giọng đầy lo lắng đã giới thiệu một vị bác sĩ tâm lý được mời đến để trao đổi xung quanh câu hỏi này.

“Vâng. Đương nhiên là không thể chết rồi. Tại sao lại phải chết chứ? Cần quên đi người đàn ông đã kết hôn kia. Giờ người ta đã là người xa lạ rồi. Và vì thế hãy bắt đầu một khởi đầu mới.”

Vị bác sĩ tâm lý kia cũng có chung ý kiến. Ông ta nói chết vì yêu là một điều không đáng. Trên đời này có bao nhiêu là đàn ông, và tình yêu thời tuổi trẻ chẳng qua chỉ là ký ức mà thôi. Myeong Woo chăm chú lắng nghe, thầm nghĩ những lời này mà cũng phải viện đến bác sĩ tâm lý với cả người dẫn chương trình nổi tiếng nói ư.

“VẬY hôm nay chúng tôi xin được gửi tặng đến cô Choi Eun Ni, người đã chia sẻ câu chuyện của mình với thính giả nghe đài một bộ sản phẩm của hãng mỹ phẩm Thormanichours.”

Eun Rim đang vừa ngấm mưa vừa hút thuốc bồng phì cười. Anh uống nốt chỗ ứt ki, nhìn cô ngạc nhiên.

“Sao?”

“Không nực cười sao. Người ta đang đau buồn đến thế, đau buồn đến nỗi không ăn nổi cơm, thế mà lại bảo gửi tặng một bộ mỹ phẩm.”

Eun Rim lại bắt đầu cười. Myeong Woo nghĩ lại thấy chuyện đó hình như cũng buồn cười thật.

“Đã thế lại còn hỏi nhà đài tình yêu vĩnh cửu có tồn tại hay không nữa chứ.”

Anh cười theo Eun Rim. Ánh mắt họ chạm vào nhau. Anh ôm lấy gáy Eun Rim và hôn lên môi cô. Lần này lâu hơn. Eun Rim đang cười chột cứng người lại, rồi một lát sau, cô ôm lấy cổ anh.

Ánh đèn từ đâu sượt qua hai người. Một chiếc xe xuyên qua màn mưa đi tới. Ánh đèn rọi lên trán Eun Rim khi cô đang ôm cổ anh. Myeong Woo tắt cần gạt nước. Mặt kính sau xe và hai bên sườn đều bị bao phủ bởi màn mưa dày. Con đường mờ mịt và người chủ của chiếc xe tải đằng kia vẫn chưa trở lại. Chỉ có tiếng mưa ngoài cửa sổ xe vẫn rơi đều.

Mưa đã tạnh. Có thể nghe thấy tiếng gió thổi bên ngoài văn phòng. Các cửa hàng bên kia đường đã trang trí đầu vào đầy cho Giáng sinh, tuy gần đây tiếng chuông Cứu độ bắt đầu vang lên khắp nơi, nhưng sáng hôm nay con phố lại thật yên tĩnh. Từ cửa kính nhìn ra, phố phường hắt lên thứ ánh sáng xanh nhạt.

Để không làm Eun Rim thức giấc, Myeong Woo khẽ khàng trở dậy đi pha cà phê. Anh ngược nhìn đồng hồ. Đã hơn 8 giờ. Dù Myeong Woo có thể lái xe đưa cô đi làm, nhưng muốn cô kịp ăn bánh mì nướng, uống sữa trong hai mươi phút thì chí ít phải đánh thức cô dậy ngay bây giờ. Hôm qua, đến quá nửa đêm hai người mới về đến Seoul, cô kiệt sức thiếp đi vậy mà vẫn lẩm bẩm rằng không được muộn giờ làm ở siêu thị. Anh muốn bảo cô đừng đi nhưng ý cô đã quyết. Myeong Woo cho cà phê vào máy, châm nước rồi bỏ bánh mì vào lò nướng. Khuôn mặt Eun Rim say ngủ thật yên bình. Anh thầm mong đến giờ phút này tất cả đau khổ đã thực sự qua đi theo cách Eun Rim mong muốn khi ở hồ câu, hoặc theo cách anh đã lý giải.

Anh giơ tay ra định đánh thức Eun Rim nhưng rồi chột khựng lại. Gương mặt cô trắng như làm bằng sữa vậy. Anh không nỡ chạm vào cơ thể mong manh dễ vỡ ấy, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay lay nhẹ vai cô. Bờ vai tròn mềm mại. Và anh hôn nhẹ lên phía sau vành tai Eun Rim. Giờ đây anh muốn gánh trách nhiệm. Giờ đây anh muốn tự mình lựa chọn. Và anh muốn được yêu người mà anh yêu thương. Anh muốn báo với những người bạn không cần giải thích nhiều lời. Eun Rim vẫn tin rằng thế giới này còn có thể cứu vãn, và anh muốn chấp cánh cho niềm tin ấy của cô. Giờ đây anh đã có thể nói rằng những năm tháng trẻ dại mà họ trải qua không hẳn là vô ích. Lần đầu tiên kể từ khi sinh ra trên đời, anh cảm thấy buổi sáng này đẹp đến mức muốn chào hỏi tất cả mọi người.

“Anh biết em mệt nhưng phải dậy đi thôi.”

Eun Rim khẽ mở mắt. Ánh mắt cô đờm về mệt mỏi. Không biết có phải do xuất huyết không mà đôi mắt cô hơi vàng và dường như rất nhạy cảm.

“Mấy giờ rồi?”

“Hơn tám giờ rồi.”

Eun Rim lại nhắm mắt.

“Hôm qua hình như gió rất lạnh. Em run hết cả người.”

Anh đặt tay lên trán cô. Nóng bừng. Cố gắng mở đôi mắt chỉ chực díp lại vì cơn cảm lạnh, Eun Rim ngồi dậy.

“Không được rồi. Hình như em bị cảm. Hôm nay em nghỉ một ngày đi.”

“Em phải đi. Mới làm chưa được một tháng, nghỉ làm sao được.”

Bước xuống giường vừa đi được vài bước cô lại phải vịn tay vào cạnh bàn. Cô gắng sức để đứng thẳng, nhưng dường như cái lạnh đã thấm vào tận xương khiến răng cô va vào nhau cầm cập. Anh ôm lấy Eun Rim. Cơ thể cô run rẩy dữ dội. Triệu chứng cảm lạnh nặng đến mức không duỗi thẳng được lưng. Toàn thân cô nóng như lửa đốt.

“Không được, anh không thể để em đi như thế này được. Xin em nghỉ hôm nay thôi. Anh xin lỗi. Hôm qua anh làm em bị cảm lạnh rồi.”

Eun Rim mơ màng nhìn anh rồi gật đầu. Anh đắp chăn cho cô, bật điện ở tấm nệm điện và bật cả máy sưởi.

“Anh gọi đến siêu thị giúp em. Nói em thực sự xin lỗi.”

Dường như cô nói cũng rất khó khăn.

“Em nghỉ cho khỏe đi. Anh sẽ gọi điện và đi mua thuốc về cho em.”

“Anh Myeong Woo”

Eun Rim cất tiếng gọi anh. Anh quay lại bên giường và ngồi xuống nắm lấy tay Eun Rim. Tay cô rất nóng. Thật may là đêm qua anh đã đưa cô về nhà anh thay vì về nhà cô. Nếu không thì Eun Rim đã ngã gục trong căn phòng trống ấy với tấm thân ốm yếu này rồi. Căn phòng đầy gió lạnh và than sưởi thì nguội ngắt. Dù Eun Rim đau ốm nhưng việc cô vẫn ở lại bên anh khiến anh vô cùng cảm kích, anh nắm lấy tay cô đặt lên mặt mình.

“Em sẽ xuống địa ngục mất thôi.”

Eun Rim nói như thì thầm. Ánh mắt cô không còn chút sức sống.

“Sao em lại nói thế?”

Anh hỏi lại. Eun Rim quay mặt về phía anh. Môi cô khô và trắng bệch.

“Bảy năm trước thì không nhưng bây giờ em nghĩ vậy đấy. Chắc em sẽ phải chịu trừng phạt.”

Anh mở miệng định nói gì đó nhưng Eun Rim dường như quá mệt mỏi, không còn sức để mở mắt nữa, đôi mắt cô khép lại, như chuẩn bị thiếp đi. Anh đỡ chần cho Eun Rim rồi vội vàng mặc áo khoác đi xuống hiệu thuốc dưới tầng hầm của tòa nhà để mua thuốc cho cô.

Chương 13: Niềm hy vọng mang tên tuyệt vọng

Thỉnh thoảng tôi lại muốn hỏi bản thân.

Hỏi rằng tôi mong muốn điều gì?

Ánh mặt trời chói lóa với con đường mới trắng xóa, mặt hồ lăn tăn phía xa,

những chiếc lá xanh nhẹ nhàng điểm xuyết.

Hay mảnh sân mẫu đơn rụng của anh ấy và tôi cùng cả lũ trẻ trong tương lai,

chiếc cối đá và ao sen, bình yên để chịu tràn đầy trong sân nhà.

Hay mùi hương nguyệt quế nở trong vườn nhà người ta

khi tôi lén chạy ra ngoài ban đêm gặp anh ấy...

Đáng thương cho mọi người, phần nộ cho mọi quyền lực bất công,

hãy nhắc nhở bản thân đang dần trở nên vô cảm với tình yêu và với mọi điều xung quanh.

Hãy nhắc nhở bản thân, nhắc đi, nhắc lại. Đêm đen sâu thẳm và ban ngày sáng rõ, trong hàng ngàn đôi mắt đang dõi theo tôi, có một đôi mắt đỏ vẫn không bao giờ nhắm lại, giống như đôi mắt của con rồng không bao giờ ngủ, trong đêm thâu luôn trông coi mọi nỗi thống khổ nhất trên đời.

– Từ mẫu giấy kẹp trong nhật ký để lại của No Eun Rim,

không rõ ngày tháng.

Bầu trời xuống thấp. Tiếng chuông ngân vang dưới gầm trời. Có lẽ những người đi qua trước tượng Đức Mẹ thành kính chấp hai tay đang chìm

đắm trong những lời cầu nguyện thành tâm. Myeong Woo đứng hút thuốc ở một góc cầu thang lối thoát hiểm. Anh nghe thấy tiếng bước chân, hình như ai đó đang đi xuống đây.

“Tuyết đầu mùa sắp rơi anh nhỉ?”

“Ừ.”

“Thế tuyết đầu mùa rơi thì chúng mình sẽ đi chơi ở đâu anh?”

Giọng nói của cô gái vang vọng trên trần nhà cao. Một lát sau, âm thanh ấy trở nên gần hơn, và hai người trông như một cặp tình nhân đi ngang qua anh. Không biết tại sao họ không đi thang máy mà lại xuống thang bộ theo lối thoát hiểm này, giọng nói trong trẻo của họ nhỏ dần theo từng tầng cầu thang, anh đứng đó nhìn ra ngoài cửa sổ cho đến khi giọng nói ấy hoàn toàn tan biến. Như họ nói, tuyết sắp rơi rồi. Bầu trời âm u dần trùm xuống tòa nhà đối diện. Thế đấy. Mùa thu qua đi thì mùa đông lại tới. Khi mùa đông đến, vào những ngày trời âm u sẽ có tuyết rơi, và tuyết rơi lần đầu tiên sẽ được gọi là tuyết đầu mùa. Những cặp yêu nhau thường ra ngoài đường chơi hoặc cùng nhau đi uống những cốc bia đầy bọt trắng. Không có gì lạ cả. Thế nhưng, anh bỗng băn khoăn, mọi người thích tuyết đầu mùa rơi hay vì tuyết đầu mùa rơi khiến mọi người được vui vẻ? Đột nhiên anh cảm thấy đầu mình như sắp vỡ ra.

Tối hôm đó, anh phải đưa Eun Rim vào bệnh viện. Sau khi uống mấy viên thuốc cảm đơn giản, Eun Rim mãi không hạ sốt mà chỉ ngủ li bì. Nghiêm trọng hơn nữa là mắt cô chuyển sang vàng như trái bí ngô. Đôi bàn tay đẹp đẽ màu trắng sữa, thậm chí cả vùng ngực cô cũng tương tự. Theo kinh nghiệm của anh thì dấu hiệu này giống như bệnh vàng da. Quá lo lắng, anh đã liên lạc với Kyeong Sik. Anh để lại tin nhắn qua máy nhắn tin và mười phút sau cậu ấy gọi lại. Anh miêu tả qua những triệu chứng theo như anh thấy là sốt cao, rét run và vàng da. Kyeong Sik đã liên hệ với bác sĩ điều trị cho Eun Rim và gọi xe cấp cứu đến ngay cửa khu căn hộ. Anh cũng thân thể nhẹ bẫng của Eun Rim trên lưng. Cô nhẹ quá, nhẹ đến mức anh bị hẫng và lảo đảo mất một thoáng.

Trong suốt thời gian xe cấp cứu chạy trên đường anh đã luôn nắm tay Eun Rim. Đường phố sáng đèn trắng lệt lết qua vun vút hai bên cửa sổ xe.

Pi po pi po...

Mặc dù đang ngồi trong chiếc xe hú còi inh ỏi nhưng anh có cảm giác tiếng còi hiệu ấy đang ở một nơi xa xôi nào đó vọng lại, hoàn toàn không liên quan gì đến mình và Eun Rim. Anh nắm bàn tay nóng giãy của Eun Rim, đưa mắt nhìn dòng người đi đường bên ngoài cửa kính. Người nhường đường khi thấy xe cấp cứu đến gần, người đứng chờ trước đèn tín hiệu nhìn xe đi qua với vẻ mặt vô cảm. Từng có lúc anh cũng đứng đó nhìn chiếc xe cấp cứu ngang qua với vẻ như vậy. Vẻ vô cảm khi ngó nhìn cái chết... Anh bỗng nhớ lại trước kia, khoảng vào năm thứ tư đại học cùng bạn bè xuống đường biểu tình thị uy, lần đầu tiên anh được chứng kiến vẻ vô cảm đó. Những cặp mắt vô cảm nhìn bọn anh la hét, kêu gào, nhìn bọn anh bị đánh, bị bắt đi...

Có lẽ bác sĩ đã liên lạc trước nên phòng bệnh được chuẩn bị rất nhanh. Đó là phòng bệnh hai giường với giường bên còn trống. Các kiểm tra xét nghiệm được bắt đầu ngay ngày hôm sau. Lấy máu, chụp X quang và siêu âm, Eun Rim có vẻ sợ. Cô cứ ngủ rồi lại giật mình thức giấc tìm Myeong Woo. Myeong Woo vì thế không thể rời cô được phút nào.

Sáng hôm sau Kyeong Sik đến, gọi điện bảo anh ra ngoài. Anh xuống phòng khám nội khoa ở tầng hai và thấy Kyeong Sik đang ngồi cùng bác sĩ.

— Cậu biết Song Nam chứ?

Kyeong Sik chỉ vào người đang ngồi với tấm biển tên “Tiến sĩ y khoa Moon Song Nam” trên bàn và hỏi. Anh nhìn người có tên Moon Song Nam đó. Chiếc đầu hói với khuôn mặt tròn, dường như quen quen nhưng anh thực sự không thể nhớ ra nổi.

— Đây là Kim Myeong Woo, cậu biết đúng không? Song Nam biết cậu đó Myeong Woo. Cậu ấy còn kể đã đọc tiểu thuyết của cậu đăng trên báo trường, khen rằng rất thú vị nữa.

Vị bác sĩ hói đầu đưa tay về phía anh. Anh bắt tay Moon Song Nam.

— Myeong Woo à, đầu óc cậu đúng là chán thật đấy. Moon Song Nam đã từng ở hội mình một năm rồi mới rút mà. Cậu ấy nói là vì muốn trở thành bác sĩ nên sẽ sống theo cách riêng của cậu ấy, cậu không nhớ à?

Nghe Kyeong Sik nói thế, vị bác sĩ bật cười không chút ngại ngùng. Nghe đến đó anh cũng cảm thấy lúng túng có chút ký ức xuất hiện. Gương mặt một cậu sinh viên có vẻ ít nói, đã tự giới thiệu mình là sinh viên trường Y. Nhưng thật không thể ngờ rằng họ lại gặp nhau và nói chuyện thế này sau hơn mười năm. Chẳng phải người ta vẫn thường bảo vì cuộc sống luôn tràn đầy những điều bất ngờ như thế này nên mới đáng sống đó sao.

— Hồi đó Song Nam cũng thích Eun Cheol lắm đó.

Kyeong Sik dứt lời, ngậm một điếu thuốc, cả ba người bỗng chìm vào im lặng. Lát sau, sự im lặng kết thúc để chủ đề chính của cuộc nói chuyện được chính thức bắt đầu. Myeong Woo cũng ngậm một điếu thuốc. Có lẽ nhận ra đã đến lượt mình nên vị bác sĩ bắt đầu mở bệnh án. Myeong Woo bỗng nhớ tới cảnh trước kia anh và Eun Rim ngồi đối diện nhau lần lượt hút thuốc. Cái thời anh vẫn còn ngại ngùng không dám nói thẳng ra rằng anh muốn ở bên cô thêm lúc nữa, thay vào đó lần nào anh cũng bảo hút thêm điếu nữa rồi về. Hồi đấy – cái khoảng thời gian mà anh muốn níu giữ ấy... Nhưng bây giờ, ngay tại đây, anh đang ngồi hút thuốc, mà thời gian lại thật dài. Dài hơn khoảng thời gian hơn hai mươi giây chạy một trăm mét hồi học cấp ba mà anh từng cảm thấy quá dài... Dường như thuốc lá đã cháy rất lâu. Một lần nữa anh lại thấy thời gian thật dài.

— Xem nào! Trong trường hợp này thì phải nói thế nào nhỉ?

Vị bác sĩ cất lời với vẻ mặt đầy khó xử. Anh ta lần lượt nhìn hai người, rồi hình như cảm thấy nói với Kyeong Sik có lẽ tiện hơn nên quyết định nhìn về phía Kyeong Sik và nói:

— Vẫn chưa thể đưa ra chẩn đoán gì, nhưng SGOT vượt quá xa ngưỡng 1000. Thế nên chỉ số men gan đang rất nguy hiểm. Đây là trường hợp hơi hiếm.

— Thế nghĩa là sao? Đừng có dùng chữ nghĩa kiểu ấy làm gì, cứ nói cho dễ hiểu chút đi, cái thằng!

Vị bác sĩ hình như có chút đắn đo. Về lưỡng lự không biết có nên nói thẳng ra không thoáng lướt qua gương mặt. Ngay sau đó, dường như anh ta đã quyết định. Thế nhưng khi chạm phải ánh mắt Myeong Woo, ngay lập tức mắt anh ta nheo lại, còn Myeong Woo thấy tim mình như rút đánh thịch một nhịp.

— Tức là nếu uống thuốc hen không đúng có thể làm gan yếu đi nhanh chóng. Theo cách nói của chúng tôi thì là... xơ gan mất bù⁶. Kết quả siêu âm cho thấy kích thước lá gan đã giảm đi rất nhiều. Trong trường hợp này thì không ai có thể nói trước sẽ thế nào...

Bác sĩ đã ngừng lời. Ánh mắt Kyeong Sik hết tập trung vào Myeong Woo rồi lại chuyển sang vị bác sĩ.

— Có thể làm gì được không?

Kyeong Sik vừa cất tiếng hỏi, vị bác sĩ liền đóng sập tập bệnh án.

— Nếu thực sự mắc bệnh đó... không còn cách nào... Bệnh này nhanh như sấm sét giáng xuống đầu vậy...

Myeong Woo ngồi như đóng băng tại chỗ. Anh vẫn không hiểu nổi ý bác sĩ, lẽ nào Eun Rim sẽ cứ thế ngắt lịm rồi ra đi sao. Mọi việc, thực sự tất cả mọi việc đối với anh đều quá mơ hồ. Eun Rim lần nữa xuất hiện trước mặt anh, rồi như thác nước khuấy đảo cuộc sống của anh, tất cả chỉ mới hơn một tháng. Đến cả sự thật này anh cũng mới chỉ cảm nhận chưa được bao lâu. Hơn nữa, anh cũng mới chỉ cho phép bản thân lại yêu Eun Rim được một tuần. Đến cả việc đó anh cũng chưa kịp cảm nhận hết... nữa là cái chết... Vào những năm chín mươi của thế kỷ XX mà cái chết vẫn tìm tới với một cô gái trẻ như vậy được sao... Nếu vậy chẳng lẽ Eun Rim tìm đến Myeong Woo để chết hay sao. Đầu ong ong như có chiếc mô tơ khổng lồ đang chạy bên trong khiến anh thất thần. Nhưng những tiếng than thở vô thức của Eun Rim trong lúc hôn mê bỗng lại vang lên.

— Em sẽ xuống địa ngục mất thôi. Bảy năm trước thì không nhưng bây giờ thì em nghĩ vậy. Chắc em sẽ phải chịu sự trừng phạt.

“Hóa ra cậu ở đây.”

Có ai đó gọi anh từ phía sau. Thì ra là Kyeong Sik. Và cả cậu bạn bác sĩ kia nữa. Kyeong Sik đến gần vỗ nhẹ vào vai anh. Còn vị bác sĩ thì cúi đầu chào anh.

“Cậu về nhà tắm rửa thay quần áo đi rồi lại tới... Tôi đến cùng với bà xã. Chiều nay để cô ấy trông Eun Rim cho.”

“Không, không sao đâu mà.”

Đột nhiên anh nhận ra mình không còn thời gian nữa. Anh bỗng thấy những người bệnh đang chờ bản án tử hình trong một tháng, hai tháng hay sáu tháng, mới hạnh phúc nhường nào. Bỗng nhiên anh cảm thấy một nỗi thống khổ, như thể âm thanh của tất cả những chiếc đồng hồ trên thế giới này đều đang nhất loạt vang lên trong đôi tai càng lúc càng trở nên nhạy cảm của anh, nhưng anh vẫn gắng cắn chặt môi dưới rồi cất lời:

“Người ta bảo sẽ không đau lắm... Có thể truyền thêm nước cất hoặc tiêm cả moócphin.”

“Không có chuyện đó đâu. Trước khi có thể tiến hành những phương pháp đó thì gan cũng đã bị xơ gan mất bù rồi...”

Bác sĩ còn nói gì đó nhưng anh không thể nào nghe thêm nữa. Cụm từ “xơ gan mất bù” như ngọn lửa nóng rực thiêu đốt trái tim anh, ngoài những từ đó ra, anh không còn nghe thấy gì nữa. Trước mắt anh là lá gan bị tổn hại dần dần nhỏ lại, dần dần mất đi. Từ lá gan to, đỏ trở nên đen và khô héo... do bị “xơ gan mất bù”... Và ngọn pháo sáng của sinh mệnh cũng theo đó lụi tắt... vĩnh viễn rời bỏ thế gian này... sự biệt ly vĩnh viễn mà chúng ta chỉ có thể nếm trải một lần trong đời.

“Có lẽ bản thân người bệnh gần như không cảm nhận được đau đớn đâu.”

Bác sĩ như không biết phải nói gì để an ủi Myeong Woo. Nhưng anh đã cố coi câu “không cảm nhận được đau đớn” là lời an ủi đầu tiên. Đúng vậy, không đau đớn gì. Ít ra Eun Rim sẽ không cảm thấy đau đớn... Bác sĩ tránh nhìn mặt Myeong Woo và khẽ buông tiếng thở dài. Myeong Woo cũng tránh ánh mắt anh ta và dập tắt điều thuốc lá.

Sau khi vị bác sĩ đi, Myeong Woo và Kyeong Sik cùng nhau trở vào phòng bệnh. Vợ Kyeong Sik, người hình như Myeong Woo từng có lần gặp, đang cắm hoa vào bình trông thấy anh bèn cúi đầu chào. Chiếc bình trên tay cô đã được cắm đầy hoa thủy tiên vàng.

“Min Joo à, đây là bạn bố. Con mau chào chú đi.”

Cô bé con ngồi trên chiếc ghế trong phòng bệnh mút chiếc kẹo mút to đùng đang nhìn anh chăm chăm. Đúng như lời Kyeong Sik, đó là một cô bé xinh xắn và chẳng giống Kyeong Sik chút nào. Anh ôm Min Joo lên. Con bé vẫn nhìn anh chăm chú. Nhìn vào mắt cô bé con, trong cổ họng anh bỗng trào lên gì đó. Anh đặt Min Joo xuống với vẻ mặt bối rối và đi vội ra hành lang. Đứng cạnh cửa sổ lối thoát hiểm và nhìn về phía tượng Đức Mẹ. Một người phụ nữ đang cúi đầu cầu nguyện trước bức tượng. Myeong Woo cũng cầu nguyện. Dù không biết phải cầu nguyện cho điều gì nhưng anh đã cầu nguyện. Nếu chỉ cần cầu nguyện, nếu chỉ cần cầu nguyện mà đạt được, nếu chỉ cần cầu nguyện thì sẽ có hy vọng...

Bỗng có tiếng thở dài nặng nhọc vang lên sau lưng anh.

“Myeong Woo à.”

Là giọng nói của Kyeong Sik. Myeong Woo không quay lại phía sau. Những giọt nước mắt đang lăn dài trên má anh. Bóng người phụ nữ cầu nguyện ở đằng xa kia cũng dần dần nhòa đi.

“Myeong Woo à. Cái thằng! Đến cậu cũng thế này thì biết làm thế nào?”

Myeong Woo đứng nguyên đó nhắm mắt. Những đứa trẻ mang cái tên như Min Joo⁷ hay Yeo Myeong⁸, cái tên đầy hy vọng như buổi sáng, như ngày mai giờ chắc sẽ chẳng còn được sinh ra nữa. Anh bỗng nhiên nghĩ thế

và cảm thấy không tài nào chịu nổi. Từ giờ sẽ không ai đặt những cái tên như thế nữa. Anh cũng không thể sinh ra một đứa trẻ như Myeong Ji nữa. Bởi sẽ không còn sự kết hợp giữa người mẹ lao động và người cha muốn trở thành tầng lớp lao động. Cũng sẽ không có chuyện một nữ sinh viên từng có bố mẹ, anh trai, thậm chí cả chồng, lại phải ra đi một cách đơn độc như thế kia. Một cô gái yêu đời đến thế vậy mà lại nhiễm xơ gan mất bù... Cuộc đời thật là.

Cố họng nghẹn đặng, anh hỏi:

“Kyeong Sik à. Làm thế nào, làm thế nào cũng được, để cô ấy sống cả đời trong bệnh viện giống Eun Cheol được không..., có cách nào... không thể làm thế với Eun Rim được sao...?”

Kyeong Sik hấp háy mắt rồi ngậm vội điều thuốc.

“Myeong Woo à. Chấp nhận đi, nhé! Chẳng phải những người giống như thiên sứ, lạ lùng thay... thường rời bỏ chúng ta trước hay sao?”

Kyeong Sik cũng nghẹn giọng. Myeong Woo quay lại. Ánh mắt hai người gặp nhau. Myeong Woo giờ đây đã hiểu tâm trạng của Kyeong Sik khi mất người em trai Kyeong Un. Kyeong Sik ôm lấy Myeong Woo. Myeong Woo vùi mặt vào vai bạn nức nở một lúc. Qua làn nước mắt, anh nhìn thấy tấm biển đề lối thoát hiểm. Bóng lưng tội nghiệp của Eun Rim ngồi một mình dưới tấm biển lối thoát hiểm trong quán cà phê chờ anh vào buổi tối hôm cô tìm đến bóng hiện lên rõ mồn một. Lối thoát hiểm tại sao cứ phải là màu xanh ngắt như lá lúa vậy.

Ai từng nhìn thấy màu quýt chín do ủ các bua chắc sẽ rõ. Màu vàng trên những trái quýt vẫn chưa trút bỏ hết dấu ấn của một mùa hè xanh mướt đã bị ép cho chín sớm. Khuôn mặt của Eun Rim cũng có màu vàng như vậy. Myeong Woo đến ngồi bên đầu giường nơi Eun Rim đang say ngủ. Nước trong bình truyền lặng lẽ nhỏ từng giọt không một tiếng động. Trên mu bàn tay Eun Rim, đường tĩnh mạch phập phồng giờ đã không còn chỗ cảm thêm mũi kim nào nữa. Trong phòng bệnh tối mờ chỉ có tiếng anh thỉnh thoảng lật giở từng trang nhật ký của Eun Rim. Dưới sự thúc ép của Kyeong Sik,

vừa nãy anh có về qua nhà Eun Rim để mang vào cho cô ít quần áo lót và anh đã tìm thấy cuốn nhật ký này trong chiếc túi xách màu nâu nhạt của cô. Cuốn nhật ký được bắt đầu viết từ năm 1987, ngay sau khi hai người chia tay.

Cuốn nhật ký được bắt đầu bằng câu hỏi của anh, rốt cuộc thì lý do là gì.

Anh vẫn chưa tiếp nhận nổi ý nghĩa của từ “chết”. Nhưng lúc này, khi lái xe qua quảng trường Gwanghwamun và nhìn thấy tấm biển quảng cáo trên nóc một tòa soạn báo, anh đã bắt đầu cảm nhận được nó.

“Nhiều bệnh nhân trong một phòng bệnh lần lượt tử vong.”

Có lẽ là lời quảng cáo cho một tiểu thuyết trinh thám hình sự đang bán chạy gần đây. Câu chữ khiến người ta không lạnh mà run. Nỗi sợ cái chết khiến anh thấy buồn nôn. Trên tấm biển quảng cáo ngay giữa lòng thủ đô Seoul kia, cái chết như thể không nghĩa lý gì đang tự quảng cáo cho chính nó và chờ ngày chuyển đổi thành tiền bạc. Anh bỗng cảm thấy như thể Eun Rim đang bị thẩm sát trên chính tấm biển quảng cáo ấy. Kyeong Un và Eun Cheol, và những đồng nghiệp của anh, cái chết chia lìa họ khỏi đất nước mà họ đã vô vàn yêu quý... tất cả bọn họ lại chết thêm một lần nữa, thêm một lần nữa trên cái biển quảng cáo nhấp nháy kia...

— Yeo Kyeong gửi đến một bưu phẩm.

Lúc ghé qua căn hộ, Myeong Hee nhìn anh chăm chăm rồi rút một chiếc phong bì ra đưa. Đôi môi anh khô khốc, anh sợ rằng trong quãng thời gian anh vắng mặt ở bệnh viện, mạng sống của Eun Rim sẽ dần dần lụi tàn như ánh nến nên chỉ cầm lấy phong bì, cho lẫn vào túi đồ và lên xe đi luôn.

— Nếu có việc gì cần thì gọi em một tiếng, anh nhé.

Với nét mặt u ám, Myeong Hee theo anh ra tận bãi gửi xe. Myeong Woo nhìn lại cô em gái, vỗ nhẹ lên vai Myeong Hee rồi đi.

Anh nhặt chiếc phong bì màu vàng đang đặt trên ghế xô pha. Dòng chữ “Gửi anh Kim Myeong Woo” được viết rất rõ ràng. Hình như thư được gửi

đến từ mấy hôm trước vì cái phong bì trông đã hơi cũ. Anh bóc phong bì. Đó là tờ chương trình của Triển lãm tác giả trẻ tuổi 20. Trên trang bìa tờ giới thiệu chương trình có dòng chữ “Niềm hy vọng mang tên tuyệt vọng”, và ngay bên cạnh đó ghi một cái tên “Moon Yeo Kyeong” rất rõ ràng. Hình như bức tranh anh nhìn thấy một lần nào đó lúc đến phòng vẽ của Yeo Kyeong đã hoàn thành. Đó là bức tranh vẽ một cô gái mặc chiếc áo trắng đang đứng trên ô cửa sổ dài, dưới chân cô là bồn hoa đầy đất. Anh chăm chú nhìn bức ảnh.

Cô gái mặc áo trắng ấy vừa giống lại vừa không giống Eun Rim. Trong bức tranh, không hề có một mầm cây nào sinh sôi từ đồng đất khô cằn trong bồn hoa.

Bỗng có tiếng sột soạt rất nhỏ của ga trải giường. Anh nín thở, quay lại nhìn xuống Eun Rim đang gắng gượng mở mắt ra nhìn anh. Anh và Eun Rim, hai người im lặng nhìn vào mắt nhau một lúc lâu. Anh muốn dành cho Eun Rim một nụ cười ấm áp nhất có thể nhưng mặt anh lại méo xệch đi. Cuối cùng Eun Rim là người mỉm cười trước.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu hả anh?”

“Mùng bảy tháng Mười hai...”

“Mấy giờ?”

Anh liếc nhìn đồng hồ. Bỗng cảm thấy được an ủi vì kim giây mỗi lần chỉ nhích lên một nhịp cố định đều đều.

“Mười một giờ bốn mươi phút.”

Eun Rim nhìn quanh phòng một lát.

“Thế là em ngủ được ba ngày rồi cơ à? Trong thời gian ấy tuyết đã rơi chưa?”

“Chưa.”

“May quá. Em còn muốn được ngắm tuyết rơi... Anh vặn đèn sáng lên giúp em với. Em không thích bóng tối.”

Anh vội đứng lên bật đèn. Eun Rim mệt mỏi nheo mắt lại.

“Chói mắt quá à?”

“Không. Em chịu được. Nhưng mà... bình hoa thủy tiên kia... là gì vậy? Anh cầm à?”

“Không. Thấy bảo lúc sáng Kyeong Sik có ghé đến.”

Anh cân nhắc có nên nói là vợ Kyeong Sik đã dắt theo cả con gái đến đây hay không nhưng rồi cuối cùng chỉ nói vậy. Anh nói thế thì Eun Rim cũng sẽ chỉ biết thế. Tình hình đã xấu đi nhiều. Eun Rim nhắm mắt lại một lúc như đang mệt. Lát sau cô rút bàn tay màu vàng quýt ra khỏi tấm chăn. Anh nắm lấy tay cô. Bàn tay cô khô như giấy.

“Anh đang xem gì đấy?”

Myeong Woo thoáng do dự rồi chìa ra tờ giới thiệu chương trình triển lãm đang cầm trên tay. Eun Rim nhìn thật lâu vào tờ giấy Myeong Woo giơ ra.

“Em không trở thành người mẫu cho Yeo Kyeong được rồi...”

“Em đừng nói thế...”

Myeong Woo vuốt nhẹ mái tóc rối của Eun Rim, nói. Eun Rim im lặng suy nghĩ một lúc rồi lại cất lời:

“Anh Myeong Woo. Em có chuyện muốn nhờ anh.”

Anh gật đầu.

“Em xin lỗi. Vì nhiều chuyện”

Myeong Woo lại gật đầu.

“Anh quay lại với Yeo Kyeong đi!”

Myeong Woo không đáp.

“Chúng ta chỉ luôn làm tổn thương lẫn nhau. Giờ hãy quên hết quá khứ đau đớn đó đi... những đau đớn đó... cứ quên hết đi.”

Myeong Woo lại tiếp tục vuốt mái tóc rối của Eun Rim. Eun Rim bỗng nắm lấy bàn tay anh đang đặt trên gương mặt cô. Anh áp tay mình vào má cô và ngồi xuống. Má cô mỏng như tờ giấy.

“Còn một điều nữa... Anh sẽ viết câu chuyện của chúng mình chứ?”

Anh không ngờ cô lại nói vậy. Myeong Woo cảm thấy cái gì đó đang đến, anh đưa mắt nhìn xuống.

“Anh hãy viết câu chuyện của chúng mình đi. Không phải câu chuyện về những người thành công, những người chiến thắng như bây giờ anh đang viết, chuyện về những người đã mất mát ấy. Những người anh người chị, những người đi trước chúng ta đã tự chọn hy sinh để không bị lôi kéo... Cái thời chúng mình dù mất mát cũng không hề đau khổ... Cái thời đó.”

Eun Rim bỗng ngừng lời và lặng lẽ mỉm cười. Myeong Woo đang nhớ đến những năm tháng ấy. Đúng là thời gian trôi nhanh như tên bắn. Tuy mỗi lần chỉ nhích đúng một khoảng, không hơn không kém nhưng thời gian vẫn đang trôi qua. Trôi không ngừng nghỉ.

“Những... những con người từng có một thời tuổi trẻ ấy... Anh sẽ kể chuyện đó với những đàn em của chúng ta, những đàn em vẫn còn đau buồn vì cuộc sống kia chứ? Lũ trẻ đó... chúng luôn cho rằng... chúng ta đã sống... những tháng ngày thật đáng ngưỡng mộ. Bảo chúng không cần thiết phải như vậy... Nói với chúng rằng thật ra thì chúng ta cũng rất ngây ngô... rằng chúng ta cũng từng rất cô đơn... Bảo chúng không cần phải rón rén như thế... cuộc sống của chúng rồi sẽ ổn thôi. Anh sẽ giúp em nói với chúng như vậy chứ?”

Eun Rim nhìn Myeong Woo với ánh mắt khẩn thiết. Do dự một thoáng rồi Myeong Woo cũng gật đầu.

“Chuyện của anh trai em... em muốn thu xếp cho xong.”

“Eun Rim à! Sao... em... cứ... nói mãi mấy chuyện này... vậy?”

Myeong Woo lặp bặp hỏi. Eun Rim khẽ cười.

“Hứa với em đi. Cho dù không có em, anh sẽ thu xếp ổn thỏa chuyện của anh trai em nhé! Và... còn nữa... anh giúp em... thỉnh thoảng viết thư cho anh Geon Seop nhé!”

Mắt Eun Rim nhìn thẳng vào mắt Myeong Woo.

“Em xin lỗi, anh Myeong Woo. Hình như có lúc nào đó em cũng đã từng yêu anh Geon Seop. Hồi đó em nghĩ là không phải nhưng sau khi chia tay, em lại rất hay nghĩ đến anh ấy. Bọn em đã mang những vết thương rất giống nhau. Hứa với em. Là anh sẽ nói với anh ấy rằng em vẫn chưa quên được anh ấy.”

Myeong Woo khịt mũi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng anh chỉ trông thấy bóng dáng mệt mỏi của chính mình in trên tấm kính. Bên ngoài cửa sổ trời tối đen. Tuyệt chưa rơi. Và bây giờ thì Eun Rim đã biết, cái chết, bệnh xơ gan mất bù, số mệnh... Myeong Woo cảm thấy không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Anh Myeong Woo.”

Anh không đủ can đảm để nhìn Eun Rim. Thế đấy. Đây chính là hình phạt. Anh đang phải chịu đựng sự trừng phạt đó. Những ngón tay của Eun Rim nằm trong lòng bàn tay anh khẽ cử động. Anh khó nhọc nhìn khuôn mặt cô.

“Em chưa bao giờ không tha thứ cho anh. Hồi trước... vào một ngày thu nào đó... một ngày đầy gió... anh đã gọi điện cho em, đúng không?”

Myeong Woo bóp lấy tay Eun Rim.

“Người đó là anh đúng không?”

Anh gật đầu. Tiếng gió thổi trên con đường hôm ấy như chợt ùa về. Anh ước gì mọi chuyện kết thúc vào lúc ấy thì tốt biết bao. Anh cảm thấy mình không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Em... thật ra hôm đó... em đã tha thứ mọi chuyện rồi. Điều mà em thực sự không thể tha thứ, chính là không thể tha thứ cho nỗi nhớ của chính em.”

Myeong Woo ngời đó, hít vào một hơi thật sâu. Nước mắt anh không ngừng lăn dài trên má.

“Đừng khóc... anh Myeong Woo... bây giờ em... phải nghỉ ngơi một chút.”

Anh nắm ôm lấy Eun Rim. Chiếc bình truyền treo lơ lửng rung rung đầy đe dọa. Anh vùi đầu vào vai Eun Rim, hít lấy mùi hương của cô. Trong đầu anh hình như chỉ có tiếng chuông ngân vang. Hình như là chiếc chuông vỡ. Những lời hứa anh đã không thể thực hiện. Những lời thề nguyện đã biến mất. Chiếc chuông vỡ. Anh muốn nói rằng anh yêu cô, nhưng trước cái chết, những lời yêu đương ấy cũng trở thành bất lực. Anh muốn nói rằng anh cũng nhớ cô nhiều lắm. Nhưng bây giờ, bất kỳ lời nói nào cũng chỉ để tan vào hư vô. Bất cứ điều gì cũng không thể ngăn được sự thật rằng cuộc sống của Eun Rim đang dần dần tan biến.

Và rồi vào buổi sớm ngày hôm đó những bông tuyết đầu mùa đã rơi như lời hứa bị bỏ quên tự khi nào. Nhưng thế giới cuối cùng mà Eun Rim nhìn thấy lại là một thành phố căn cõi và chỉ có bóng tối. Cô gái ấy đã không được nhìn thấy quang cảnh những bông tuyết đầu mùa bao quanh thành phố. Cô đã hôn mê suốt ba ngày, và vào một buổi sáng nào đó, trong lúc Myeong Woo bất chợt ngủ quên cô đã trút hơi thở cuối cùng.

Myeong Woo mở mắt thoát khỏi một cơn ác mộng ngăn ngui và Eun Rim đã ngừng thở. Khuôn mặt cô thanh thản như đang chìm trong giấc ngủ. Myeong Woo nắm lấy bàn tay cô. Bàn tay cô đã lạnh ngắt như cây nến. Cổ họng như tắc nghẹn nhưng anh không rơi một giọt nước mắt nào. Anh cứ ngồi nguyên như vậy, nắm bàn tay lạnh ngắt như nến của Eun Rim và không hề cử động. Mặt trời đang dần ló dạng nhuộm xanh khung cửa sổ. Anh đưa mắt nhìn bầu trời âm u đang chuyển dần sang xám xịt, một buổi sáng lại đang đến với những hạt tuyết rơi lác rã từ đầu bên kia của thành phố. Đó là một buổi sáng mùa đông không một ai muốn thức dậy, và đến cả đám rẽ cỏ cũng đóng băng trắng xóa.

Hậu ký của tác giả

Nghĩ đi nghĩ lại thì tôi cũng chẳng thể nhớ rõ trong suốt những năm qua tôi đã mãi miết với cuộc đời này ra sao. Lúc nào cũng có gì đó bất an như ngồi trên đồng lửa, và đọng lại sau đó chỉ là những ký ức đơn côi của riêng mình...

Khoảng mùa hè năm ngoái, có một thời gian ngắn tôi tham gia thuyết giảng trong chương trình đào tạo sinh viên với chủ đề “Thêm một văn hóa khác” do Viện hàm lâm Cơ Đốc đồng tổ chức. Có lẽ những ấn tượng mạnh mẽ tôi nhận được trong quãng thời gian đó đã khởi đầu cho cuốn tiểu thuyết này.

Tôi thấy những con người trẻ tuổi của thập niên chín mươi hiện nay, đúng như cái tuổi đôi mươi của họ, thật xinh đẹp và khỏe mạnh hơn tôi tưởng. Ý nghĩ này khiến tôi thấy vui, nhưng sau đó dường như trong tôi lại có chút gì tiếc nuối, trống trải đến lạ kỳ... Ngắm nhìn những người trẻ tuổi hôm nay mà nghĩ về chuyện xưa thì hẳn là tôi cũng đã có tuổi rồi, ý nghĩ đó khiến tôi cười một mình và đồng thời cũng khiến cảm xúc trong tôi lại trào dâng mãnh liệt. Quyết tâm viết nên cuốn tiểu thuyết này có lẽ cũng bắt đầu hình thành từ khi đó. Nhưng nói vậy không có nghĩa là tôi đã bắt tay ngay vào viết.

Tôi không thể chỉ rõ theo thứ tự thời gian cái gì diễn ra trước, cái gì diễn ra sau nhưng vào mùa hè năm ngoái tôi đã đến viếng lễ tang một người đàn anh chết trẻ. Khoảng bảy năm trước thì phải, trong số những đàn anh đàn em thường hay đến nhà tôi thì anh ấy là người khi đến sẽ luôn mang theo bên mình một chai rượu, và đến sáng hôm sau thức dậy luôn gập chần gọng, ngồi thật nghiêm chỉnh...

Tôi cùng anh ấy đã vài lần chứng kiến sự ra đi của một số người trẻ tuổi, nhưng giờ đây chỉ còn mình tôi. Đến khi đó dường như tôi nhận ra, ngay ở giữa thập niên chín mươi này người trẻ tuổi cũng có thể bất ngờ ra đi như

thế. Tôi nhận ra rằng họ có thể phải rời bỏ thế gian này, nơi họ vẫn còn nhiều việc phải làm, nhiều việc muốn làm, vẫn còn thật nhiều người để họ yêu thương, vì những tai nạn bất thường rất điển hình của thời đại.

Ở một góc nào đó của những lễ tang này, tôi không còn cách nào khác vẫn cứ phải đối mặt với thời xa xưa của chính mình. Những khách khứa, đeo cà vạt, mặc đồ Tây, đến nói với tôi, mong rằng tôi sẽ viết tiểu thuyết về người đã mất, hoặc không thì người đó khi còn trẻ, hoặc không nữa thì là về một người khác vẫn còn đang ở trong bệnh viện tâm thần, nhưng nói thật tâm can là tôi cũng mệt mỏi lắm. Những năm chín mươi tám tối khiến tôi giờ đây chỉ muốn được tự do với ký ức của thập niên tám mươi. Khi đó tôi đã mong họ đừng nhờ tôi mà hãy giao cho những nhà văn khác, hay những người có tài viết lách hơn, có nhiệt huyết hơn chẳng hạn.

Và tôi cũng đã quên mất. Tôi gặp một người bạn đang chực khóc ở quán rượu, khi cậu ta còn ảo tưởng rằng vẫn còn hy vọng. Lúc đó tôi cũng tự cười mỉa trong lòng, rằng đúng là sai lầm của cả một thế hệ. Tôi cũng cho một đồng nghiệp vay tiền khi anh ta bị đuổi khỏi công ty, bỏ dở con đường đảm bảo tiền tài danh lợi lẫn tương lai của anh ta vì lý do không thể thỏa hiệp với bọn bất nghĩa. Lúc đó tôi thật muốn nói với anh ta là, thôi thì bây giờ cứ thỏa hiệp đi vậy.

Nói thật, tôi là người dường như rất dễ quên tất cả mọi thứ.

Sau đó tôi bắt đầu một cuốn tiểu thuyết. Cuốn tiểu thuyết này có thể không phải dạng tiểu thuyết về lỗi lầm của một thế hệ mà là tiểu thuyết về sự hòa hợp với thời đại... Dưới sự hỗ trợ của nhà xuất bản, tôi đã viết đến ba bốn trăm trang, khi đó, có một ngày nọ tôi không ngủ được và trở dậy. Hình như tôi đã gặp ác mộng, bên ngoài cửa sổ trời vẫn còn tối. Tôi nghĩ mình sẽ chẳng ngủ được nữa và cứ ngơ ngác đến ngồi bên khung cửa sổ.

Trong bóng tối, đột nhiên khuôn mặt của tất cả những người bạn đã sánh vai bên tôi trên đời này hiện lên. Rốt cuộc cái gì đã khiến họ vẫn còn bất hòa với thời đại, điều gì đã khiến họ không thể thích ứng được với những thay đổi đó...? Và tại sao giữa đêm tỉnh giấc tôi lại chỉ nghĩ về họ...? Thật

ra tất cả những chuyện này thật đáng buồn, nhưng tôi vô cùng vô cùng nhớ bọn họ. Từ sau ngày hôm đó, tôi bỏ hết những gì đã viết trong suốt thời gian qua và bắt đầu cuốn tiểu thuyết này. Tôi đã từng muốn thoát ra nhưng rõ ràng trong tôi vẫn luôn tồn tại một ngọn đèn xanh của tự do, chiếu ánh sáng hy vọng xuống chúng tôi như những ngày cùng nhau bơi lội giữa biển khơi. Và đến giờ tôi vẫn không từ bỏ hy vọng với sự tự do của ngọn đèn xanh ấy.

Buổi sáng sau ngày nộp bản thảo cho nhà xuất bản, tôi đặt một chiếc ghế cá ở ban công của căn hộ mới chuyển đến rồi ngồi đó uống cà phê. Thời khắc này, xuân đã đi qua và mùa đang bước vào những ngày đầu hạ. Mùa xuân mới qua nên từ cửa sổ nhà tôi vẫn còn có thể nhìn thấy tuyết trên ngọn núi Bukhan, sau đó tuyết sẽ tan đi để màu xanh mơn mớn của lá cây bừng lên, hoa đỗ quyên héo dần và mùi hương cây keo càng lan tỏa. Thế nhưng tôi đã gửi mùa xuân ấy vào trong mùa thu, những ngày mà Myeong Woo và Eun Rim còn bên nhau lang thang khắp phố. Có lần tôi đang viết đột nhiên có hẹn gấp phải đi vào thành phố và gặp cơn mưa bất chợt. Tôi thầm nhủ – mưa thu gì thế này, rồi vui vẻ chuyên tâm vào cuốn tiểu thuyết.

Xuân qua hạ tới, tại ban công căn hộ, tôi ngồi với tách cà phê trên tay và nhận ra rằng giờ đây cuốn sách đã giao cho nhà xuất bản sẽ không còn là của riêng tôi nữa. Có thể là vì No Eun Rim, người đã bỏ lại tình yêu trên mảnh đất này mà ra đi cũng nên. Tôi ngộ ra rằng tôi không phải chỉ là một cá thể đơn độc, câu chữ của tôi cũng không phải của riêng mình, giống như tên tôi để gọi tôi nhưng không chỉ có thể – tên tôi không còn là của riêng một mình tôi... Nhà văn Hemingway trải qua Thế chiến thứ nhất, đã ví chính thế hệ mình, “những người tham chiến là một thế hệ bị lãng quên không còn trẻ”, những người trẻ mới mười mấy hai mươi khi trải qua phong trào sinh viên thì tự gọi mình là thế hệ bị cướp đoạt tuổi trẻ, song giờ đây tôi có thể nói thế này: những người trẻ từng đau khổ trong những năm tám mươi, mọi người có thể trẻ mãi không già... Bởi vì giờ đây tôi đã hiểu, khoảng thời gian gọi là quá khứ ấy sẽ không chỉ cứ thế trôi đi rồi biến mất.

Tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành đến nhà thơ Jeong Jong Mok đã cho phép tôi trích dẫn thơ của ông, cũng như tác giả người Đức T. Storm mà tôi còn chưa thể diện kiến, đã cho phép tôi trích dẫn bài hát trong cuốn truyện ngắn với cái tên thật đẹp, *Immensee*.

Tôi cũng xin gửi tặng cuốn sách này đến tất cả những người thân đã ra đi rời bỏ mảnh đất yêu thương này; những người bạn đáng trân quý vẫn đang gắn bó, yêu thương bán đảo Triều Tiên ở một góc trái đất này như chính bản thân mình; những người chưa từng học chơi ten nít, chưa một lần yêu đương tử tế nhưng lại dạy cho tôi những điều cao cả đầy sức mạnh, sức mạnh lớn hơn bất cứ loại vũ khí nào trên đời; cho cả những người dù năm tháng qua đi vẫn giữ được tâm hồn tươi trẻ, bất chấp những vết thương gây ra cho tháng ngày thanh xuân của cuộc đời họ bởi một thời lịch sử đau đớn trong quá khứ.

Gong Ji-young

Notes

[← 1]

Cuộc đảo chính quân sự 16/5/1961 do tướng Park Chung Hee tiến hành.

[← 2]

Tiền thân là cung điện Changgyeong , bị đổi thành công viên trong thời gian Nhật Bản chiếm đóng Hàn Quốc. Năm 1983, cung Changgyeong đã được khôi phục nguyên trạng.

[← 3]

Đơn vị đo lường của Hàn Quốc, 1 cân = 600 gram.

[← 4]

Tên gọi khác của chính phủ Kim Yeong Sam – tổng thống Hàn Quốc từ năm 1993 đến 1998.

[← 5]

Tên viết tắt của Cục Kế hoạch an ninh Quốc gia Hàn Quốc, tiền thân của Cục Tình báo Quốc gia Hàn Quốc (NIS).

[← 6]

Xơ gan cổ trướng, hay ung thư gan giai đoạn cuối.

[← 7]

Dân chủ.

[← 8]

Rạng đông.